

להתעורר לחנוכה

קובץ מאמרים על חנוכה

מאת: האדמו"ר מרחלין

להתעורר לחנוכה

קובץ מאמרים על חנוכה

מאת: האדמו"ר מרחלין

מאת: האדמו"ר מרחלין

בהוצאת יקצ"ן חי
עמותה מלכ"ר דחסידות רחלין

רחוב נג'ארה 4, גבעת שאול, ירושלים ת"ו
ת.ד. 34194, טל': 02-6520002

כל הזכויות שמורות לאדמו"ר מרחלין
כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הערה: ספרים אלו הינם שכתוב, מילה במילה,
של שיעורים שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א ברחבי הארץ
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי

תוכן עניינים :

4.....	הקדמה
5.....	1. פך השמן
16.....	2. עבודת הכהן הגדול
27.....	3. מסירות נפש - כוונות ההדלקה
38.....	4. כוונת נר חנוכה
44.....	5. קדושת הזמן - נר שמיני של חנוכה
56.....	6. נר שני של חנוכה
60.....	7. נר ראשון של חנוכה
64.....	8. נר שני של חנוכה
67.....	9. נר שלישי של חנוכה
69.....	10. נר שישי של חנוכה
72.....	11. נר שביעי של חנוכה
75.....	12. נר שמיני של חנוכה

הקדמה

סוד חג החנוכה הוא להאיר בתוך החושך על פי הכלל: "מעט מהאור דוחה הרבה מהחושך". תפקידה של היהדות הוא "לתקן עולם במלכות ש-ד-י".

המשמעות המעשית לכך היא שחייה נגד הזרם החזק של 'עולם כמנהגו נוהג'.

הכהנים החשמונאים תפקידם להיות שליחי הבורא ולכן אין להם חלק ונחלה - "השם הוא נחלתם".

מסירות הנפש של החשמונאים גרמה להתעוררות מלמטה שתוצאתה הייתה התעוררות מלמעלה בדמות נס חנוכה.

נס חנוכה הוא נס של הופעה על טבעית בתוך הטבע. תפקידה של חסידות רחלין הוא להאיר בתוך החושך על ידי הפצת אור השם בעולם.

ספר זה מהווה פתח חשוב במטרה זו, בו מתגלים סודות החנוכה בענייני תיקון הפרט והכלל. זהו נדבך חשוב נוסף בתורת רחלין.

המחבר

פך השמן

אנחנו נחלק את השיעור לשני חלקים. בחלק הראשון נדבר קצת על דברים שאדם צריך, ואחר כך נלמד על חנוכה. אדם צריך לדעת, שהיצר הרע מחכה לו. היצר הרע זה מלאך רציני, ובתור מלאך הוא יודע הרבה דברים: מה שנעשה, חולשות האדם, יודע מתי לתפוס את האדם; אינו בא סתם, אינו מתגבר פתאום.

לפעמים זה בא בצורה גלויה וחזיתית, לפעמים זה מתגלה בערמומיות; מגלה טפח ומכסה טפחיים. לפעמים הוא זורע את הגרעינים שלו, שיצמחו אחרי זמן רב. יש לו סבלנות ותחכום, הוא מתוחכם גדול. לפעמים הוא נותן לאדם לא לדבר לשון הרע ארבעים שנה, ואז לדבר פעם אחת לשון הרע, וכולם יאמינו לו, כי אמרו: זה אף פעם לא דיבר, אז אם אמר - לבטח זה נכון.

אז ככה שהיצר עובד בתחכום גדול. היה מקרה של יוחנן כהן גדול, ששמונים שנה היה כהן גדול, ואחרי שמונים שנה נהיה כופר, צדוקי, אפיקורס.

שמונים שנה הוא הוציא את עם ישראל בזכות. וביום כיפור אם הכהן הגדול לא היה צדיק, לא היה עובר שנתו - היה מת. שמונים שנה הוא יצא חי, זאת אומרת שהיה בסדר, ואחרי שמונים שנה הוא נפל, הוא הפיל אותו.

האם פתאום הפיל אותו? לא, אלא לאט לאט חדר בו, עוד גרעין, עוד גרעין, עד שהתנפל עליו בסוף, נתן לו את המכה וזהו זה.

ככה זה; לפעמים היצר מחכה לאדם, נותן לו את ההרגשה שהוא מתוקן, שהוא בסדר, מופיע אחרי אפילו כמה שנים, פתאום מכניס לו מכה, ואז האדם אומר: "מה זה, אני כבר חשבתי שתיקנתי את הדברים האלה, ופתאום אני ככה נופל?" אז זה מצד היצר.

ומצד ההשגחה, השם יתברך רוצה שאדם יהיה בביטול, שיהיה שפל בעיני עצמו, שלא יחשוב עצמו צדיק ולא מתוקן. לכן מדי פעם מעמיד את האדם בניסיון, והאדם נופל: "שבע ייפול צדיק וקם". הוא מאפשר לצדיק ליפול, כדי שהצדיק ירגיש שכשהוא לא נופל - זה מרחמי שמים, ולא בזכות עצמו.

זו הייתה הבחינה של דוד המלך: "שיוויתי השם לנגדי תמיד" "וחטאתי נגדי תמיד". שתי בחינות: שיוויתי השם לנגדי תמיד - תמיד ראה את ההשגחה וראה שהכל רחמי שמים. וחסאתי לנגדי תמיד - הוא ידע שהחטא כל הזמן מול האדם, מול העיניים. אדם יכול ליפול. אז ככה, על ידי שתי הבחינות האלה הוא תמיד הצליח: אם הוא נפל - הוא קם. אם לא נפל - ידע שהוא יכול ליפול אז אף פעם לא תפס אותו, לא ביאוש: כשהיצר מפיל את האדם בשביל לייאש אותו. לא הפיל אותו לייאוש, כי הוא ידע: הוא נפל, עוד מעט יקום כמו שנפל ככה השם מקיים אותו. ומצד שני, לא תפס אותו בגאווה: כשהוא לא נפל, הוא לא אמר "כחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה", אלא השם נותן לך כוח לעשות חיל. הוא ידע שהוא לא נפל בזכות השם יתברך.

זו עבודה מדויקת, מעניינת מאד: הן בעליה והן בנפילה. ובזכות העבודה הזו הוא החזיק מעמד, ואפילו שדוד המלך התנסה בכל כך הרבה דברים קשים, מכולם הוא יצא: "רבות רעות צדיק ומכולן יצילנו השם". כך הציל אותו, תמיד השם מציל את הצדיק. אז זו הבחינה הזו, של דוד המלך. אנחנו צריכים להידבק בבחינה הזו, וכך לעבוד את השם; אם אנחנו נופלים - לא להתייאש. לדעת שזה מהשמים, ויש פה איזה ניסיון, לקום מחדש כאילו

לא קרה כלום ולבקש סליחה, ולהמשיך. אם אנחנו בהתעלות, לא להחזיק טובה לעצמנו ולחשוב שזה בזכות עצמנו, אלא זה רחמי שמים. וכך האדם כל הזמן קשור עם השם, שמח מבסוט. "בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך". ככה כתוב.

שתי הבחינות האלה זה בדיוק מה שחסר בדור שלנו, כשאדם מצליח הוא מתגאה, כשאדם נופל הוא מתרסק, ונגמר הסיפור. אדם צריך תמיד לבדוק, אם הוא מאוזן בשתי הבחינות האלה. אם הוא מאוזן - הוא יכול להחזיק מעמד בדברים קשים. אם הוא לא מאוזן - היצר ידקור אותו.

היה אצלי ביעוץ איש אחד בעל תשובה. והיו לו כל מיני דברים בזמן שהיה חילוני. אחרי זה כבר הוא חזר בתשובה, נהיה דתי, עבר הרבה דברים טובים: התחתן, הוליד ילדים וכו'. ותיקן את עצמו, התאמץ במה שהוא יכול. יום אחד העמידו אותו בניסיון מסוים, והוא נבהל. אמר: "חשבתי שאת הדבר הזה כבר תיקנתי מזמן, והנה אני נופל עוד פעם. אז מה, אז אני רימיתי את עצמי? שיקרתי לעצמי?" וכך הוא בכה והיה מסכן. אז זה לא ככה: ברור שהוא תיקן. אלא מה היצר עושה? קודם כל הוא מונע מהאדם שידע שהוא מקולקל. רוב האנשים חושבים שהם בסדר, לא מקולקלים. מי אומר את זה? היצר אומר, ואז האדם מאמין.

אם האדם כבר מגלה שהוא לא בסדר, הוא אומר לו: "אתה תישאר לא בסדר, אין תקווה, אתה לא יכול לתקן". חוסם מהאדם את הדרך לתיקון, שהאדם לא יאמין שיש דרך לתיקון. אם האדם מתגבר על זה, וזוכה ויודע שיש דרך, אומר לו: "בסדר! תתחיל, תתקן, אתה תהיה צדיק". מכניס לו עכשיו תקוות רציניות, שהוא יהיה מאה אחוז. האדם מאמין ומתמכר לתקוות האלה. הוא נותן לו, נותן לו, נותן לו; האדם כבר שמח, בקדושה, הוא זכה, ופתאום בא ומכניס לו מכה: "אתה רואה? אתה אותו זבל. לא תיקנת שום דבר. אתה חשבת שתיקנת. כמו שלא תיקנת שום דבר עד עכשיו, אין לך גם מה לתקן הלאה".

ושוב הוא מתחיל עם אותו תהליך, לייאש אותו, אין מה לתקן. ועכשיו לא רק שאין מה לתקן, אלא גם הדרך שחשבת שהיא דרך טובה, שאתה מתקן, דע שזה גם לא עוזר לך, וזה גם לא דרך. אין דרך, אין תיקון, וכך מייאש אותו וגומר אותו. אז אם האדם עוד פעם מתגבר על עצמו, ואומר: "לא לא לא, עזוב אותי, אמנם נפלתי אך 'שבע ייפול צדיק וקם' - נפלתי ועכשיו אני אקום". האדם מתגבר בכל זאת - אז עוד פעם הוא מערים לו את הקשיים האלה מחדש. אחרי עוד כמה זמן - חודש, חודשים, שנה - עוד פעם מפיל אותו, והפעם יותר גרוע. אומר לו: "אתה רואה, לא שינית כלום". ככה שבכל דרך שאדם הולך, היצר אורב לו. האדם צריך להיות חכם ולדעת את זה. לדעת שכתוב "בכל דרכיך דעהו".

על מה מדובר? על הקב"ה. שאדם בכל דרך שהוא הולך שיראה את השגחת השם, את דרך השם. אני אומר: להבדיל, אותו הדבר על היצר הרע: בכל דרכיך דעהו. שבכל מקום שאתה הולך הוא אורב לך שמה, נמצא שמה, מחכה ומתכנן. אתה צריך להכיר אותו. אם אתה מכיר אותו, זה פחות מפחיד.

אז מה האיש הזה כל כך נבהל? אם היה יודע שזה מאת היצר, שאלה הדרכים שלו, לא היה נבהל, זה היה נראה לו טבעי.

היה אומר: "אה, הנה הגעת, כל הכבוד. אני מכיר אותך". לא היה מתרשם, לא היה קורה כלום. אבל הוא הביא אותו במשך שבוע לכזה דיכאון, כזה ייאוש וכזו בושה, לכזה בלבול,

שהיינו צריכים לעבוד איתו במשך שעותיים, לדבר כדי להרגיע אותו במשך שעותיים להוציא אותו מזה, שיבין שזה כלום.

"אנחנו קמנו ונתעודד" וזהו. "אלה ברכו ואלה בסוסים, ואנחנו בשם השם אלוקינו נזכיר. המה כרעו ונפלו, ואנחנו קמנו ונתעודד" "הפח נשבר ואנחנו נמלטנו" זהו. אז אדם צריך להיזהר שלא יהיו לו ציפיות גדולות מדי, ולא יחשוב שהוא כבר שמור ומסודר, וגם שלא יהיה לו ייאוש גדול מדי. והכי טוב שלא יתעסק עם עצמו, שישים את העיניים שלו בשמים.

"שיוויתי השם לנגדי תמיד", "וחטאתי נגדי תמיד", כמו דוד המלך - אז אם הוא מצליח - זה מהשמים. אם הוא נופל - זה היה צפוי, אז מה החידוש פה? החידוש הוא שלא נפלת. מה אתה מתפלא שנפלת?

זה ההבדל בין דוד לבין שאול המלך. שאול המלך היה נקי, צדיק גמור. כתוב עליו: "בן שנה במלכו". כבן שנה, היה ממש צדיק כמו תינוק תמים. נפל - התרסק, לא יכול לקום. כתוב, למה מלכות דוד החזיקה מעמד, למה דוד המלך החזיק מעמד? הייתה לו קופת שרצים על גבו. זאת אומרת שהוא עבר הרבה דברים, ולא התייאש מהם. יש שני תהליכים שאדם צריך להעזר בהם: שתי בחינות. שיוויתי השם לנגדי תמיד, וחטאתי לנגדי תמיד. בשתי בחינות אלה הלך דוד המלך. לכן הוא זכה שאפילו שעבר עליו מה שעבר, ורק תסתכל בתהילים ותראה כבר מה עבר עליו - הוא אף פעם לא נשבר בגלל זה. ומהן שתי הבחינות האלה?

שיוויתי השם לנגדי תמיד - לדעת שהכל מהשמים. אם אני מצליח, ברוך השם. נכשלת - ברוך השם. בכל מקום השם נמצא. מה זה משנה? פה, שם. השם נמצא אתי. זה הקשר עם השם, קשר של אמונה בהשם. אז אם אדם מצליח הוא לא מתגאה. למה? "שיוויתי השם לנגדי תמיד", השם נתן לי כוח לעשות חיל. זיכה אותי, ריחם עלי. למה? ככה. אז אני מבסוט מזה שהשם ריחם עלי, לא מזה שאני הצלחתי. ככה האדם הופך את האני לאין. מצד שני - וחטאתי לנגדי תמיד - לדעת שבכל רגע הוא יכול ליפול. גם כשאדם נופל הוא לא נשבר ולא מתייאש. למה? כי זה מה שצריך להיות, כל הזמן אנחנו נופלים. כל עוד שהקב"ה בגלות, שכינה בגלות, זה נקרא בפנימיות התורה "שכינה נפולה", שכינה בעפר. אז מה אנחנו רוצים להיות מסודרים? אם כן, אם כשהאדם מצליח הוא אומר "שיוויתי השם לנגדי תמיד", אז היצר לא יכול לתפוס אותו בגאווה. ואם כשהוא נופל הוא אומר "חטאתי לנגדי תמיד", וזה הדבר הרגיל, אז ברוך השם, נפלתי פעם אחת ולא מאה-רחמי שמים. לא נורא, נקום! "שבע ייפול צדיק וקם". האדם קם, מה שהיה, נגמר! ואז הוא לא יכול ליפול בייאוש. הוא לא נופל, לא כשהוא עולה ולא כשהוא יורד. זהו סולם יעקב; שמוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה, ומלאכי השם עולים ויורדים בו. עולים ויורדים.

זו הבחינה הזו של דוד המלך, זה מה שחסר לנו עכשיו. כי בדור הזה מי שמצליח מתגאה. מי שנופל נשבר. אדם נבהל, כשהוא נופל הוא אומר: "קשה עווני מנשוא". לא יכול לסבול את העוון שלו, מה שהוא עשה, ואז הוא נשבר. או כשהוא עולה הוא מתגאה: "אני זכיתי, אני גדול, אני החכם, אני היודע, אני המבין. אני, אני, אני, ובסוף הוא מתנפח כמו בלון, עד שבא היצר וחוטף אותו.

איפה לומדים את זה אצל דוד המלך? הוא אמר: "שבטך ומשענתך המה ינחמוני". "שבטך" זה מקל, רצועה שרודים באדם, אלה מכות. "שבטך", שהשם נותן לאדם מכות. "ומשענתך"

- זו משענת, אלה הרחמים כשהשם מפנק את האדם. "המה ינחמוני" - שניהם, גם המכות וגם המשענת. גם בעליה וגם בנפילה.

"תערוך לפני שולחן נגד צוררי" כתוב, שמאז שנחרב בית המקדש, שולחנו של אדם מכפר עליו. זה מזבח. מה הוא מכפר עליו? שהוא מאכיל משולחנו את העניים, נותן צדקה, אז זה מכפר עליו במקום הקורבן.

פעם היה נהוג אצל הזקנים לא לשבת לאכול בלי שעני יושב לאכול אתך על השולחן. היום זה פחות נהוג. אבי סיפר לי על סבא שלו עליו השלום, שהוא לא ישב אף פעם בלי שהכניס עני, בחוץ לארץ.

אדם לא היה מסוגל לאכול, הבטן לא יכלה לבלוע את האוכל אם לא היה לו מישהו. היום כתוב: "ואין עני - אלא מדעת". מי זה העני? שאין לו דעת. לא מי שאין לו כסף. יכול להיות שיש לאדם הרבה כסף, אך אם אין לו דעת הוא לא יודע איך להשתמש בו. ומי שיש לו דעת אפילו אם אין לו כסף, הוא לא עני, הוא מסתדר.

פעם עבדתי בבית חולים לחולי נפש. היה שם אחד, מיליארדר - חולה קשה כרוני, מאושפז כל החיים, משוגע לגמרי. והיו נותנים לו מכות, משכיבים אותו מה לא עושים לו, מסכן. הוא יכל לקנות את כל בית החולים עם הכסף שלו, מה עזר לו כל הכסף? לא עזר לו. לא הייתה לו דעת.

מה שמכפר על האדם זה הדעת. מי שקונה חכמה, בינה ודעת יש לו את הכל. מי שחסר חכמה בינה ודעת - אין לו כלום. הדעת זה לשון קשר: "והאדם ידע את חוה". אם אדם רוצה דעת, הוא צריך להיות קשור עם השם, "וחננו מאתך חכמה בינה ודעת". זה לא מלמעלה. ואיך אדם יהיה קשור עם השם, הרי יש מישהו שמפריע לו - הסיטרא אחרא, זה היצר שהוא לא רוצה מה היצר רוצה? - לנתק.

שלא יהיה קשר, כי אם יש קשר זה ההפך של שקר, אם יש תיקון זה ההפך של ניתוק. אז הוא רוצה לנתק את האדם מהשם יתברך, מהתורה, לנתק את האדם מהצדיקים. לפעמים אין לאדם זכות משל עצמו, אבל הוא נדבק לצדיקים, ובזכות הצדיקים הם מדביקים אותו עם השם. כמו שאדם, נניח מישהו מעמד, אין לו קשר עם השר אך הוא מכיר מישהו שמכיר את השר.

אז הוא אומר: "אתה מכיר את השר, תעשה לי טובה". אז אותו אדם עושה לו טובה ומקשר אותו עם השר. לכתחילה לא הייתה לו אפשרות בכלל להגיע אל השר הזה. ככה האדם שקשור עם צדיק, הצדיק מקשר אותו עם השם, עם התורה, הצדיק מנקה אותו ומקשר אותו עם הפנימיות של עצמו. יש בזה דרגות, יש כל מני סוגי צדיקים. בכל דור ודור יש כל מני צדיקים. יש שורשים שונים, יש תפקידים שונים.

בצדקה יש שתי בחינות: או שנותנים צדקה לעני, מתנת חנינם, או יותר טוב - מלמדים אותו מקצוע. כשאתה נותן לו צדקה זה חד פעמי, כשאתה מלמד אותו מקצוע, יתכן שהוא יעמוד באופן עצמאי בסוף. בצדקה יש את שתי הבחינות האלה. גם מבחינת הצדיקים יש שלוש בחינות: יש מי שאומר צדקה, זאת אומרת: מברך, או נותן סגולה או נותן משהו. ואז האדם זוכה, מקבל מתנת חנינם. אם הברכה מתקבלת מלמעלה, או שהסגולה פועלת, האדם נהיה לו יותר טוב. יש דבר כזה. זה מבחינת צדקה.

למה? כי אין לאדם זכות, אך הצדיק יש לו זכות. אז הוא נותן, מבקש, מתפלל מהשם שירחם על הנשמה הזו, ואז השם נותן. כי כתוב: "צדיק גוזר - הקב"ה מקיים. הקב"ה גוזר - הצדיק מבטלה".

זו בחינה אחת של צדיקים. יש בחינה אחרת, שהיא נותנת, מלמדת מקצוע. מבחינה של צדיקים שמלמדים את האדם לעבוד את השם: נותנים לו עצות. נותנים לו דרך איך לעבוד את השם, שלא יזדקק לצדקות ולמתנות חיים, הוא עצמו יהפוך להיות צדיק. שיעמוד על הרגלים. זו דרגה יותר גבוהה.

יש דרגה שלישית, שמשלבת את שתי הדרגות: צדקה וללמד מקצוע, שתיהן יחד. יש צדיקים שיכולים גם לברך, וזה יתקיים, וגם ללמד את האדם לעבוד את השם ולהעמיד אותו על הרגלים. זו הבחינה היותר גדולה.

בהתאם לעבודה, כך ההתנגדות של הסיטרא אחרא: "לפום צערא - אגרא". לפי הצער - השכר. לפי הצער שהאדם מצטער על משהו, כך השכר שיקבל. זה לא דומה אם חייל הולך ומוסר עצמו כדי להציל את החבר שלו. הוא מסר את הכל, ואז מקבל שכר גדול, גם בעולם הזה וגם בעולם הבא. זה דומה לחייל אחר, שאומר: "טוב, כדי לחסוך מנה קח קצת אוכל ממני". זה עשה טובה, וזה עשה טובה - מה יש להשוות? לפי הצער השכר. זה שעשה מעשה גדול ונתן את עצמו זה דבר אחד, והחייל השני זה דבר אחר.

עכשיו, אם כן, לפי שליחות הצדיק, כך כוח ההתנגדות שהיצר עושה נגדו; למנוע את התפשטות התורה שלו, למנוע מיכולת להשפיע. למה? אם הצדיק הוא רק מהבחינה הראשונה, שנותן צדקה, היצר נותן לו. בסדר, אז מה? ברכת את האישה, היא נכנסה להריון - כל הכבוד. אז היא נכנסה להריון.

מה יצא מזה? יצא כבוד השם, שהצדיק בירך והתקיים, יצאה ישועה לאישה ואולי התגברה קצת בעולם אמונת החכמים. אותה אישה שקבלה ברכה וזה הצליח - היא תאמר: 'הנה חכמי ישראל יש להם כח'. זה קידוש השם, קידוש התורה וקידוש החכמים. מצד שני, אותה אישה נשאר אתה אישה. אמנם נעשה לה נס, אבל מחר בבוקר היא תהיה אותו אדם פחות או יותר.

האור מסתלק הרי, אחרי ניסיון הכי קטן, והיצר יתפוס אותה במשהו אחר, מה זה משנה. אחרי עשר שנים היא כבר לא תזכור, לא את הצדיק ולא את השם. יש סיכוי, כן? לא בהכרח.

אז מבחינת הצדיק הזה היצר מרשה לו. כי הוא יודע: אמנם הוא יעשה איזו ישועה אבל הישועה בת חלוף, מענייני העולם הזה וכולי. מסופר בחסידות, שכשהוכרז בשמים שנשמתו של הבעל שם טוב תרד לעולם, מלמדת דרך החסידות, הש.ט.ן. אמר להשם: "אם הוא יורד אני מתפטר". למה? כי אם הוא יורד הוא ילמד את האנשים לעבוד את השם, לתקן, ונגמרה העבודה שלי. הרי עבודת היצר היא לעכב. אמר השם: "אל תדאג, אני אעשה לו מתנגדים". אמנם אני שולח נשמה כמו נשמת הבעל שם טוב, נשמה בדרגה כזו גבוהה, עם שליחות ודרך, אבל מה? אל תחשוב שהוא יעבוד חופשי, יהיו לו מתנגדים.

ואמנם, גדולי ישראל האחרים התנגדו לו. עשו לו צרות. ובכל זאת, החסידות הצילה את עם ישראל, לפחות את עם ישראל שבגלות אירופה, שהיו שם הרבה צרות לפני זה. בזכות החסידות הרבה נשמות תקנו את עצמן, ועד היום אנו יונקים מספרי הקדושים האלה. זה היה זמן חשוב מאוד. אבל, היות שהייתה לו דרך כל כך רצינית - היצר עבד, והיום אם אנו מסתכלים על החסידויות מה זה - ומה הבעש"ט? איזה הבדל!

מה נשאר? נשאר השלד, הארגון החברתי: שיש אדמו"ר, יש חסידים, קצת לומדים, קצת עוזרים. אלה לא החסידים של פעם, שהייתה להם רוח הקודש ועבדו את השם במסירות נפש. זה לא מה שיש היום. היום - זה יותר משהו חברתי, אולי חוץ מיוצאי דופן. באופן כללי זה לא דרגות רוחניות כמו שהיה, כמו שאמור היה להיות. היצר - יש לו זמן, לאט לאט הוא

הלך והוציא את הפנימיות מחברת החסידות, עד כדי כך שהיום האדמו"רים מתווכחים מה הדרך של הבעש"ט. ואחד האדמו"רים אמר בזמנו שהדרך של הבעל שם טוב נשכחה. תאר לך: כזה כוח היה לבעש"ט ולתלמידיו, ואחרי כמה דורות הדרך שלו נשכחה. כזה הוא היצר, וכך הוא עבד.

אני זוכר כשהיינו ילדים, אבא לקח אותנו לים בחוף לארץ, והיה שם דייג שדג. אני ראיתי שהחוט של החכה מתחיל לרוץ, הבנתי שנתפס דג. אני רואה שבמקום שההוא יתחיל להביא את הדג לחוף, הוא נותן לחוט ללכת וללכת. שאלתי את אבא מדוע הוא לא מושך את החוט בחזרה. אמר לי: עכשיו הדג חזק. הוא נותן לו חבל, שילך עד שיתעייף, יוציא את הנשמה, ואז יביא אותו בקלות. וככה הוא הביא אותו.

וכך היצר לפעמים עושה: כך עשה לבעש"ט ולתלמידיו. הם עבדו חזק את השם, עשו דברים גדולים, אבל יש לו זמן. אדם הוא בסך הכל אדם, והיצר הרע הוא מלאך. האדם מת והמלאך לא מת. אז הגדולים הלכו. חיכה דור, שניים שלושה ובסוף מה נשאר? שלד. אז הוא הביא אותו ככה לאט לאט, כמו הדג הזה כשכבר אין בזה כוח.

עכשיו, אם כן, לפי השליחות של הצדיק - כך המניעות, העיכובים והבעיות. עכשיו, אם כן, כשיש צדיק שנותן ברכות, היצר נותן לו לתת ברכות. זה בעצם מה שקרה עם היהודים שהיו בגלות ישמעאל, מה שאנו קוראים עדות המזרח. היצר נתן שיהיו חכמים, היו מקובלים גדולים. בכל אחת מהעדות; היו חכמים גדולים, עצומים, קדושים. מה הייתה הבעיה? העם נשאר 'עמך'. העם לא הוכשר. העם - תמיד הייתה לו בעיה מה עשה? הלך לחכם. אני שמעתי סיפורים מאנשים ממקור ראשון.

הייתה איזו בעיה עם איזה גוי, הלכו לחכם, החכם בירך - הגוי הלך. בלי חוכמות. היה להם כוח לא רגיל, בזכות לימוד פנימיות התורה, הפרישות וכל זה. אף אחד לא יכל לעמוד. גם בזכותם עדות המזרח נשמרו יותר מאשר עדות אשכנז. התרחקו פחות מהתורה, עד היום. כשבאו לארץ היה פה משבר. אך עד שבאו לארץ, בחו"ל רוב הקהילות היו דתיות, חוץ מפה ושם אנשים שסטו מהדרך. אז היה כוח לצדיקים, אבל הם לא הכשירו את הדור. הגיע הזמן של הצדיקים ללכת, וגם הדור הלך. אותם בני עדות המזרח הטהורים הגיעו לארץ, ופה קם דור שלא ידע את יוסף, עם תיאוריות של קומוניזם, סוציאליזם, ו'פרח ופרוח', וחילוניות ואפיקורסות וכל מיני דברים. אותם הספרדים שבאו לפה ואין חכמים שהיו להם שם - נפלו, התרחקו, התרסקו.

אותם הצדיקים, היצר לא קיטרג כשניתן להם כוח משמים. איפשר להם. השתמשו בשמות הקודש. היו מסתכלים על איזה רשע - היה נקבר חי באדמה, לא יכול לזוז. אבל כל הכוח הזה לא עבר לעם אלא נשאר אצלם. לכן כשהם עברו, עבר הכוח. העם נשאר כצאן ללא רועה. זה מצד אחד. כוח גדול כזה מעל הטבע לפעמים היצר "מרשה".

יש עוד אפשרויות: אפשרות נוספת היא שהיצר ירשה שיהיה כוח כזה - להפוך את התלמידים, את החסידים לתלתיים בחכם. יש בעיה? אלך לחכם, הוא יברך אותי והכל יהיה בסדר. מצד אחד זה מביא אמונת חכמים, מאידך זה הופך את האדם לתלוי בחכם. יש חכם - יהיה יהודי. אין חכם - יכול להיות שפתאום יתאסלם, השם ישמור איפה ייפול.

עכשיו, יש את העניין הזה של הצדיקים שמלמדים דרך. ויש הרבה דרכים: הרבה שליחים והרבה דרכים למקום. אם יש צדיק שמלמד רק דרך: דרך לעבודת השם, דרך ללימוד התורה, דרך להתנהגות, זה לא מספיק. אומרים אנשים: מה, אבל זה אדם פשוט. מלמד אותי איזו דרך, בסדר - למדתי. לומד אצל זה, לומד אצל ההוא. חידש לי כמה דברים, יפה. אז היצר נלחם אתו, עושה לו מתנגדים לדרך שלו וכו'. היו מקרים כאלה.

יש צדיקים שגם יודעים דרך, וגם יש להם כוח לברך. להם הכי קשה, היצר מנסה למנוע את שתי הבחינות:

א. מבחינת הדרך - לא לתת לדרך שתרו, ואם כבר ירדה - שלא תתפשט. ואם היא מתפשטת - לעשות התנגדות, כמה שיותר לעצור את זה.

ב. מבחינת הכוחות - לעצור את זה, לעשות בעיות, לא לתת.

אבל השם רחמן, מרחם עלינו. שולח בכל דור צדיקים מכל הסוגים. בדור הזה, שהוא דור קשה, הגיע הזמן שהעם יהיה מוכשר, כל אחד ואחת, כל בן אדם יהיו לו הידיעות המינימליות הדרושות לעבוד את השם באמת. לכן זה הזמן של הפצת פנימיות התורה, חסידות, מוסר, מחשבת ישראל - כל הרעיונות הנשגבים שיכולים לתת כלים לאדם להתמודד עם המציאות, להבין לשם מה נברא העולם, מה עליו לעשות.

והדרך שאנו קוראים לה עבודת נפש - להבין את כל הניסיונות, את כל תורת היצר, איך הוא לוכד את האדם, מסדר אותו, כדי שהאדם יוכל להתגונן.

כתוב: "מלך זקן וכסיל". לא כתוב שחכם. חשבתי למה: זקן - כי הוא ותיק, מאז שנברא העולם וכו'. ולמה הוא כסיל? כי אינו ממציא דברים חדשים. הוא משתמש באותם הדברים מאז שנברא העולם ועד היום. אלא מה הוא עושה? הוא משנה. אתה מתרגל לדבר מסוים והוא שם לך משהו אחר.

כשהוא רואה שאתה מתחיל להיות חזק, אתה לא נותן לו להשתלט - הוא עוזב אותך, "מה אני צריך אחד שמחזיר לי מכות? יש לי מספיק כאלה שלא מחזירים, "קליינטים טובים" שלא עושים צרות, מה אני צריך אותו".

פעם הייתה אישה זקנה, הלכה לאיזו מכולת. הייתה מנדנדת כמה זה עולה, כמה זה, למה זה יקר ולמה זה זול. וכמה הייתה קונה?... אמר לה בעל המכולת: "אל תבואי לפה יותר, אני לא רוצה לראות אותך". לכאורה זה לא הגיוני, מי שמתלונן זה טוב. אבל לו לא הייתה סבלנות, היא לא הייתה קליינטית טובה.

אותו 'פרנציפ' עם היצר: מי שקליינט טוב, מי שנותן לו אוכל ונכנע לו - הוא רצוי אצלו. אבל מי ששואל שאלות, מבלבל את המוח ומתנגד לו - הוא לא צריך אותו אז הוא עוזב אותו. זה הסוד של דוד המלך, שהרג את היצר בתענית. כתוב: "ולבי חלל בקרבי". הוא העיד על עצמו שהרג את היצר - "ולבי חלל בקרבי". הרג את היצר בתענית. מה זה בתענית? לא נתן לו אוכל. הפסיק להיות קליינט שלו קבוע, הרג אותו. אנחנו יודעים שכל החוקים שקיימים בטבע, קיימים למעלה. פה יש היצע וביקוש, גם למעלה יש היצע וביקוש. מי שקליינט טוב, מפנק אותו, אומר "בוא תשב כאן לידי" - מבקר אצלו כל יום. ומי שקשה - לא רוצים אותו. הכוונה הפשוטה בפסוק היא שהוא צם - עשה צומות, תענית. אבל הכוונה היותר פנימית היא שלא נתן לו חיים.

היום, האור יורד מהמקומות הכי גבוהים אל המקומות הכי נמוכים. זה בא ללמד אנשים פשוטים, נערים, זקנים, גברים, איך להלחם. איך אדם ילחם, כמו שדברנו בתחילת השיעור. זה קשור לנס חנוכה. איך נקשר זאת?

מכמה בחינות: קודם כל, מה היה הנס של חנוכה? היה פך אחד של שמן. היה אמור להאיר יום אחד, אך הספיק להאיר שמונה ימים. הדבר השני: זה היה פך חתום בחותמו של הכהן הגדול. פך אחד שנשמר. היוונים טמאו את כל השמנים. תלמיד:

"ק האדמו"ר: הם נגעו בזה, השתמשו בזה, ירקו על זה, מי יודע מה הם עשו. בעצם העובדה שבאו לשם הם טמאו את כל בית המקדש.

כ"ק האדמו"ר: אסור לגויים להיכנס. ליהודים אסור להיכנס לכל מקום בבית המקדש. יש מקומות שרק הכהן הגדול נכנס פעם בשנה, ביום כיפור - לקודש הקודשים. אסור לאף אחד. את זה צריך ללמוד. זו מסכת שלמה. יש מקומות בבית המקדש שאסור לישראל להיכנס, רק ללויים, רק לכהנים, רק לכהן גדול. הגויים אסור להם. יש איזה מקום שמשם אסור להם להיכנס.

אז הם טמאו. עכשיו, אני לא ראיתי איך בדיוק הם טמאו. אבל הם טמאו. אבל פך אחד לא טמאו. הייתה פה התגברות של הסיטרא אחרא. שטמאה, קלקלה והפריעה וכמעט תפסה את הכל. מה נשאר? פך אחד קטן של שמן, שבקושי היה מספיק להאיר ליום אחד.

הפך הזה חתום בחותמו של כהן גדול. כהן גדול הוא היחיד שהיה יכול להיכנס לקודש הקודשים פעם אחת בשנה ביום הכיפורים, והיה צריך לטבול כל כך הרבה פעמים ולהיות כזה טהור וקדוש, שאם היה מזייף קצת היה מת באותה שנה. זה לא מאורע פשוט. והוא חתם את השמן. השמן הזה היה חתום, יצא ממנו קדוש, טהור ומסוגר - שמור.

זאת אומרת - היצר הצליח לתפוס את הכל, חוץ מפנימיות הפנימיות. פנימיות הפנימיות - אותו שמן של אותו כהן גדול. השם אומר: "אין לי אלא כהן גדול". אין לי מכל עם ישראל אלא כהן גדול ביום הכיפורים בקודש הקודשים. רק זה ייחשב ישועה. אתה מבין איזו חשיבות הייתה לדבר? אז החלק הפנימי הזה נשאר שמור, הגויים לא יכלו לו. אותה נקודה יהודית פנימית, הכתר שנמצא אצל כל יהודי ויהודי בפנים. שם לא יכולים לגעת. כל הגויים, כל הקליפות, כל הסיטרא אחרא - את המהות הכי פנימית של היהודי, שזה חלק אלוקה ממעל הם לא יכולים לטמא. את החלק הכי פנימי הם לא יכולים לדעת.

כמו שאנחנו יודעים: אדם הולך לעבודה - משפילים אותו, מרכלים עליו, עושים לו צרות. אבל את ציפור נפשו לא ייקחו לו. הוא אומר: עד כאן. זה הכל חיצוני. בפנים בפנים אף אחד לא נוגע. יש מקום מסוים בפנים שהוא שמור תמיד. זה שמור כל עוד שאדם חי זה שמור לו, יש לו חומה מסביב, שם לא נוגעים. זה קודש הקודשים שלו. אז מבחינת קודש הקודשים של עם ישראל, החלק הכי פנימי - שם היצר לא יגיע. הוא לא יכול להגיע.

לכאורה על פי הטבע, זה מיעוט כנגד רוב. הייתה אפשרות להאיר עם זה רק יום אחד, אך זה האיר שמונה ימים. זאת אומרת שאפילו נשארו בעם ישראל מעט מאוד יהודים שעדין שמורים היטב בחלק הפנימי שלהם, שעושים את העבודה הפנימית האמיתית שלהם עד הסוף, בזכות אותם המעטים ששמרו את השמנים שלהם שלא ייטמאו להם, בחלק הפנימי שלא טמאו את זה - בכוח הזה, אפילו של יהודי אחד, שזה כהן גדול אחד - יכולים להאיר את כל העולם שמונה ימים, יכולים להאיר את כל העולם ולתקן את כל העולם.

עכשיו אתה שם לב לנרות חנוכה? קודם כל זה הולך וגדל. ביום ראשון זה נר אחד, ביום שני, שני נרות. זה הולך וגדל. ככה בקדושה. גם בגאולה זה הולך וגדל: בהתחלה יש נר אחד. אחר כך מדליקים שניים, ואחר כך שלושה. מי זה שהולך ומדליק את הנרות בחנוכייה? השמש. השמש זה הצדיק.

השמש, הוא - אפשר להשתמש באורו. הנרות האחרים - אסור להשתמש באורם, אלא לראותם בלבד. למה? כי הם פחות מתוקנים. אם נשתמש באורם כאילו יש פה אינטרס. אם האדם הפשוט ישתמש בשפע שהשם נתן לו אז הוא אינטרסנטי יותר. הצדיק יכול להשתמש בשפע לשם שמים. הוא יכול להיות מיליונר ולא ליהנות מהכסף בשביל עצמו - ליהנות בשביל עם ישראל, ליהנות בשביל הקדושה. השמש הוא מאיר את הנרות, ולאורו אתה יכול להשתמש. אורו זך, אורו מתוקן. הוא לא נופל, השפע לא בשבילו - הוא מאיר. אז זה שמאיר - זה הצדיק. זה נר אחד, והולך ומדליק את האחרים, עד שכולם נדלקים, וזה כוח.

מצד שני - לאורו אתה יכול להשתמש. 'שמש' - אפשר להשתמש, כשם שבאור השמש אתה יכול להשתמש. זה לא פסול. אבל באורות האלה שנדלקו, אורות של עם ישראל שנדלק - בזה אסור ליהנות מזה. אל תסתכל על זה בכלל. הם לא יעמדו בניסיונות.

בחינת צדיק הוא דבר מאוד נפלא. אדם רגיל לא יכול בכלל לרדת לעומקו של עניין מה זה צדיק, לא יכול. רק לעתיד לבוא אנחנו נקלוט אולי. זו בריאה מורכבת מאוד, יש הרבה מדרגות בפנים. פעם נראה לך כאדם פשוט, פעם נראה לך כחכם, פעם נראה לך כטיפש. כמה שהצדיק יותר גדול, יש לו יותר מדרגות שונות ומשונות. כמה שהתפקיד שלו יותר כללי, הוא חייב לכלול יותר ויותר נשמות שהוא יכול להבין אותן ולעזור להן. אם אתה צריך לעזור למאה אלף נשמות, אתה צריך להיות מאוד רב גוני, אחרת איך תעיר מאה אלף נשמות. אם אתה יותר חד גוני, התפקיד שלך הוא לפחות נשמות. כתוב שהמלך הוא נשמה כללית.

מלך ישראל צריך להיות נשמה כללית - כי הוא מלך; הוא צריך למלוך על כולם, להבין את כולם, להרגיש את כולם, להבין את הבעיות של כל אחד. נכון, אחרת אתה תקבל על עצמך מלך שלא מבין אותך, מלך ללא עם? אין מלך ללא עם, אלא העם ממליך את המלך. אם כן, העניין של צדיק זה מבחינת שמש. שמש זה מעניין מאוד. מההתחלה לסוף, מהסוף להתחלה - אותו דבר. צדיק נשאר כל הזמן אותו הדבר: מההתחלה ועד הסוף. מגיע לבחינת שוויון נפש. מצליח - יופי. לא מצליח - יופי. הולך לו - טוב. לא הולך לו - השם יעזור. הוא נשאר בתפקיד של שמש.

עכשיו אם תסתכל עליו מלמטה למעלה או מלמעלה למטה - זה אותו דבר. אתה מבין מה שאני אומר? אם אתה מסתכל על על החומריות שלו - זה רוחני. אם אתה מסתכל על הרוחניות שלו - זה חומרי. זה היינו הך, כי החומר והרוח אצלו זה דבר אחד. כי הכל משמש אותו לעבודת השם. מה זה שמש? הוא משמש את אחרים, והוא משתמש. כי כתוב: "כל העולם נברא לשמשני אני נבראתי לשמש את קוני" זו הבחינה הזו של השמש. כל העולם נברא לשמשני, לכאורה זו גאוה: מי אתה שישמשו אותך?! נכון! אני נבראתי לשמש את קוני. זאת אומרת כל העולם וכל העולמות נבראו כדי לשמש את הצדיק. על מנת שייקח את כל העולם ויתקן אותו ויעלה אותו ויעיר את כולם לעבוד את השם. יש לו את הכוח, מצד אחד למשוך אור מלמטה, להאיר את הבריאה, מצד שני יש לו את הכוח להרים מלמטה למעלה. לקחת אנשים נפולים ולהקים אותם: "מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון". זה התפקיד של הצדיק.

לכן יש לו ש' למעלה וש' למטה. שמש כזה, אתם יודעים? זה בחינה של סולם יעקב, זה דבר אחד, מאיפה שלא תסתכל, מאיזה כיוון שלא יהיה. יש שתי בחינות: יש להוציא אוכל מפסולת, ויש להוציא פסולת מאוכל. את זה למדת בהלכות שבת. הלכות בורר. יש הלכות בורר בשבת. שני דברים שאסור לעשות בשבת: אסור להוציא את הפרי הרקוב ולאכול את הרקוב. אם יש לך כמה פרות. ויש פרי רקוב: אסור להוציא את הפרי הרקוב ולאכול את הרקוב. אלא צריך להוציא אוכל מפסולת, מה שכן רוצים לאכול. (זה קצת מסובך יותר, כך באופן פשוט). עכשיו זה שתי עבודות שיש: להוציא אוכל מפסולת זה להוציא את הנשמות, שהן 'אוכל', 'מזון', הנשמות הקדושות ששרויות בקליפה. זה להוציא אוכל מפסולת.

הפסולת זה הקליפה. אותן הנשמות שנאספו - להוציא אותן. יש להוציא אוכל מפסולת, ויש להוציא פסולת מאוכל, זה להוציא את הפסולת שנכנסה בתוך הנשמות; הוא נפל - התלכך. נכנס לו פסולת וצריך להפריד את זה. אלה שתי עבודות שעושה הצדיק: מעלים את הניצוצות ומוציאים מהם את הרע, להשאיר את הטוב. זה מבחינה הזו. זה השמש עושה.

אם כן, מה בא ללמד אותנו נס חנוכה?

א. אין ייאוש. פך אחד קטן שנשאר, והוא אמיתי - יכול להאיר ולשנות את כל העולם. פך אחד קטן, חותמו של כהן גדול. אם זה טהור ולא טמא, אם זה שמור - באמת שמור - סמוך על זה שהוא יכול לשנות את כל העניין. אפילו מעצמה הכי גדולה כמו יוון, עם כל הרשעות שלהם לא יכלו לעמוד כנגד ישראל.

ב. היתרון של מעל-הטבע על הטבע. בטבע הכל נראה חזק אבל זה מוגבל. מעל לטבע זה מעל הטבע: עם ישראל מעל הטבע. מעל הטבע, בתוך הטבע. השם עשה לנו את הנס גם בתוך הטבע: האור הזה היה אמור להאיר רק יום אחד - נהיה פה נס והאיר שמונה ימים. כמובן שיש עוד הרבה סודות על חנוכה. לא הכל אפשר להבין ביום אחד. זה עניין שהולך וגדל: כל יום עוד קצת. בכל יום אדם צריך להוסיף עוד נר אחד לנשמה שלו. בסוף כל יום אדם צריך לחשוב: איזה נר הדלקתי היום. מה עשיתי, במה היום אני יותר טוב ממה שהייתי אתמול, איזו נחת רוח עשיתי להשם יותר גדול. או ההפך: איזה נר נכבה. אם נכבה - נעיר אותו מחדש. זה מה שדברנו בהתחלה.

עכשיו אנחנו נמצאים בחנוכה, התעורר ויכוח של הנס שהיה אז: בימים ההם בזמן הזה. אותה הבחינה שהייתה אז, יש אותה הסגולה של הנס שהשם עשה אז, שמתעוררת גם עכשיו. זה זמן חשוב, אפשר לפעול בו ישועות. דווקא להתפלל, להתפלל חזק על עם ישראל. רחמנות על עם ישראל, כל הנשמות הטהורות והקדושות, כמה שהן רחוקות, ואין להן כלים להתמודד, אין להן כלים להלחם. צריך לתת כוח, כוח לעשות חיל. שמש זה מבחינת יסוד. יסוד משפיע למלכות, מאיר את האורות. גם מלשון קשר של זכר ונקבה, 'שמש', לשמש את מיטתו. היסוד זה החומר שרציתי להזכיר. זה הכוח שצריך להתעורר.

ישועה גדולה זו באה מהחסד, כמו שאמרנו, של הכהן הגדול. הכהן הגדול הוא איש חסד. השמן שלא נטמא היה בחותמו של כהן גדול. 'עולם חסד יבנה'. מאברהם יצא יצחק וישמעאל. ישמעאל - קליפה. מיצחק יצא יעקב ועשיו. עשיו לא חזר בתשובה. ישמעאל כן חזר בתשובה בסוף ימיו. אתה רואה שמהחסד האינסופי של אברהם אבינו יצא משהו לא טוב, יצאה קליפה - ישמעאל. אבל קליפת ישמעאל הזאת בסוף ימיה עשתה תשובה. אם אתה מגזים בחסד זה לא טוב, יכול להחריב את העולם. אבל עובדה שגם מזה יצא טוב. אם אתה מגזים בדין, כמו מבחינת עשיו - לא יוצא טוב. עשיו לא עשה תשובה. לכן לחסד יש יתרון. כל העולם הזה נברא בשביל החסד. השם יתברך רצה להיטיב עם הנבראים - שיהיה שפע, לעשות טוב. את זה ציווה בבריאת העולם.

אם כן, החסד - הלוואי ונגזים רק בחסד. נהיה כל כך טובים ונדיבים, שרק ניתן וניתן - הלוואי. שלא נגזים בדין, שלא נהיה קשים ונוקשים בכל הדברים. תמיד כשיש חסד, יש נתינה - זה טוב. טעית, לא נורא - הכוונה הייתה טובה, כוונה של נתינה. הדור שלנו לקוי בעניין הזה של החסד. אין חסד במחשבה, אין חסד ברצון, אין חסד בדיבור, אין מספיק חסד במעשה.

כל הבחינה של החסד לא סדורה היטב. אם כתרגיל תנתחו כל אדם ואדם, תראו שאצלו יש הרבה יותר דין מאשר חסד: הרבה יותר הוא שונא, כועס, מרכל, דן את השני לכף חובה. אנחנו צריכים שיהיה לנו את הדין, שהעולם יתקיים, אך החסד צריך להיות חזק מהדין. דין תחת השמאל, תחת הימין. לא לבטל את צד שמאל, אך הימין מעל השמאל. צריך שיהיה ברור. למשל יש אצלי איזה אדם שאני מטפל בו. הוא איש קשה מאוד, בעיה מאוד מסובכת. אני עושה אתו חסד, הרבה סבלנות, בלי סוף.

אני יכול להגיד לכם הרבה דברים שהוא עשה, לא בגלל שהוא רע, אלא כל המציאות שלו לא טובה. הוא קובע פגישות ולא בא, לא מבטל, מניפולטיבי, טיפוס קשה מאוד. אני ראיתי שמרוב שאני עושה חסד הוא מנצל את זה לרע. אז אמרתי "סטופ". הנה הגיע הזמן, שהחסד שלי במקום לעשות לו טוב עושה לו רע. ואם זה משמש לרע - אני עוצר את זה. זה נקרא שיש חסד, והחסד הוא השולט. וגם כשאני מחליט להפסיק את החסד, זה מחסד ולא משנאה. הפסקתי את זה. זאת אומרת שהדין נכנע במקרה זה לחסד. הדין קיים, אני מודד את העניין; האם החסד עושה טוב או לא עושה טוב. עבר את הגבול, עושה לו רע - יופי. לא עם שנאה, לא עם כעס. ככה צריך להיות האדם. בחינת חסד: יש לבדוק שהחסד לא יקלקל את השורה, שלא יקלקל את העולם, שהחסד יהיה השולט. זה עניין של פך שמן בחותמו של כהן גדול. לא נטמא. למה לא נטמא? מצד אחד היה חסד, מצד שני, היה חתום; סגר את זה, שמר. מצד אחד חסד טהור ואמיתי, ומצד שני יש את הדין, ששומר שלא יטמא. אם היה חסד בלבד, היה יוצא טומאה, כמו שיצא ישמעאל מאברהם. כהן גדול צריך לתת חסד אינסופי של כהן; לכפר, לעזור ולתקן. מצד שני זה היה סגור בגבולות הנכונים, לכן הדבר הזה לא יכול להיטמא. הוא כולל את שני החלקים בפרופורציה הנכונה. מתי הטומאה שורה? כשהפרופורציות לא נכונות. מה הבעיה עם הגויים? חסר פרופורציות. רוצים ליהנות מהכל לעצמם ולעשות כמה שפחות עבודה אמיתית.

עבודת הכהן הגדול

ערב טוב היום נקדיש את השיעור קצת לענייני חנוכה אולי קצת בע"פ אולי קצת מהספר. חג החנוכה זה חג חשוב מאוד. התהליך שעם ישראל עבר לפני החג והנס עצמו של חנוכה זהו תהליך מרכזי שחוזר על עצמו בכל מיני סגנונות וצורות במשך הדורות בעם ישראל. ידוע שבכל פעם הסיטרא אחרא מנסה לפגוע בעם ישראל: אם בגוף, אם בנפש, אם ברוח, בכל פעם ופעם מנסה לקחת את השפע מהקדושה לעצמה. בספרי פנימיות התורה קוראים לסיטרא אחרא "השפחה", השפחה רוצה לרשת את גבירתה. גבירתה זה השכינה. זה ספירת המלכות דקדושה. המלכות הרי כוללת מכל הספירות. עכשיו, לכתחילה הקדוש ברוך הוא ברא את העולמות בצורה כזו שלטומאה לא יהיה שפע ועיקר השגשוג שלה היא צריכה לקחת על חשבון הקדושה, היא מעונינת לקטרג, להפיל, להכשיל את הקדושה על מנת שתוכל ע"פ דין לקחת את השפע. זאת אומרת הסיטרא אחרא לא יכולה לקחת שפע אלא אם כן עם ישראל עוברים חלילה איזושהי עבירה מאחד הצווים של התורה וכו', לא יכולה סתם לבוא ולגנוב אלא היא צריכה להוכיח.

כתוב בספרים שיצר הרע יורד מכשיל את האדם ואח"כ עולה למעלה ומקטרג ורוצה את השכר שלו. השכר שלו זה החיות מהקדושה, לא רק החיות מהקדושה אלא כתוב "בכל צרתם לו צר": יש תהליך של חיות שיורד דרך כל העולמות שהשם יתברך מחיה את העולמות, מקיים אותם, עכשיו הוא יכול לקיים אותם בהסתר, הוא יכול לקיים אותם בהתגלות.

המידה של הסתר והתגלות זה בהתאם למידה של העבודה שלנו האמיתית או חוסר עבודה. אם יש עבודה אמיתית לא רק שהשפע הוא טוב, טוב ליהודים וטוב לכל העולם אלא גם השם יתברך מנהל את זה בהתגלות.

זה הסוד של בית המקדש: בבית המקדש השם יתברך היה מתגלה, היו שמה ניסים גלויים כל הזמן והיה מדבר מבין הכרובים וזה היה עדות לישראל.

עכשיו, בזמן המשבר שקרה בחנוכה הגויים היוונים טימאו את בית המקדש וטימאו את כל השמנים וטימאו את הנפש של עם ישראל, לא של כולם אבל של לא מעט.

אז קודם כל צריך להבין איך הסיטרא אחרא מכשילה את האדם או איך הסיטרא אחרא מכשילה, חלילה, את הכלל זה לא סתם ככה יש תהליכים ידועים וזה מתחיל, כמו כל התקפה של אויב, ע"י חדירה. הסיטרא אחרא חודרת לתוך הרצונות, לתוך המחשבות, לתוך הרגשות ומנסה לכפות את עצמה בכוח ולגרום לזה שהאדם או הכלל יבחרו במסרים הכוזבים שלה.

יש אלוקים-דקדושה ויש אלוהים-אחרים אנחנו יודעים שהסיטרא אחרא זה אלוהים-אחרים והם מנסים לכפות את כוחם לפעמים ע"י שמבהילים את האדם.

השבוע היה איזה איש אצלי שחזר בתשובה וכל מיני דברים. הוא חשב שהוא כבר תיקן איזה משהו, פתאום קרה איזה מאורע הוא אומר - עבודה של שמונה שנים - טראח הוא ראה שלא תיקן כלום, הוא נבהל מעצמו.

זאת אומרת אותו יצר שהיה לו התעורר מחדש, כאילו כלום הוא לא עשה. והוא היה בשוק ולקח את זה מאוד קשה הסברתי לו שזה אחד הפטנטים הראשונים של הקליפה, של הסיטרא אחרא: זה להבהיל את האדם, להפחיד אותו ומתוך הפחד אדם נכנס לחולשה

ומהחולשה אפשר כבר להשתיל לו איזה משהו, איזה רעיון לא טוב ולהביא אותו, לשבור אותו להביא אותו לייאוש וכשהוא כבר נופל לרמוס אותו כמה שיותר וכו' וכו' ממה זה מתחיל? מהפחדה. איך אפשר להפחיד בן אדם? הנה דרך אחת כמו שהסברתי לכם לתת לו פרק זמן מסוים לחשוב שהוא בסדר שהוא תיקן שהוא השתפר שהוא השתנה וברגע לא צפוי וברגע הכי נוח לסיטרא אחרא להראות לו: "הנה אתה רואה, אפילו יותר גרוע ממה שחשבת. לא עשית כלום" ואז האדם שהאמין בעצמו במשך אותו זמן שהיה בשקט נופל, נופל, א' בתוך אותו עבירה שהוא עושה או החולשה הזאת ב' הוא נופל בגלל שאותו זמן הוא אומר נכון הוא מסכים עם היצר הוא אומר לו נכון באמת לא שיניתי כלום ואז האדם בידיים שלו בפשטות כמו משחק שחמט מתוכנן היטב.

עכשיו אני אקריא לכם משהו מהחוברת פה "מעין המלכות" רעיון ג': "תגרד את כל השכבות מעליך ותתבונן על עצמך כפי שאתה גם אם תגלה משהו נורא אל תיבהל רק תתחיל לנסות לשנות בהדרגתיות ואז תתבונן שוב ושוב אל תיבהל ככה במשך זמן רציני וממושך לבסוף אני מבטיחך שכשתתבונן תמצא שהן הטוב והן הרע שבך נובעים ממקור עליון ואתה רק הכלי רק הרצון שבוחר בין הצד האפל לבין האור ואז תהיה חופשי לנצח נשמתך תשחה בכל עומק האוקיינוס הקיומי ולבך תמיד יחיך ותתחבר עם הטוב האלוקי הנצחי ורק נוכחותך תאיר את כל הסביבה אז תהפך לצנור שלא מטמא את השפע העובר דרכו גם אם מידי פעם טיפת פסולת תסתום את המעברים לא נורא זהו גורלו של כל צינור גם הזך והנקי ביותר כי הרי הוא רק צינור ולא מקור"

אז לכאורה יש פה איזה מן רעיון מעניין אבל זה לא סתם רעיון אלא זה התהליכים האלה שפירטתי כאן וזה כמובן קשור לחנוכה ותכף אנחנו נקשר את זה. הדבר הראשון שאדם צריך לדעת שהן הטוב והן הרע שבתוכו זה לא הוא, והוא יכול לבחור בין זה לזה, להידבק בזה או להידבק בשני.

אם הוא נדבק בטוב - הטוב הזה נכנס בו ויוצר דבקות, נקרא לזה, קשר כזה גדול שבמשך הזמן הדבקות של אדם עם הטוב שבו, עם הנשמה שלו כ"כ חזק שנדיר יהיה שמישהו יכנס לתוך הקשר הזה ויחצוץ בין האדם לנשמה אפילו אם היצר ינסה - האדם הוא כבר כ"כ רגיל בהרגשה של האור של הנשמה שלו שהוא יהיה קשה, יהיה קשה מאוד. כמו שאנחנו יודעים שזוג שאוהבים אחד את השני במשך השנים וחיים בשלום בית אמיתי בקדושה קשה להאמין שיבוא איזה יצר ויכנס ביניהם ויצליח להפריד.

אם כן אנחנו יודעים שהקליפה - המקור שלה זה עלמא דפירודא עולם הפירוד והקדושה זה עולם התיקון, תיקון, תיקון היפך הניתוק, אם כן כל אחד מנסה להפעיל את מהותו: הקדושה מנסה לקשר ולבנות ולהדביק, הרי כל בניה בעולם הזה זה דביקות של דבר בדבר: בנין בלי היכולת להדביק לבנה ללבנה לא היה בנין וככה בכל דבר ודבר תשימו לב: מה שיכול לגרום למשהו שיתקיים זה רק דבקות אם אין דביקות הכל מתפורר: החומר מתפורר, הכל מתפורר.

עכשיו אם כן, הסיטרא אחרא מנסה להפריד. חז"ל קוראים לזה "נרגן מפריד אלוף". מה היא מנסה להפריד? רוצה להפריד את האותיות שם הויה י-ה-ו-ה.

כל העולמות, הם נבראו והם מנוהלים ע"י השם הזה, שם ההויה י-ה-ו-ה, כשהשם הזה, האותיות שלו קשורות כמו שצריך - השפע זורם ויש גילוי פנים וטוב לכולם כשהכלים, זאת אומרת, אנחנו עם ישראל לא מתנהגים כמו שצריך זאת אומרת נופלים בידיים של היצר הם גורמים לפירוד בין אותיות שם השם בתוכם, בתוך עצמו כל אדם בתוך עצמו ואם יש צירוף של הרבה כאלה מקרים זה גורם גם פירוד למעלה ואז יש את התופעה הזו שקוראים לזה

סילק את שכינתו לרקיע השביעי זאת אומרת שהשם יתברך במקום להתגלות פה בעולם הגשמי הזה שזאת מטרת הבריאה כמו שכתוב בחסידות ש'התאווה לו ית' להיות לו דירה בתחתונים'

זאת אומרת שהשם יתברך רצה להתגלות דווקא בתוך העולם החשוך הזה וזה אחת ממטרות הבריאה. אם כן, אם האנשים לא עובדים נכון אז הגילוי הזה נעלם מסתלק והטבע שולט הכל הולך כביכול במקרה וזה מה שהיה בזמן היוונים. היוונים הם ניסו להפריד את עם ישראל מתורת ישראל ומהשם יתברך ומהמצוות.

אנחנו יודעים מפנימיות התורה שהתורה זה ה'ו' של שם הויה י-ה-ו-ה כשעם ישראל לומדים תורה הם מקשרים את כל העולמות לא רק לומדים, מקיימים את התורה. כי התורה היא באה מכל כך גבוה ומשתלשלת עד הפרטים הכי חומריים הכי יומיומיים שיש. כל המצוות הם מצוות מעשיות, כל דבר ודבר. מי שלומד פנימיות התורה יודע למשל ב"שער הכוונות" של האר"י שבבוקר הרי כתוב בהלכה שאדם שקם צריך ליטול ידיים, ללכת לשירותים, לנקות את עצמו ואח"כ כשיוצא עוד פעם הוא נוטל ידיים ואח"כ מברך ואח"כ מברך על הציצית ומתעטף ואח"כ תפילין וזה הסדר כל יהודי טוב עושה את זה בלי לשאול שאלות ככה השם אמר - ככה עושים. זה דבר גדול, זה נובע מאמונה, אמונה פשוטה.

עכשיו מבחינת פנימיות התורה כל פעולה כזאת זה מתקן משהו אחר. וזה כתוב ב"שער הכוונות" של האר"י זה שיהודי בבוקר הולך לשירותים ועושה צרכיו זה מתקן דבר מסוים בעולמות עליונים עד כדי כך. כל דבר ודבר שאנחנו מקיימים בהלכה יש לזה שורש גבוה וזה מתקן את העולמות וכו' וכו'

אם כן יש פה מערכת מופלאה, אחד החוקים של הבריאה הזאת זה הבחירה. על מנת שתהיה בחירה צריך להיות הסתר פנים. אם הכל היה גלוי אנחנו היינו בבוקר נוטלים ידיים ורואים מה שזה מתקן לא היה לנו בחירה כל אחד היה רץ ליטול ידיים. מה היה בחירה בזה? לא היה בחירה. היה גילוי פנים לא היה בחירה.

זה יהיה לעתיד לבוא שיהיה גילוי כזה שכבר לא תהיה עבודת הבחירה אבל ב - 6000 שנה של התיקון אנחנו צריכים לבחור. לכן לא רואים את הקשר שבין המצוה לבין מה שזה גורם וגם לא רואים את הקשר בין העבירה לבין מה שזה גורם.

אם אדם היה יודע שאם הוא נוסע בשבת זה יכול לגרום חורבן שלם לכל העולם הוא לא היה נוסע בשבת. אם הוא היה ממש רואה שאם כל העם היו שומרים שתי שבתות מיד היינו נגאלים אז כולנו היינו שומרים. אז זה מוסתר. אדם חושב שזה אולי אמונות תפלות וכל מיני דברים: יש הסתר כדי שאדם יתגבר ויעשה שתהיה לו בחירה.

אם כן, היוונים ניסו לחזור לתוך מערכת הבחירה של עם ישראל ולהגיד להם 'אין אלוקים' 'כתבו על קרן השור' 'כתבו לכם על קרן השור אין לכם חלק באלוקי ישראל' ואם היהודי היה מתפתה חלילה ואומר נכון אז אם אין אלוקים מה נשאר? הטבע - זה תורת יוון הטבע.

הכח, היופי, ההגיון זה גם טבע גופני, גשמי וגם טבע אידאולוגי, כן, הגיוני, רוחני כזה. הם רצו להחליף את הרוחניות הזו הטבעית ברוחניות האלוקית להגיד הנה זה לא נראה לי וזה לא נכון ואיך יכול להיות שזה ככה ולהכניס ספיקות, ספק זה עמלק, להכניס ספיקות בתוך היהודי וככה, איך אומרים? לגנוב את כל הקופה. וכמעט הם הצליחו הם טימאו את כל השמנים. השמנים אומרים חז"ל זה המוחין. הם טימאו את המחשבה, את הבחירה ואת הרצון של היהודים הצליחו אבל תמיד נשאר כד אחד חתום בחותמו של כהן גדול ששמה אף אחד לא יכול לגעת.

זאת אומרת אנחנו יש לנו הבטחה שהשם יתברך לא יחליף אותנו, את עם ישראל, ולא יחליף את התורה ולא יחליף את ארץ הקודש יש לנו הבטחה. אפילו אם חלילה הרבה מהעם מתיוונים יש תמיד כמות מסוימת של יהודים שבזכותם העולם מתקיים והם שומרים. לפעמים יש בכח שלהם בשביל להחזיר בתשובה את כל העם כמו שהיה בזמן ההוא לפעמים אין מספיק כח. כתוב "תש כוחו כנקבה" ואז לפחות מחזיקים את העולם שלא יחרב שלא יהיה יותר גרוע למשל אליהו הנביא הגילוי שהוא גרם בהר הכרמל הוא תיקן תיקון עצום. כתוב באר"י: מאז יציאת מצרים עד אליהו לא היה תיקון כזה גדול כמו שאליהו הנביא גרם בכרמל שכולם צעקו "השם הוא האלוקים" היה גילוי עצום ותיקון גדול. אז היה לו כח. אליהו הנביא היה צדיק כזה היה לו כח לתקן.

לפעמים העולם נמצא במצב קשה שהצדיקים יכולים רק לתחזק את המינימום שלא יהיה יותר גרוע. עכשיו זה לא סתם שבהשגחה בחרו דווקא את העניין של הנרות לסמל להצביע על הנס שהיה שמה. למה דווקא שמן? ודווקא נרות? ודווקא הדברים האלה ולא משהו אחר?

הרי כל דבר יש לו את הסיבות. אז כמובן שיש בזה הרבה סודות מי שרוצה להתעמק אז זה מופיע ב"שער הכוונות" של האר"י שם כל הכוונות על כל נר ונר אנחנו לא ניכנס לזה אבל ניתן קצת רעיונות שנבין. העניין של הנר, של נר חנוכה זה מורכב מארבע יסודות יש בזה יסוד הרוח - האויר. בלי אויר הנר לא דולק תכניסו נר בתוך משהו, ואקום זה נכבה נכון? ויש את יסוד האש שזה מה שמדליק ויש את יסוד האדמה זה הפתילה. הנוזלים, השמן - זה מים.

יש פה ארבע יסודות. דבר שני יש פה את שם השם י-ה-ו-ה יי זה חכמה ה' זה בינה ו' זה תפארת ה' אחרונה-זה מלכות אז ה-י הראשונה זה השמש אח"כ יש את ה-ה' זה הלהבה ה-ו' זה הפתילה וה-ה' האחרונה זה השמן שבתוך הכלי

אז אנחנו רואים שע"י זה שהבן אדם מדליק נר חנוכה הוא מקשר את האותיות של שם השם י-ה-ו-ה ואת הספירות חכמה בינה תפארת מלכות ואת ארבע היסודות הוא מעלה את ארבע היסודות לעבודת השם זה תיקון. זה תיקון כנגד הניתוק זה בדיוק מה שיש קלקול צריך שיבוא תיקון נכון? אם למשל האדם הראשון נפל בעניין של אכילה שאכל, אנחנו הבנים שלו, עם ישראל, צריכים כל הזמן לתקן באכילה אז יש לנו סעודות מצוה וצריך לברך ואסור שיהיה ערלה ואסור שיהיה לא מעושר וצריך להפריד בין בשר לחלב וכל ההלכות שקשורות לעניין של האוכל ויש המון. הרי השם יכל, כביכול, לבחור מצוות אחרות. מה כל הסיפור עם האוכל? זה בא לתקן את החטא של אדם וחוה שנעשה ע"י אכילה.

כמובן שזה לא היה בדרגה של אכילה רגילה כמו שלנו היו בדרגות רוחניות אבל זה השורש של האכילה זה אותו דבר אז כמו שאמרנו לפי הקלקול ככה צריך לבוא תיקון. אז אם היוונים ניסו להפריד את אותיות השם ולגרום לזה שהשפע לא ירד כמו שצריך, שלא נוכל לעשות את העבודה הנכונה ולהחריב ככה את העולם אנחנו צריכים לעשות תיקון בדיוק הפוך. הם ניסו לעשות חושך - אנחנו מדליקים אור הם ניסו להפריד, ניסו להפריד אותנו - אנחנו מתכללים בתוך החנוכה בתוך החנוכה נכון כוללים שמה את כל המידות.

עכשיו בסך הכל כמה נרות אנחנו מדליקים במשך כל הימים של חנוכה? 36 נרות כמה זה 36? ל"ו. ל"ו צדיקים זה ל"ו צדיקים שבזכותם מתקיים העולם עכשיו מה שהיה בזמן חנוכה זה דומה למכירת יוסף לא סתם הפרשיות האלה נופלות בחנוכה וזה אפשר להבין דרך העניין של השמש. השמש הוא הצדיק שהוא הולך ומדליק את הנרות האחרים "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים" זאת אומרת שאדם לבד לא יכול להאיר לתקן את עצמו

אדם קרוב אצל עצמו כל יהודי זה פנינה מי שזוכה לראות ולהכיר את האיכות הפנימית של היהודי נדהם, מהפשוט ביותר ועד הגדול ביותר יש בהם הם ממש פנינים כולנו פנינים. אבל מה יש גם כן יצר אז לפעמים הפנינה לא נראית זה מוסתר אבל מי שיוודע לחדור את זה הוא רואה אצל כל אחד את החלק אלוך ממעל שלו שזה דבר מדהים מי בחכמתו ומי בבינתו ומי במעשיו הטובים ומי בתמימותו כל אחד יש בו יחוד מיוחד זה כתוב בספרי פנימיות התורה שכל אחד גם יש לו תיקון מיוחד אם הוא לא יעשה את התיקון שלו אין מי שיעשה במקומו ולא משנה אם זה תיקון גדול או קטן כל חלק וחלק זה חלק אחד של הפאזל הכללי - חסר חלק - הפאזל לא מושלם. ככה שכל יהודי ויהודי יש בו תיקונים ואיכויות ודברים מדהימים אבל מתי, מתי האיכויות יכולות לבוא לידי ביטוי? כשהם באחדות כשכל אחד מאיר כשכל אחד מתחבר עם החלק הפנימי שלו.

אם כל אחד מתחבר עם היצר שלו אז זה לא יאיר ההפך אבל אדם לא מסוגל לבד להתקשר לחלק הפנימי שלו הוא צריך סיוע קודם כל סיעתא דשמיא הקדוש ברוך הוא עוזר לאדם שיתגבר אבל גם שולח בכל דור ודור את הצדיקים מה אנחנו היינו עושים בלי משה רבנו? מה היינו עושים בלי דוד המלך? מה היינו עושים בלי יוסף? מה היינו עושים בלי אהרן? כל צדיק וצדיק בזכותו אנחנו קיבלנו משהו.

הצדיק מה האיכות שבו? הצדיק כל הזמן קשור למעלה זה בחינת הכהן גדול מה עושים הכהנים? הכהנים מברכים את העם נכון? איך הם מברכים? קודם הם מסובבים פניהם לארון הקודש ומברכים ע"י הברכה מורידים שפע, לא מספיקים לגמור את הברכה הם מסתובבים פורשים את הידיים ומברכים את העם מה יש כאן?

יש לקבל על מנת לתת לקבל על מנת להשפיע זה הבחינה של הכהנים והצדיקים זה בחינת כהן, נכון אם הרב נראה כמלאך השם צבא-ות תורה יבקשו מפיהו והכהנים זה כמו מלאך השם צבא-ות הרי ככה זה כתוב אם כן הכהנים ובמיוחד הכהן הגדול שהוא היה צריך להיות כל כך מתוקן, כל כך נקי שהוא יכול להיכנס לקודש הקודשים ביום כיפור ולגרום לכל הייחודים והתיקונים שהוא צריך לגרום ואם הוא לא היה מתוקן לא היה מוציא שנתו והיה מת, היה משלם בחייו, כן.

צדיקים בחינת כהנים שהם המשפיעים הרוחניים של העם, הם צריכים לקחת את השפע הרוחני, כל השפע ולהשפיע את זה לעם ישראל בנקיות.

זה הבחינה הזו של הכהנים לכן הצדיקים האלה האמיתיים שזה הל"ו שבזכותם מתקיים העולם זה מספר הנרות שמאירים ומתקנים ומגרשים את החושך ומביאים ליחוד של שם ההויה י-ה-ו-ה בד"כ לא יודעים מה זה העניין הזה של ל"ו צדיקים מה פתאום הם מחזיקים את העולם אם אנחנו מתבוננים בנרות חנוכה אנחנו עכשו יכולים להבין שע"י הדלקת כל הנרות ביחד אנחנו גורמים ליחוד של השם י-ה-ו-ה וזה גורם לחיבור כל הצינורות והורדת השפע והחזקת העולם כמו שצריך.

עכשו, הדור הזה שלנו אנחנו בגלות אדום אדום קשור ליוון זה אותו ראש, אותו תרבות אותו דבר, דמוקרטיה מאיפה זה בא? - מיוון.

המלחמה התרבותית רוחנית בין יוון לבין תורת השם, להבדיל, עוד לא נגמרה. אם אנחנו נתבונן על המסר של הנצרות, מה הנצרות באה להגיד? הנצרות באה להגיד: 'לא צריך מצוות. בשביל מה לכם מצוות? העיקר הלב. העיקר הלב, אם אתם תהיו אנשים טובים זה מספיק. לא צריך שבת, לא צריך כלום.'

זאת אומרת הם לקחו יסוד אמיתי שזה החסד והאהבה וניסו דרך החסד והאהבה והשויון - ו'אהבת לרעך כמוך' לנתק את עם ישראל מתורה ומצוות ללכת רק בכיוון מסוים בזמן

היוונים הם ניסו בצורה של כח לא הלך להם אח"כ באה הנצרות והם מנסים להתבסס על החסד, זה דומה מאוד למה שקורה היום.

היום מה אומרים? שאנחנו תלויים בארה"ב מה אומרת ארה"ב? "חופש הדת, חופש הפולחן, הארץ וירושלים זה לא רק של עם ישראל זה של כל הדתות, צלם אנוש יש לכל אחד צריך לשמור על כבודו של כל אחד, מה פתאום שעם ישראל ישלוט? יש עוד תורות לא רק תורת ישראל, צריך לתת מקום לכל תורה ותורה" וכו' וכו' זה מה שהם אומרים, מנסים להביא את העניין של השיוויונות לעיקר ותורת ישראל שזה תורת השם, תורת אמת זה עוד אחד מיני רבים. לא מבטלים, חלילה, הם אומרים נותנים את הכבוד אבל "זה לא רק אתם, אנחנו שווים, אתם לא עם סגולה הייתם אולי פעם עכשיו גם אנחנו כי בחרנו בעניין שזה וכו' וכו'" כמוכן שיש צורך לעשות בירור עמוק מאד בנושא הזה

קודם כל זה לא מבלבל מעט אנשים זה מבלבל הרבה מאוד אנשים בעם שלנו, שלא נדבר על יהודים שבחו"ל שהם בכלל מבולבלים מבחינה רוחנית הם שם בכלל מתבוללים לא יודעים הרבה וגם מתחתנים עם לא יהודיות וכו' וכו'

אבל פה אצלנו כל האינטלגנטים וכל האינטליגנציה, אנשי ספרות וכל אלה הם כולם בתוך העניין הזה מסכימים עם זה. עכשיו אם זה מפיל כ"כ הרבה חללים סימן שיש בזה משהו יש פה בירור לא סתם אז צריך לעשות את הבירור אז עכשיו אנחנו ננסה לעשות את הבירור: כל שקר, לשקר אין לו רגלים נכון? בשביל ששקר יתקיים צריך שיהיה בו משהו אמיתי נכון? אם אין בו משהו אמיתי הוא לא מתקיים. מה זה נקרא בירור? להוציא יקר מזולל לקחת את הדבר האמיתי מתוך השקר ולהפריד אותו. מה עושה השקר? מה עושה היצר? לוקח דבר אמיתי ודבר שיקרי ומערבב אותם זה נובע בעיקר מפגם עץ הדעת טוב ורע שהתערבב הטוב עם הרע אז נוצרת מחשבה או תיאוריה או פילוסופיה מסוימת שהיא מעורבת טוב ורע.

עכשיו כשאתה ניתקל בה הוא לא מראה לך את הרע ואת השקר של זה הוא מראה לך, כמו החזיר, מראה לך שהוא בסדר, מראה לך את הידיים שהוא מפריס פרסה אבל הוא לא מעלה גירה לכן הוא טמא. וזה בדיוק הפרצוף של עשיו שהיה אומר 'כיצד מעשרים את התבן? כיצד מעשרים את המלח?' היה עושה את עצמו צדיק היה מכבד את אביו יותר ממה שאנחנו לפעמים, היה לובש בגדי שבת בשביל ללכת לשרת את אבא שלו זה הכל היה 'בלוף' אבל היה משהו אמיתי. עובדה שגם האומות מקבלות שכר עבור זה.

זאת אומרת שפה צריך לא להיבהל, כמו שהתחלתי להסביר בתחילת השיעור, לא להיבהל ולהתבונן מה נכון מה לא נכון יש פה כמה דברים נכונים כמה דברים לא נכונים. זה שכל אדם נברא בצלם - נכון, אמת. זה שכל בן אדם מגיע לו את כבודו - נכון, בתנאי אחד אבל, זה לא נכון וזהו, בתנאי שהוא לא הורס ולא עובר על דברי השם.

אם אדם שיוודע עובר על דברי השם ומפריע לעם ישראל ומפריע לתוכנית של הבריאה, עם כל הכבוד לו, אין לנו את הכח היום למנוע ממנו אבל לפחות לא לשמוע בקולו - שיתן לי לעשות את התפקיד שלי. הוא לא רוצה - שלא יעשה. אין היום סנהדרין, אין גילוי פנים, רוב עם ישראל לא מכיר את התורה, פשוט רוב עם ישראל לא מכיר את פנימיות התורה, אז איך אנחנו יכולים לקום ולהגיד דברים? לא יכולים לקום. אין כלים בינתיים.

זה יבוא, בשלב זה זה נבנה. אבל בבוא העת דברים צריכים להיות ברורים, קודם כל לנו אם אנחנו כלים ריקים אנחנו בוחרים בתורות הזרות ובהשקפות שלהם מה אנחנו נצפה מהם? שהם יהיו יהודים? קודם כל אצלנו צריכים להגיע להבין מה השם רוצה מעם ישראל, מה

השם רוצה מכל העולם, את זה אי אפשר ללמוד, כך אומרים המקובלים, שאי אפשר ללמוד את זה בתורת הפשט.

תורת הפשט אומרת מה מותר מה אסור, אבל את העומק של העניין, כל המכלול למה השם ברא את העולם, ואיך הוא מנהל אותו, כל זה לא כתוב בפשט זה כתוב בפנימיות של התורה. אז אם עם ישראל לומד את כל הפרד"ס יכול לתקן את הכלים הפנימיים והחיצוניים יכול להיות כלי זך מתוקן נהדר על כל חלקיו רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, אם הוא לומד רק חלק מסוים אז הוא מתקן רק חלק מסוים

אז נניח אם אנחנו היינו מאוד מקפידים הרי כתוב באר"י ז"ל שההלכה זה הלבושים של התורה, זה החלק החיצוני של התורה, חיצוניות התורה. תארו לכם שאנחנו היינו מאוד מקפידים על הבגדים, על הלבוש החיצוני, להיות מאוד יפים, מאוד מסודרים, הכל טיפ טופ כמו שצריך אבל בפנים בכלל לא מתקנים, בכלל לא מתקנים את המידות, בכלל לא מתקנים את הלב, לא מתקנים שום דבר - זה שרץ מה זה? איזה מין דבר זה? בחוץ אתה נראה מאה אחוז בפנים אתה רשע! מה עשינו? אז תיקנו את הבגדים אז עכשיו שאנחנו, בעיקר בדור הזה, בינתיים לומדים את ההלכה ולא לומדים את כל החלקים האחרים, מתקנים חלק חיצוני, חלק חיצוני בלבד אז אם אנחנו לא מתקנים לא יכולים להיות אור לגוים, לא יכולים להאיר את כל הבריאה, לא יכולים להגיד לכל אחד 'רגע אחד אדוני אתה טועה התפקיד שלי הוא כזה התפקיד שלך הוא כזה תעשה את רצון השם', לא יכולים לדרוש, מי שאין בו יראת שמים דבריו לא נשמעים. מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים.

איך יהיה לנו יראת שמים? אנחנו מנותקים, מנותקים מכל החלקים של התורה, אז אין לנו את הכח לא לקיים ולא לחדור ולא להאיר ואז נוצר מצב של פירוד. היצר מנצל את זה. אם כן, התחלתי להגיד החלקים הנכונים של הדמוקרטיה זה שיש בחירה, נכון אמת יש בחירה חופשית זה יסוד אמיתי זה בא מתורת השם שאדם יש לו בחירה כל אחד בוחר. השקר הוא כזה: נכון שכל אחד הוא חלק שהשם ברא אבל לכל אחד יש את התפקיד שלו. מה יהיה אם המהנדס יהיה סנדלר והסנדלר יהיה רופא והרופא יעבוד בתור קופאי ברכבת? הכל נחרב, נכון?

אותו דבר בבריאה: מה יהיה אם כל עם ועם שיש לו את תפקידו ואת כבודו, הוא יכול גם לקבל חלק לעולם הבא, במקום שיעשה את תפקידו הוא רוצה לעשות תפקיד אחר? זאת אומרת: אומות העולם מנסים לרשת את עם ישראל. הם עם הסגולה: הנוצרים הם חושבים שהם נבחרו, המוסלמים חושבים שהם נבחרו. כל אחד מהם - הוא צריך לעמוד בראש הפסגה הרוחנית ואת אלה שבאמת צריכים לעמוד למעלה רוצים להפוך לזנב. הם נהיו לראש ואנחנו, לצערנו, נהיינו לזנב וזה מביא את כל החורבן לכל העולם. לכן אנחנו צריכים להפוך את הקערה על פיה - לתפוס את עצמנו בידים, להכשיר את עצמנו מבפנים ומבחוץ לקיים את תפקידנו כפרט וככלל. ואז כשאנחנו מתוקנים יכולים לתקן. כמו השמש: אם השמש מכובה הוא יכול להדליק נרות? קודם מי צריך לקבל? קודם קשוט עצמך תחילה אח"כ קשוט אחרים - קודם צריך להדליק את השמש שזה הצדיק שזה בחינת עם ישראל אח"כ צריך להדליק את האחרים. אז אומות העולם הרימו ראש הם קובעים מה צודק, מה לא צודק, מה נכון, מה לא נכון, איך אנחנו צריכים להתנהג, איזה חלקים של עם ישראל אנחנו צריכים לקלוט פה ואיפה צריכים לשים אותם ואיפה לא ואם להחזיר את החלקים של ארץ ישראל או לא להחזיר, אם להסתכן או לא להסתכן, אם להגן על עצמנו או לא להגן, הכל הם קובעים. הם נהיו לראש.

הם יודעים מה צודק, מה אמיתי, זה הכל בלוף. אנחנו חייבים להגיע לאמת הזאת של התורה. להגיע לעומקה ולרחבה, לבחור בחלק הזה בעומק הלב לסלק משמה את כל הגויים שיש לנו בפנים ויש לנו, אם נסלק את הגויים ונכפה את צד הקדושה על צד הטומאה בתוכנו כמובן שבחוץ יהיה לנו את הכח. אם ראש הממשלה היה יודע את כל פרד"ס התורה והיה מקיים אותה כהלכתה - היה הולך היום לשמה - היה לו כח עצום. ככה יש לו כח, ככה הוא אדם תקיף.

אבל מה זה לעומת מה שיכול להיות אם היה זוכה, אם היה זוכה ראש ממשלה של ישראל להיות אדם דתי וללמוד תורה ולקיים אותה זה היה זכות עצומה.

מאז שנחרב הבית לא זכינו לדבר כזה זה יכול להיות התחלה טובה של משהו. אבל מה הוא אשם? אנחנו כולנו צוות אחד מה זה משנה הוא כרגע השליח כל אחד ואחד צריך היום להכשיר את עצמו, ללמוד את הדברים ולהפיץ אותם הלאה. ככה זה בדיוק הפעולה של השמש שהוא קודם מדליק את עצמו ואח"כ מדליק את האחרים ואז נהיה אור ואז נהיה כח ואז החושך מסתלק.

אבל הבחינה הכי חשובה בשביל שנהיה מסוגלים לזה לא לגנוב לעצמנו, זה הנקיות ואם תשימו לב, תסתכלו לצערנו הרב מה שקורה בשנים האחרונות ובמיוחד בחודשים האחרונים אנשים שממונים על כספים, שממונים על כל מיני דברים מועלים. אותם אנשים. במיליונים. מועלים, גונבים, מרמים, אנשים הכי חשובים שלא היית חולם בחיים שלך שיהיה דבר כזה, זה כאילו שאותו כהן מפנה את פניו לארון הקודש ובמקום לבקש שפע בשביל לברך את עם ישראל מבקש שפע ולוקח הכל לעצמו ולעם ישראל כלום זה ההפך של עבד נאמן זה עבד קשה זה.

הנה בדיוק נפתח לי פה בחוברת רעיון ט' "היזהר מסוחרי הנשמות הרוב רמאים מלאי גאווה תאוות שלטון ואינטרסים רובם חפצים לשעבד אותך ושלעולם לא תוכל חלילה להתעלות מעבר לדרגתם אלה הם עבדי השם יתברך שמרדו באדונם והמליכו את עצמם ובמקום לגדל את צאנו אכלו אותו" זה דומה לאותו רועה צאן שהוא ממונה על הצאן ובמקום כמו שעשה משה רבנו שלקח את הגדי על הכתפיים ודאג לו כי היה צמא, כי הלך לאיבוד. במקום זה הוא אוכל אותו. זאת אומרת דואג לעצמו.

הנה יעקב אבינו כמה עבד ולבן כל הזמן רימה אותו. דוד המלך כמה ייסורים עבר כל הזמן, כמה מרידות, כמה רצו לצער אם כן זה הבחינה הזו של הכהן גדול שהוא נכנס למקום הכי קדוש ביום הכי קדוש באותו יום הוא אדם בדרגה הכי גבוהה - הוא צריך לכפר על כל עם ישראל, על כל הבריאה. זה לא צחוק אבל אוי ואבוי אם הוא גונב במשהו לעצמו, אם הוא נכנס לגאווה הכי קטנה, אם הוא חושב את עצמו למשהו, אם הוא עושה לא לשם שמים, אוי ואבוי - הוא מת.

ככה כל אחד ואחד בתפקיד שלו: אם זה במשרד ואם זה בממשלה, אם זה במפעל לא משנה: נותנים לו מקום מסוים בבריאה, ממנים כל יהודי למשהו כמו שכל עשב יש לו מלאך שמכה בו ואומר לו 'גדלי' ככה כל יהודי ויהודי יש לו את התפקיד שלו: תפקיד גשמי, תפקיד רוחני, כל אחד ואחד צריך להשתדל את התפקיד שלו למלא לשם שמים כמה שהוא יכול. אף אחד לא מלאך, כמה שהוא יכול להיות נקי.

שאלו אחד הצדיקים הגדולים מה הסגולה לאהבת השם? אז הוא אמר סגולה לאהבת השם - אהבת ישראל. עכשיו מי שאוהב מישהו אז הוא דואג לו, תראו אמא: באה אחרי הצהרים, יצאה בשש בבוקר חוזרת בארבע אחרי הצהרים מחכים לה הילדים בבית היא נכנסת היא

לא הולכת לישון היא לא הולכת. ישר מתנפלים עליה היא צריכה להתחיל לתת, לתת להם לאכול, לפנק אותם, לנקות אותם, להחליף להם, לטפל בהם.

למה? היא אוהבת אותם אז היא באה היא לא חושבת על עצמה על מי היא חושבת? על הילדים. איך לתת להם, איך לבשל להם, מה לעשות להם, היא לא אכלה, היא לא שתתה, היא לא נחה, היא לא כלום. כולה מסורה. אהבה זה רצון להשפיע זה לא רצון לקבל, אהבה זה רצון להשפיע אז אהבת ישראל זה רצון להשפיע על ישראל, מי שרוצה להשפיע על ישראל מגיע בסוף לאהבת השם כי הכל קשור וזה הבחינה הזאת

אנחנו בדור הזה בזמן הזה שוב פעם צריכים לחפש את הפך הזה היחידי שנשאר בחותמו של כהן גדול כי רוב השמנים טמאים מהבחינה הזאת של לשם שמים קשה למצוא. יש עוד, ברוך השם, עוד הרבה אנשים שעושים לשם שמים אבל זה עוד הפך הזה שנשאר זה לא הרוב. זה לא הרוב.

בנקודה הזאת אנחנו חייבים לעשות תשובה גדולה זה עיקר העניין: השם יתברך לא דורש מהבן אדם שיהיה מושלם כי אדם לא יכול להיות מושלם. המושלם היחידי זה הוא, אבל הוא דורש שלא יהיה גנב. על מה נחרב, על מה נשלח המבול? על מה נגזר הדין? על החמס היה שמה הכל אבל הגניבות השם לא יכל לסבול את הגניבה. זה שאחד רימה את השני וגנב זה הוא לא יכל לסבול.

על מה נחרבה ירושלים? על זה שפסקו ממנה אנשי אמנה אנשים נאמנים שאתה נותן לו את השפע שלך אתה יודע שזה בידיים נאמנות הוא לא יגנוב אותך לא גשמית, לא רוחנית, לא נשמתית, לא כלום. הוא לא יגנוב אותך.

עכשיו נחזור על משהו שאמרנו לא פעם וזה דבר יסודי אמרנו שיש לתת על מנת לתת זה רק השם יכול.

יש לקבל על מנת לתת זו הבחינה הזאת המתוקנת, זה התיקון, זה הצדיק שמקבל על מנת לתת. יש לתת על מנת לקבל זה האינטרסנטים, זה קלקול.

ויש לקבל על מנת לקבל זה האגואיסטים שהם רק דואגים לעצמם. עכשיו כל אחד יכול לבחון את עצמו כמה הוא קרוב לשם יתברך כמה הוא רחוק כמה הוא קרוב לכת הזו או לכת האחרת. איפה, איפה המצב שלו? זה נקרא שינוי הצורה או השתוות הצורה בשפת המקובלים, זכותם תגן עלינו, כמה שאדם קרוב לשם הוא בהשתוות הצורה אליו: 'מה הוא חנון אף אתה חנון, מה הוא רחום אף אתה רחום וכו' וכו' כמה שאדם מתרחק מהשם הוא יותר אגואיסט, הוא יותר אינטרסנט וכו' וכו'

ככה שיש לנו פה מפתח גם לבחון את עצמנו וגם לבחון את האחרים אם יש אחד שהוא טוען הוא צדיק הוא מגדולי ישראל ואנחנו רואים שהבן אדם הזה לוקח לעצמו אז הוא לא מגדולי לישראל הוא נראה אולי כגדולי ישראל אבל בפנים הוא לא כזה ובדור הזה שלנו טוב לדעת את הדבר הזה לפתח עיניים עכשיו אנחנו בזמן מסוגל לתיקון הזה כי כתוב "בימים ההם בזמן הזה" זאת אומרת בזמן הזה א' לפני חנוכה זה זמן קשה כמו בזמן ההוא של ההתיוונות והבלבול מצד שני כבר בעזרת השם אנחנו מגיעים לחנוכה זה זמן מסוגל שמעטים יכולים לעשות עבודה של רבים ויכולים לנקות את הצינורות ולהתחיל לעשות תיקון על הדבר הזה צריך להתפלל כל אחד ואחד שיזכה לעבוד את השם לשם שמים

לא רק לימוד תורה לשם שמים כל החיים שיהיה לשם שמים כל הדרכים שהוא הולך שינסה לעשות לשם שמים אף אחד לא כל כך מצליח אבל לבקש אם אדם מבקש כמו שאדם מעורר מלמטה מעוררים עליו מלמעלה אם אדם רוצה להגיע לבחינה הזאת לשם שמים הוא

יגיע השם יאיר לו זה הולך בהדרגתיות קודם נדלק נר אחד למחרת עוד נר למחרת עוד נר לאט לאט כל החנוכה מאירה

אדם לא יכול לעשות שום דבר במכה אחת זה אחד הכללים שהשם יתברך ברא את העולמות ומנהל אותם בהדרגה כדי שהכלים יוכלו לספוג את האור אם הכל היה נעשה במכה אחת היה שבירת הכלים זה מה שקרה כבר בעבר אז על הבחינה הזאת אנחנו צריכים להתפלל שיתעורר הבחינה הזאת של הכהן הגדול שיצליח למשוך את השפע מלמעלה ושיצליח להעביר את זה לעם ישראל באהבה כמו שכתוב אומרים הכהנים כשמברכים "את עמו ישראל באהבה" לא מדינים לא מכעס לא משנאה הכהנים כשמברכים "אשר קידשנו בקדושתו של אהרון וציוונו לברך את עמו ישראל באהבה" על זה צריך להתפלל שהמשיחיים שלנו יוכלו לברך את עמו ישראל מאהבה ולא מהקפדות ואהבה מכסה על כל הפשעים "על כל פשעים תכסה האהבה"

אז צריך להתפלל על זה וגם כן על גדולי ישראל וגם כן עלינו על עם ישראל שכל אחד מאיתנו יוכל גם כן להיות בחינת כהן להאיר את סביבתו גם מאהבה ואז אם אנחנו נעורר אהבה מלמטה תתעורר אהבה גדולה מלמעלה הרי כתוב, לעתיד לבוא, מה זה הגאולה? מה זה משיח? יתעורר הדיקנא דאריך ככה כתוב בספרי פנימיות התורה אריך זה פרצוף גבוה, זה הכתר, אז יתעורר הכח הזה שהוא בא למחול על כל הפשעים זה מה שכתוב "וזרקתי עליכם מים טהורים" מה זה הביטוי הזה "זרקתי עליכם מים טהורים"?

זה העניין הזה שמתעורר פרצוף מאוד עליון, מתעוררת אהבה אינסופית על עם ישראל ומעצם האהבה והרחמנות זה מוחל לנו על כל הפשעים כמו שאבא רואה את הילד שלו כל כך הסתבך, כל כך זה, הוא אומר טוב ילה בוא אני מרחם אני לא יכול לראות שאתה סובל בא אני אנקה אותך והוא מנקה אותו והוא מסדר אותו והוא גואל אותו והוא מתגלה אליו זה אהבה אינסופית שהשם יתברך אמר "אהבתי אתכם" הוא אוהב אותנו ואם אנחנו נאהב אחד את השני ונעורר את האהבה הזאת פה תתעורר האהבה האינסופית למעלה ואז לא יהיה לו ברירה כמו שכתוב על משה רבינו שהוא מתפלל להיכנס לארץ כמניין 'ואתחנן' פעמים!

השם אמר לו תפסיק אם אתה ממשיך להתפלל אני חייב לשמוע בקולך כל כך הוא עורר את העניין הזה שהשם כמעט היה חייב כמו שכתוב כן "שצדיק גוזר והקב"ה מקיים הקב"ה גוזר וצדיק מבטל" אם כן אם אנחנו נעורר את האהבה הזאת קודם כל בתוך עצמנו לעם ישראל לשם לתורה ולארץ ישראל אז זה יתעורר גם מלמעלה יותר ממה שהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק'

אז השפע והגילוי רוצה להתגלות האור בוטש בכלים רק אנחנו לא עושים את הכלים אז האור מסתלק אין כלים תארו לכם בא שמש והוא רוצה להאיר את הנרות ואין נרות אז מה הוא ידליק הוא מכבה כי אם לא מה מכבה את עצמו זהו עכשיו זה העניין של מכירת יוסף שאני רמזתי קודם בחינת שמש זה בחינת יוסף הוא מה הוא רצה הוא רצה לתקן את האחים שלו בשביל מה? בשביל שהאחים שלו זה שתיים עשרה השבטים זה כולל את כל עם ישראל אם הם היו מתוקנים עד הסוף זה היה גאולה.

אז הוא לא רצה לתקן אותם בשביל להשתלט עליהם הוא רצה לתקן אותם לשם שמים אבל האחים לא היו מוכנים מכל מיני סיבות גם כן נסתרות יותר והם מכרו אותו ואז הוא לא יכל לתקן אותם רק יכל לתחזק אותם כשהם ירדו למצרים בגלות הוא יכל רק להאיר להם בתוך הגלות אז אנחנו יודעים שלעתיד לבוא הבחינה הראשונה שצריכה להתגלות משני המשיחים זה בחינת משיח בן יוסף ככה כתוב, המקובלים מדברים על זה, קודם יבוא משיח

בן יוסף אח"כ יופיע משיח בן דוד ומשה רבנו וביחד הם יגאלו את עם ישראל עכשיו הבחינה הזאת של משיח בן יוסף זה שוב פעם אותו שמש שבא להאיר את הנשמות כמו שהיסוד רוצה להשפיע במלכות נכון היסוד כולו משתוקק להשפיע במלכות ו"מבשרי אחזה אלוק":

זה העניין הזה של "ישיש עליך אלוקיך כמוש חתן על כלה" ככה היסוד רוצה להשפיע. השאלה האם יש מי שרוצה להיות מושפע אם אין מי שרוצה להיות מושפע אין כלים "תש כוחו כנקבה" כתוב, מה העניין של פגם הברית ר"ל? כי אז גם למעלה היסוד מתעורר למעלה להשפיע ואין מי שיקבל כמו שפה, אם אין מי שיקבל פה - אין מי שיקבל את ההתעוררות שלו אז גם למעלה מתעורר היסוד ואין למי להשפיע ואז כל השפע הולך לקליפות - באה השפחה יורשת גבירתה והיא לוקחת את זה, אז אם יש התעוררות מצד הצדיקים להאיר בנו ואנחנו לא מתעוררים אז זה הולך לקליפות זה עושה קטרוג, זה מכירת יוסף.

מה זה מכירת יוסף? שלא רצו. למה מכרו אותו לא רצו לקבל את מרותו את סמכותו את הדרכתו את תורתו לא רצו "המלוך תמלוך עלינו" מה פתאום? אז בכל דור ודור שאנחנו לא מוכנים לקבל עלינו את השפעת הצדיקים האמיתיים אנחנו גורמים לזה שהיסוד ישפיע את הכח שלו חלילה לקליפות זה גורם לחורבן חורבן וגלות צריכים להיות מאוד זהירים במיוחד בזמן הזה שאנחנו מתקרבים כבר להופעתו בעזרת השם בקרוב של משיח בן יוסף שאנחנו נכין כלים נהיה מוכנים לקבל את ההתעוררות הזאת של ההשפעה שלא יהיה חלילה מצב כמו שכתוב בכוונות שצריך לכוון שלא ימות משיח בן יוסף אם משיח בן יוסף משפיע והוא רצוי והאחים שלו יכולים לדברו לשלום, מבינים את העניין, מוכנים לקבל את העניין להתאמץ לעשות לשנות אז זה נקרא צדיק חי, היסוד זה חי, הוא משפיע ואם אין כלים שיקבלו את ההשפעה, חלילה וחס, ההיפך מחי.

זה העניין שאנחנו מתפללים בשמונה עשרה צריכים לכוון אז אנחנו מכוונים לא יודעים על מה מדובר על זה שעם ישראל יהיה מוכן לקבל את ההשפעה האמיתית לעשות תשובה ולא רק לקבל את ההשפעה כל אחד שיהפוך להיות בחינת כהן מקבל על מנת להשפיע למדת פרק אחד תלך תלמד את האנשים לא בכפיתיות לא בצורה לא אסטטית אבל תמצא לך, אתה יודע ארבע פרקים יש מישהו שלא יודע בכלל שום דבר תלמד אותו מאהבה תאיר בו שיהיה לך את זה בראש אתה יכול כל אחד יכול כל אחד הוא בחינת הנר, העניין הזה שדיברנו בעניין של האינטרסים זה גם מרומז בעניין של הנרות שהם רק לראותם בלבד לא להשתמש לאורם וזה התיקון שמה שהסברתי מקודם בעניין של השמן שלא נטמא של הכהן הגדול.

מסירות נפש - כוונות ההדלקה

ערב טוב חג שמח, היום כמובן נשוחח על חנוכה כמה מהדברים ואולי גם נספיק ללמד קצת מהכוונות של הדלקת הנרות לפי האר"י ז"ל.

חג החנוכה זה חג לא מהתורה, זה חג מחכמים, מה שקרה בחג החנוכה הנושא המרכזי זה הנושא של מסירות נפש מעל הטבע לעומת הטבע, הרי חכמת יוון הייתה חכמה שכללה בפנים את היופי, את הכוח, הכוח הפיזי, כל מיני רעיונות נשגבים שבני אנוש המציאו אותם, ההגיון. תורת ישראל לא בהכרח הגיונית על פי הגיון, עפ"י הגיון פשוט, יש לה הגיון פנימי, הגיון אלוקי, אבל כדי לזכות להבין את החלק ההגיוני הפנימי של התורה אדם צריך לזכות, זאת אומרת לעתיד לבוא כולנו נזכה, אבל לעת עתה רק מי שבאמת זוכה, לומד פנימיות התורה, מתעמק מתקן את עצמו, יכול להקיש דבר מדבר ולהבין את המכלול של העניין. כשאדם זוכה למוחין דגדלות, אז הוא זוכה להשגה בהירה הוא יכול להבין את רוב הדברים של התורה, וככה היא הופכת להיות הגיונית. מה שהיוונים ניסו לעשות זה להקשות כל מיני קושיות שנובעות כמו שהזכרנו מהשכל המקיף.

השכל המקיף זה עדיין השכל שלא נכנס אל תוך האדם, יש אור מקיף, יש אור פנימי, לפי העבודה של האדם ככה הוא זוכה לכמות ואיכות של אור פנימי שתמיד האור המקיף הרבה יותר גדול, האור המקיף זה אור אין-סוף, כשאנחנו מתחילים להקשות קושיות, בדרגה של אור מקיף כמובן שאי אפשר להסביר את התשובות עפ"י האור הפנימי, האור הפנימי זה אור שמוגבל בתוך הכלי, המקיף הוא מקיף אז מה החכמה, לא בעיה להתחיל לשאול כל מיני שאלות.

עכשיו אנחנו יודעים שהשם יתברך ברא את העולם, דבר ראשון שעשה הוא צמצם את האור שלו, ככה הוא ברא את העולמות, את כל העולמות, בהתחלה היה אור אינסוף ממלא את כל המציאות אח"כ כשהוא רצה לברוא את העולם הוא היה צריך לתת מקום לחיסרון, כי העולם יש לו מטרה, להביא את האדם לכך שע"י העבודה הפנימית שלו יוכל לזכות בשפע הנצחי בזכות ולא במתנת חנם שתביא לו בסופו של דבר בושת פנים כמו שכתוב שמי שמקבל בחינם מתבייש להסתכל בפנים של זה שנותן לו חז"ל קוראים לזה: "נהמא דכיסופא" - לחם בזיון.

אם כן השם יתברך ברא את כל המערכת הזו חסרה לכתחילה על מנת שאנחנו ע"י עבודה נוכל להשלים את המערכת הזו ולזכות אח"כ לגילוי פנים בזכות ולא בחסד חנם, אז הדבר הראשון שעשה הוא צמצם את אור חסדו כך אומר האר"י ז"ל, הוא השאיר חלל, חלל פנוי, חלל פנוי וריקני, אח"כ הוא הכניס קו אחד של אור אינסוף בפנים שיאיר בתוך העיגול, וסביב הקו הזה הוא ברא את כל העולמות כולל העולם שלנו, ככה שלכתחילה של המציאות שלנו זה חוסר כי הוא ברא את זה ע"י שהוא צמצם, חילק את אור חסדו, והשאיר חלל פנוי.

אם כן אם המציאות הראשונית שהשם יתברך ברא היא חסרה אנו מבינים שהוא לא עשה אותה לפי כל יכולתו האמיתית האינסופית אלא הוא צמצם את יכולתו האינסופית. אם הוא צמצם את יכולתו האינסופית והכניס אותנו ל"ברוך" כמו שאנחנו אומרים - חושך והסתר וחיסרון מה יש לנו עכשיו להקשות על זה שהעולם חסר, הרי כל הקושיות של האפיקורסים למיניהם בזמנו זה היה על מהות העולם, למה יש מחלות, צרות, למה יש מוות, וככה הם ניסו להגיד, היות שככה אז טוב שהשם יתברך לא קיים, או אם הוא קיים אז הוא לא משגיח על העולם, כי אם היה משגיח העולם היה צריך להראות אחרת, אפילו

אנחנו היינו מנהלים את העולם יותר טוב לכאורה, היינו מונעים הרבה מהצרות שאנו סובלים.

כל הקושיות האלה, שהאפיקורסים ותורת יוון היקשו, נובעים מזה שהם מבקשים משהו לא לעניין בכלל, אם השם יתברך היה אומר שהוא ברא את העולם לפי כל יכולתו, אז היינו מבינים שאם חסר אז משהו לא בסדר פה, אבל אם הוא לכתחילה הוא אומר לנו שהוא צמצם את האור שלו וע"י הצמצום הוא ברא את העולם, אז מה יש לנו להקשות? וככה הרבה קושיות, שאדם שאין לו את הכלים הוא לא יכול לענות עליהם, וזה אחד הפטנטים המרכזיים של יצר הרע, הוא תופס את האדם אפוא שהוא לא יכול לענות ולכן חז"ל אומרים: "דע מה שתשיב לאפיקורס", ולא רק דע מה שתשיב לאפיקורס בחוץ, אלא גם מה שתשיב לאפיקורס בפנים, שיש לך בפנים, דע זה לשון דעת, בשביל זה צריך חכמה בינה ודעת, הדעת אנחנו יודעים היא המקשרת כתוב: "והאדם ידע את חוה", אז אם אדם זוכה ויש בו דעת, אז הדעת יכולה להאיר בו, ולסלק לו את כל הקושיות, אם אין בו דעת אז הוא מתהלך בחושך.

חג החנוכה זה חג שמורידים אורות גבוהים ביותר למקום נמוך ביותר, מעל הטבע ובתוך הטבע, לכן זה המהות של הנס שהיה, הנס לא היה נס בלי טבע בכלל, זה היה בטבע, קודם כל הייתה השתדלות של החשמונאים שנלחמו לא ישבו בבית והתפללו וזהו, יצאו במסירות נפש דבר שני עצם הנס עצמו הוא נעשה דרך הטבע, השגחה בתוך הטבע, זאת אומרת היו צריכים שמן לא היה, בעיה טבעית, כמו שאנחנו צריכים גשם ואין, זה בעיה בטבע, בסוף מצאנו פך אחד של שמן שנשאר, זה נקרא נס בתוך הטבע כבר מתחיל נס כי הם טימאו את כל השמנים, אחרי זה אותו פך אחד שהיה אמור להספיק ליום אחד הספיק לשמונה ימים, אז היה שמה שמן, היה משהו ממשי, טבעי, אבל זה נס.

שנכנס לתוך הטבע והאיר את הטבע, אנחנו יודעים שלפי ההלכה, הדלקת הנרות צריכים להדליק לא מתחת לשלושה טפחים ולא למעלה מעשרה טפחים זה האזור, עכשיו מה זה שמונה ימים? שמונה ימים זה שמונה ספירות, מהדעת עד המלכות, כהן גדול הוא שמר על הברית, הכהנים מתוקף מהותם, ומתוקף תפקידם הם הממונים להורדת השפע, הם אלו שמוסרים את השפע בשביל עם ישראל, כהן, ישראל ולוי.

זה ראשי תיבות כ"י והכהן הוא זה שעושה את העבודה העיקרית בבית המקדש והלוי מסייע בידו, כמובן שישראל הם המקבלים, אם ראיתם איך הכהנים מברכים, קודם הם פונים עם הפנים לארון הקודש, מברכים, על ידי הברכה הם מורידים את השפע, "אשר קידשנו בקדושתו של אהרון", וכשאומרים "וציוונו לברך את עמו ישראל באהבה", הם מסתובבים ומתחילים לברך את העם, איך מברכים? ימין על שמאל, זאת אומרת שהכהן לוקח על מנת לתת, לוקח מלמעלה על מנת לתת ומשליט ימין על שמאל, זאת אומרת הוא יודע מצד אחד למשוך, איך מושכים שפע?

ע"י שמאל, שמאל זה רצון לקבל, אם אין רצון לקבל אדם לא מקבל, אבל אם יש רצון לקבל על מנת לקבל, גם האדם לא מקבל, יש לזה מנעול שלא נותן למשוך את השפע, אז הם מקבלים על מנת להשפיע, כהנים מקבלים על מנת להשפיע, זה נקרא תיקון הברית, אנחנו יודעים שהמבול נגמר בחנוכה ככה כתוב בחז"ל, ומה היה עניין של המבול?

אנחנו יודעים היה פגם הברית, שכל היקום קלקל את דרכו, רק אלו שלא קלקלו הם ניצלו. וזה נגמר בחנוכה, יש פה סוד גדול, תמיד הסתלקות האור, הסתר הפנים, ההתיוונות, טומאת השמנים כל זה קשור לפגם הברית.

אם אדם שומר את עצמו, את העיניים שלו, את המחשבות שלו, את האוזניים שלו, את הנחיריים, את הפה, את הלב, ז"א הכלי שלו בקיצור נקי, ולא מושך שפע לא מתוקן, לא מוכן להיטמא, אז הוא נקרא שהוא שומר על הברית, מה הברית שלנו?

הברית שלנו עם השם יתברך, החוזה שלנו הוא שאנחנו, כולנו, ממלכת כהנים וגוי קדוש, אנחנו אמורים למשוך שפע, אך ורק בשביל לעשות נחת רוח להשם יתברך, ז"א אומרת במסגרת ההלכה, ולא במסגרת מה שבא לנו, זה ההבדל בין אומות העולם לעם ישראל - העניין הזה של נעשה ונשמע, זה עניין של מסירות נפש.

אנחנו היינו מוכנים לקבל על עצמנו את התורה כמו שהיא, בלי לדעת מה כתוב בה, רק כי השם ביקש, בלי ביוזם, בלי כדאיות, ז"א לקבל על מנת להשפיע ולא לתת על מנת לקבל או לא לקבל על מנת לקבל, זה התיקון של עם ישראל זה העניין של שמירת הברית לכן אנחנו גם רואים שיש כל מיני מצוות, יש מצוות שעושים אותם רק בפה כמו תפילה, יש מצוות שצריך את הידיים צריך את הרגליים כמו ביקור חולים, או לא עלינו ניחום אבלים, יש מצוות שצריך את כל הגוף כמו טבילה במקווה, צריך לטבול את כל הגוף.

כל מיני מצוות שמאירות חלקים שונים, כמו שאנחנו משתמשים כאן בכל מיני חלקים ככה למעלה מתוקנים אותם החלקים, אם אדם פה משתמש בכוחות שלו ובגוף שלו להיות מרכבה לקדושה אז הוא מושך קדושה וגם למעלה הוא מתקן את כל הצינורות שנפגמו, אם אדם פה מתקשר עם הטומאה אז הוא מושך אורות דטומאה נקרא לזה, והוא מקלקל את העולמות למעלה.

עכשיו בעניין של הדלקת הנר יש הרבה מאוד סודות וכוונות. באופן כללי המצב היה שהעם לא שמר כמו שצריך ולא שמר את כל מערכת הקדושה ונטמאנו, הרי כל מיני גזרות שלא עלינו גזרו על עם ישראל במשך הדורות בכל מיני גלויות זה לא סתם, דווקא במקום כזה גזרו ככה, במקום אחר גזרו משהו אחר, הנה למשל, השואה הייתה בארצות אשכנז ופחות בעדות המזרח, כל דבר ודבר זה מדויק, זה תיקונים, זה ייסורים שבאים במדויק, למשל העניין שפרעה גזר שכל הזכרים ליאור ילכו, להרוג את הזכרים, ולמה לא את הנקבות? באופן טבעי יכול היה לשמור את הזכרים לעבדים שלו ואת הנקבות שהן אלו שמולידות היה זורק אותן למים, אנחנו יודעים למה זה היה?

זה היה תיקון לדור המבול ולפגמים של הברית של האדם הראשון שלא שמר את בריתו ויצאו ממנו טיפות זרע לבטלה, והנשמות האלו התגלגלו לתוך מצרים, כמו שהוא פגם וזרק את הנשמות האלה לתוך הקליפות, ככה אותן הנשמות נזרקו לתוך המים הזדונים נקרא לזה, מים של היאור, היו עשוקות, וכל צער, וכל גזירה לא עלינו שנופלת על הפרט ועל הכלל יש לזה סיבה, היצר לא יכול לגרום שום קטרוג אם אין לו אסמכתא, למעלה יש בית דין הוא מקטרג על משהו הוא צריך להביא הוכחה, עלינו הוא עובד, אותנו הוא מפיל ע"י שקר, רמאויות, כל מיני דברים שהוא מספר לנו, אבל למעלה הוא לא יכול.

למשל, כשהוא קטרג על איוב היה לו על מה להסתמך, הרי בכל צד של קדושה, ובכל קורבן צריך לתת חלק לסיטרא אחרא, כדי שייקח את זה ויעזוב את הקדושה, ואיוב לא היה מוכן, הוא רק הקריב כל הזמן עולות ולא היה מוכן לתת חלק, וברגע הקריטי של יציאת מצרים היצר רצה לקטרג על עם ישראל, אז השם מסר אותו שיתעסק עם איוב ויעזוב אותנו בשקט, למה? למה היה אפשרות כזו?

כי הוא לא היה בסדר. אם כן יש לנו חוזה עם הקדוש ברוך הוא, זה כתוב בפשט: "שמע ישראל השם אלוקינו השם אחד: ואהבת את השם אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך: ושיננתם לבניך ודברתם בם

בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על ידך והיו לטטפות בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך: והיה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את השם אלוהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם: ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך: ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת: השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלוהים אחרים והשתחיתם להם: וחרה אף השם בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה אשר השם נתן לכם" וכו', וכו' וכו'...

הנה אנחנו אומרים את זה לפחות שלוש ארבע פעמים ביום, זה כתוב החוזה הזה כתוב, זה בפשט, גם לפי פנימיות התורה אנחנו יודעים שיש מערכת של ספירות ופרצופים שדרכם השם יתברך משפיע את השפע לעולם, והקשרים בין הפרצופים הם נקבעים עפ"י המעשים שלנו אם המעשים שלנו מתאימים אז יש יחודים למעלה והשפע עובר ומגיע כמו שצריך אף אחד לא מתאכזר אלינו, אם אנחנו עושים ההפך ממה שצריך אז זה משבש את הצינורות למעלה, זה מה שקורה היום וזה מה שקרה גם אז.

למה הנס נעשה דווקא ע"י הדלקת הנרות, מה זה העניין של הדלקת נרות? קודם כל אנחנו יודעים שהנרות של חנוכה הם כנגד נרות המנורה של בית המקדש. המנורה של בית המקדש הייתה עדות לכך שהשכינה שורה בעם ישראל, שיש גילוי אלוהות, הנר המערבי לא כבה, כמו שגם אצל האמהות הנר היה דולק מערב שבת לערב שבת.

עניין של הנר זה עניין עמוק מאוד, זה שם הוי"ה, כשהשכינה שורה בעם ישראל, יש גילוי אלוהות, עכשיו הנר זה לא דבר פשוט הנר כולל בתוכו את החיבור של הטבע.

עם מעל הטבע, כולל בתוכו קודם כל ארבע יסודות, יסוד הרוח והאוויר שבלעדיו הנר נכבה צריך אוויר חמצון, יש את יסוד האש שזה הלהבה עצמה ויש את יסוד האדמה שזה הכלי או הפתילה ויש את יסוד המים שזה השמן, נוזלים, ארבע יסודות זה כולל, כשיהודי מברך הוא מעלה את ארבע היסודות לעבודת השם, מין מזבח, במזבח גם כן היו מקריבים מארבע יסודות: דומם, צומח, חי והמדבר שזה היה הכהנים והלויים שעבדו זה מעלה את כל הבריאה כל ניצוץ שהיה שבוי בתוך המערכת של הטבע וע"י עבודת השם של עם ישראל היה מקבל את תיקונו ועולה למעלה זה נקרא העלאת מ"ן, העלאת מ"ן נוקבין, העלאת הניצוצות, התיקון של הבריאה, עכשיו הנר עצמו זה גם כן עניין של שם הוי"ה, י-ה-ו-ה הי' זה הניצוץ, ה-ה', זה הלהבה, הפתילה זה ו', והכלי זה ה-ה'.

עכשיו יש הרבה סודות גם עפ"י פנימיות התורה וגם עפ"י החסידות בעניין של הדלקת הנרות קודם כל יש בזה תיקון בעניין של קינאה, אנחנו יודעים שאהרון הכהן אחרי חטא העגל שהוא בעצם היה שליח לא טוב לעניין הזה, יצא העגל דרכו, הוא פחד שהשם לא סלח לו על זה, הוא ראה שכל הניסים וחנוכת המזבח במדבר כולם הקריבו, והוא לא, הוא הצטער בלבו מאוד הוא הרי כהן גדול למה השם לא נתן לו את חלקו, אז השם אמר לו אל תדאג, שלך יותר גדולה משלהם, אתה תטיב את הנרות, אתה תטיב את הנרות כל יום בבית המקדש, כל יום היה הולך ומטיב את הנרות, לתקן אותם, אז זה עדות גם לזה שהשם סלח לו, וגם תיקון הקנאה של אהרון שקינא לנשיאים, עכשיו כמו שאמרנו לפי הפגם, ככה צריך להיות התיקון, למשל, הזכרנו חטא העגל, חטא העגל, ע"י מה נתקן?

הרי כתוב שעד חטא העגל פסקה זוהמתם, ועם ישראל היו אז במדבר משוחררים ממלאך המות במתן תורה, ז"א שתיקנו את חטא עץ הדעת מהבחינה הזאת והשתחררו ממערכת המות, אבל כשקיבלו היה כזה גילוי פנים שכבר פסקה זוהמתם, אח"כ הם נפלו בחטא העגל ועוד פעם המות שלט, ואנחנו יודעים שהמת זה אבי אבות הטומאה, אז מי גרם לזה? העגל,

מי השורש של העגל? הפרה, אז מי בא לתקן את הפגם הזה את טומאת המת? הפרה האדומה, חז"ל אומרים תבוא האמא ותנקה את מה שלכלך הבן שלה, אז יש פה כלל, לפי הפגם, ככה התיקון, זה היה הפגם העגל גרם את הפגם, הפרה זה השורש של העגל אז הפרה צריכה לבוא ולתקן את מה שעשה העגל.

עכשיו אנחנו נפלנו באותו זמן למצב של מוחין דקטנות נקרא לזה הסתר פנים גדול, הסתר פנים לא נופל על אדם סתם פתאום, ככה אדם נהיה מטומטם והוא לא מבין, הסתר פנים זה תוצאה של פגמים, כמו שחז"ל קוראים לזה טמטום המוח, טמטום הלב, כל פגם שאדם עושה זה מסלק אורות, נכון?

ככה לאט, לאט אדם נהיה מטומטם, מבחינה רוחנית הכוונה כן, טמטום מבחינה רוחנית, אתה יכול להיות מאוד פיקח בחיי היום יום, אתה יכול להיות פרופסור לפיזיקה ולמתמטיקה, אבל ברוחניות שלו הוא יכול להיות ילד, יכול להיות פגום.

אז, העניין הזה שנטמאו כל השמנים זה לא בא ונטמא סתם ככה, לא סתם באו וגזרו גזרות, זה נובע מחוסר עבודה של עם ישראל, היצר התגבר עליהם ולא ידעו איך להתמודד איתו ולאט, לאט הוא התגבר יותר ויותר, ופגם בשמנים, אמרו חז"ל זה המוחין, יותר ויותר, אם כן התיקון לזה מהו? זה גורם לחשך, נכון אמרתי הסתלקות האור, ומה התיקון של הסתלקות האור? משיכת אור, זה הנר, שאנחנו מדליקים את הנר מושכים בחזרה את המוחין את האור, את אור הקדושה, וזה כנגד זה.

עכשיו, הנרות דולקים בהדרגתיות, יש פה סוד גדול כל החכמה זה להתאים את האור לכלי, קודם כל את האור לכלי שלך, ואם אתה גם מטפל באנשים להתאים אור לכל כלי לפי מה שהוא זקוק, זה מוסבר בחוברת "מעין המלכות" יש שם איזה פתגם, אם אנחנו מושכים יותר מידי אור, הכלי נשבר, אם מושכים מעט מידי אור הכלי בחשך, עכשיו עולם התיקון בא אחרי שבירת הכלים, שבירת הכלים זה מצב שהמלכים של אדום קוראים לזה, הם משכו אור באופן אגואיסטי כמה שיותר עונג ואור, אור, אור, עד שנשברו, התיקון לזה, זה עולם התיקון שמושך את האורות בהדרגתיות ובקשר, לפני עולם התיקון הספירות כל אחת רצתה למלוך, עולם התוהו, עולם הקלקול נקרא עולם התוהו, בעולם התוהו כל ספירה אמרה אני אמלוך, כל אחת רצתה להיות בעל הבית, זה גרם חוסר עבודת צוות, זה גרם שבירת הכלים, וכל הניצוצות והאורות הלכו לקליפות, נשבו.

אנחנו צריכים היום לתקן אותם, אז התיקון לזה, זה תיקון של עבודת צוות, המערכת של עולמות התיקון הם מחולקים לשלושה קווים, ימין שמאל ואמצע, יש להם קשרים אחד עם השני לא עובדים לבד, והאור יורד בהדרגתיות, זה העניין של הנרות, לא מדליקים ביום הראשון שמונה נרות חנוכה, אלא זה הולך בהדרגתיות ביום הראשון אחד, ביום השני שתיים, ביום השלישי שלוש וכך הלאה בסה"כ כמה נרות מדליקים, כמה נרות? שלושים ושש, כמה זה שלושים ושש? ל"ו, זה ל"ו צדיקים, שהעולם מתקיים בזכותם, זאת אומרת שכל האורות דולקים זה התיקון, אגב, זה אותו עניין של המבול, מבול זה גם עניין של שפע, מים, רק לא במידה, הם משכו עונג לא בקדושה, הם היו מוכנים להתענג על כל דבר איך שלא יהיה בצורה מקולקלת, אז הם קיבלו גם כן תיקון ע"י מים ללא גבול.

כמו שהזכרתי, זה קשור לעניין הזה, אחת הגזרות שמובא בחז"ל, זה שכל אישה שרצתה להתחתן הייתה צריכה להיטמא קודם אצל הרשע היווני הזה, אצל השליט, קודם הייתה צריכה להיטמא ואחר כך יכלה להתחתן עם בעלה, יש לכם פגם הברית יותר גדול מזה? וכמו שהתחלתי את השיעור בעניין של המסירות נפש של בתו של הכהן הגדול שהייתה מוכנה ללכת אל הרשע וחתכה לו את הראש למלך של הרשעים זה גרם את הנס.

עכשיו אם אדם הולך במסירות נפש כאן למטה במשהו בעולם הזה, עושה עבודת השם במסירות נפש, הוא גורם להתעוררות הפרצופים הגבוהים של כתר, של אריך והם מורידים שפע בהתאם.

אז כמו שהחשמונאים היו מעטים מול רבים, הלכו במסירות נפש, רק בגלל לקדש שם שמים ככה אותו פך אחד של שמן במקום שיספיק ליום אחד הספיק לשמונה ימים מידה כנגד מידה כמו שאדם מעורר מלמטה ככה מעוררים עליו מלמעלה. הסוד הפנימי של העניין של האינתיפאדה זו שצנחה עלינו וכל הגזרות הרעות והקשיים מכל הכיוונים, זה בא מחוסר מסירות נפש.

זאת אומרת לפני שפרצה אינתיפאדה, היה עת רצון ועל ידי יכולת של מסירות נפש של כלל, היה אפשר לשנות, באופן רוחני הרבה מאוד דברים, היו קטרוגים, ואנשים שהיו צריכים להוביל את המהלך, לא עמדו נפלו ומיד פרצה האינתיפאדה הזאת, זאת אומרת אם אנחנו עכשיו בודקים את התכונות של הפרט ושל הכלל של ההתקוממות הזו אנחנו יכולים מזה להקיש מה היה אמור להיות אצלנו שעבר אליהם מה היה אמור להיות אצלנו שעבר אליהם, מה יש אצלם?

אנחנו רואים יש מסירות נפש, קודם כל יש מסירות נפש בלי טעם ודעת, כמובן שלרעה כן? הם רוצים להרוג מישוהו הם הולכים לא עושים חשבון מוכנים למסור את גופם את נפשם. לא אמרתי שהם באחדות הקליפה לא יכולה להיות באחדות זה הטבע שלה שזה פירוד אולי לזמן מסוים לניסיון מסוים כן, לטווח ארוך לא, אבל, יש מסירות נפש, יש להם מסירות נפש. הם כביכול מתים על "קידוש השם" במרכאות אני אומר, צועקים השם גדול, הולכים למות, הם יודעים שהם ימותו ובכל זאת הולכים למות.

אז המסירות נפש שהייתה אמורה להיות אצלנו הלכה לשם. דבר אחר, העזות, יש עזות דקדושה ויש עזות דקליפה, אז זה לעומת זה, זה לא המצאה מה שאני אומר זה כתוב באר"י כן? כשבא שפע אם מערכת הקדושה בסדר, אנחנו זוכים בזה, אנחנו לא בסדר זה הולך לצד השני אז עכשיו אנחנו רואים שהרשעים גבר כוחם צריך להקיש מזה, מה לקחו מאתנו הרי הם היו אנשים מאוד מושפלים מאוד נחבאים אל הכלים מעטים מאוד היו מוכנים לעשות משהו פתאום קיבלו עזות, אז זה כנגד העזות דקדושה.

עוד דבר שהם דורשים זה ארץ הקודש כן? כמו שמובא בספר הזהר הם לא מתביישים לבקש את ארץ הקודש להגיד שזה שלהם אנחנו מהססים. אני אדם פרגמטי שתבינו אני לא עוסק בפוליטיקה, לא דן פה אם צריך להחזיר שטחים או לא להחזיר שטחים זה שאלה שצריכים לחשוב עליה, זה שאלה מאוד רצינית, אני לא עוסק בזה.

אבל מה שברור שאפילו אם מוסרים זה לא משנה צריך לדעת שזה שלנו כי אנחנו קיבלנו את זה מהשם יתברך תמסור לא תמסור היו זמנים שמסרו זה כבר שיקול טכני אבל באופן מהותי עם ישראל צריך לדעת שהארץ הזאת שלו אפילו אם הוא מוסר אותה זמנית בשביל כל מיני שיקולים וזה לא דבר ידוע וברור לכולם או אם זה ידוע זה לא בתוקף, עכשיו זה תוקף דבר נוסף שיש אצלם מסירות הנפש הזו על "מקומות הקודש" במרכאות שלהם, שהר הבית זה לא המקום הראשון השני אצלם, אצלנו זה המקום הראשון והיחידי בית השם אז יש אומנם כאלה שהיום דורשים את שלום הר הבית אבל הם מיעוט קטן, שולי ביותר, כמה קבוצות קטנות אבל עם ישראל הוא לא דורש את המקום הזה בעזות, בכח, אני לא מדבר על כוח הזרוע, אני מדבר על החשיבות שמיחסים למקום בנפש.

הרי אדם יכול להיות בירושלים ולא לחשוב לא על הכותל ולא על הר הבית ולא על שום דבר כאילו שהוא בעיר אחרת מה זה משנה אולי מי שלא ירושלמי יותר חושב כי הוא עולה

לירושלים בשבילו זה מאורע מיוחד אבל אדם ששם חי כמו בכל עיר אחרת אז אין לנו את הדרישה למקום הקדוש הזה קודם כל בלב אין לנו את הידע, מה זה בכלל. טוב נחזור לעניין חנוכה עכשיו העניין של חנוכה כמו שהזכרתי קודם זה תיקון במערכות הצינורות של השפע שאיפשר אחרי זמן שכל הצינורות האלה התקלקלו שירדו האורות לתוך הכלים לתוך הנרות נכון? ויאירו בהדרגתיות ובשיתוף בצורה מתוקנת שלא תהיה שבירת הכלים ושלא יהיה חושך אלא שזה יהיה מאוזן כמו שהזכרתי, זה אותו הבחינה של הכהנים שמושכים ימין על שמאל אבל השמאל בהכנעה לימין ויש פה עוד עניין כתוב בספרי פנימיות התורה "גבוה מעל גבוה שומר", זאת אומרת יש איזשהו סדר במערכת של הנשמות.

כתוב ב"שער הגלגולים" אצל האר"י ז"ל שכל הנשמות באות מהנשמה של אדם הראשון וכל אחד מאתנו בא משורש אחר ששייך לאיבר מסוים בתוך הנשמה בתוך הגוף של אדם הראשון עכשיו בכל איבר ואיבר יש שלוש דרגות של נשמות יש תלמידי חכמים יש מקיימי מצוות ויש עמי ארצות, בשורש, זה לא אומר שעם הארץ לא יכול להפוך להיות צדיק עליון גם יכול, אם הוא עובד את השם נכון יכול לקבל עיבור שתתעבר בו נשמה של צדיק והוא אפילו שהיה אדם פשוט יכול להיות אדם גדול כמו שכתוב "היזהרו מבני העניים שמהם תצא תורה" ו"אין עני אלא מדעת"

זאת אומרת שיכול להיות אדם פשוט מאוד שמוליד איזה נשמה מאד גדולה והנשמה הזו יכולה להאיר כמו נשמתו של רבי עקיבא. עכשיו אם כן בכל איבר ואיבר יש את שלושת הדרגות האלה למה זה ככה? יש גם כן במערכת של הספירות כלים חיצוניים, כלים אמצעיים ופנימיות הכלים, פעם הזכרנו את זה נדמה לי וכל החלקים צריכים תיקון וצריכים שיתוף למשל לעתיד לבוא יבוא משיח בן יוסף עם משיח בן דוד ועם משה רבנו וביחד יעשו את התיקון יגמרו את התיקון של הבריאה משיח בן יוסף בא לתקן את החיצוניות משיח בן דוד בא לתקן את הפנימיות ומשה רבנו ביחד מעליהם מתקן את השאר ומחזק את ידם.

אם כן יש מערכת של קשרים ותפקידים של הנשמות זה קצת מוסבר בספר "יסוד במלכות" בפרק "סוד התפקיד" מי שיש לו שיקרא שם זאת אומרת שלכל אחד ואחד יש את התפקיד המיוחד שלו, ביחד יש תפקידים כללים עכשיו הפרשיות האלה של חנוכה אנחנו קוראים על מכירת יוסף נכון? מכירת יוסף ע"י האחים שלו מה זה העניין הזה של מכירת יוסף? האחים למה מכרו אותו? כי לא רצו לקבל את סמכותו הרוחנית. הוא רצה לתקן אותם והם לא רצו, אמרו "המלוך תמלוך עלינו" לא רצו לקבל את ההזדרכה שלו זה גרם לזה שבסוף נגרמה הגלות זאת אומרת יש כלים ויש צדיקים שצריכים להאיר את הכלים.

מה זה להאיר? לתקן ולהכניס מוחין ולהכניס שכל של קדושה ודרכים טובות ועצות נכונות כדי שאדם יהיה לו כלים להתמודד עם היצר שלו ולהתעלות ולעשות את התיקון האמיתי שלו עכשיו אם הכלים לא רוצים לקבל, מה יעשו הצדיקים? מה יעשה המשפיע? מה יעשו האורות? האורות יכולים לבטוש אומנם בתוך הכלי קצת אבל אח"כ זה מסתלק זה הסוד לפעמים אדם הולך שומע איזה שיעור תורה או קורא איזה ספר קדוש, מתמלא באור אבל אח"כ הוא יוצא לרחוב, הולך לעבוד, הולך לבית אני יודע מה, ניסיון הכי קטן והאור מסתלק.

הוא זוכר את השיעור או את הספר שקרא כמו איזה חלום כזה יפה שהייתה לו איזה התעלות הוא רק זוכר הוא כבר לא מרגיש את זה כי האור הסתלק זה עניין שהאור חדר ולא הייתה מספיק זכות אז באופן טבעי הוא מסתלק אבל זה משאיר רשימו בפנים, רושם.

הרושם הזה נשאר הוא לא בורח כל אור שנכנס בכל כלי שהוא משאיר רושם בפנים הרושם הזה מתעורר במשך הזמן אז על כל פנים זה טוב ללמוד תורה ולשמוע שיעורים כי משהו תמיד נשאר בתוך הלב בתוך הכלי וזה אח"כ מתעורר ועושה את עבודתו. אם כן יש את העניין כמו שאמרנו הכהנים פונים לארון הקודש מושכים את האור ומשפיעים על העם. הצדיקים הם בחינת כהנים זה התפקיד שלהם אז אם העם רוצה לקבל אז זה מצוין האורות האלה באים לנשמות המתאימות הנשמות מקבלות את האור והאור מזכך אותם והם מתקנות והם צריכות להשפיע הלאה כמו שהכהן פנה לארון וקיבל מלמעלה הנשמות שקיבלו מהצדיקים הם צריכות להשפיע את האור הלאה לנשמות שלא היו באותו מעמד שלא קיבלו את האור הזה עכשיו אם כל אחד מקבל ומשפיע מקבל ומשפיע מקבל ומשפיע ויש דרושים שלמים באר"י ז"ל שמדברים על העניין הזה. הספירות גם כן עולות ומקבלות וכו' וכו' אז האור הולך ומאיר יש התפשטות של האור בצורה הדרגתית ונכונה בכל העולמות וכולם מבסוטים והשם יתברך מתגלה. אם לא רוצים לקבל, אם לא רוצים לקבל את התוכחה הרי מה בסך הכל רצה יוסף?

להוכיח את האחים שלו כדי לחנך אותם חנוכה זה גם מלשון חינוך רצה לחנך אותם כדי שיהיה תיקון אם הם לא רוצים לקבל אז "תש כוחו כנקבה" כתוב היסוד שהוא בחינת יוסף לא יכול להשפיע, לא יכול להשפיע. תש כוחו. הרי כאשר הוא משפיע הוא בתוקף, אם אין רצון לקבל הוא לא יכול להשפיע אם אין התעוררות אז זה נקרא "תש כוחו כנקבה" זה גורם קטרוג גדול מאוד והאורות האלה הולכים שוב פעם לקליפה, זה הסוד שהאחים לא רצו אותו אבל פרעה רצה אותו, איזה כבוד עשה לו, עשה אותו סגן של המלוכה שלו, נתן לו כמעט הכל.

אז מה שלא קיבלו מה שעם ישראל לא קיבל - פרעה היה מוכן והוא ניצל אותו, שיעבד אותו. זה סוד גדול.

אם כן בזמן ההוא המערכת הזו לא הייתה מתוקנת כשבאו החשמונאים שהם בבחינת כהנים גדולים לא לוקחים את השפע לא גונבים לעצמם את השפע לוקחים בשביל להשפיע באופן אמיתי ומתוקן העם כן שיתף עמם פעולה פתאום ע"י האור הגדול של הכהנים האלה ע"י מסירות הנפש הגדולה שלהם הם הצליחו להשפיע לעם ואז המערכת הזו תוקנה את זה אנחנו רואים בסוד של השמש.

השמש זה הצדיק שמדליק את הנרות, הנרות זה נשמות עם ישראל עכשיו השמש הוא מתוקן איך אנו רואים את זה קוראים שמש מימין לשמאל משמאל לימין, אותו הדבר אם הוא למעלה או למטה זה אותו הדבר הצדיק לא משתנה אם עושים לו כבוד או עושים לו בושות נשאר אותו הדבר זאת אומרת הוא לא לוקח את הכבוד לא את הכסף, לא את הכח, שום דבר לעצמו אלא רק על מנת להשפיע הוא צינור שמעביר כתוב שמש - ש' בהתחלה ושי' בסוף, צינור שמעביר. אז השמש הולך ומדליק.

לאור השמש אנחנו יכולים ליהנות אנחנו יכולים להשתמש באור של השמש. באור של הנרות שזה עם ישראל? לא! רק לראותם בלבד כי השמש הוא מתוקן אז גם אם הוא משתמש במשהו זה לשם שמים מה שהוא עושה מה שהוא חושב מה שהוא מדבר מה שהוא חולם כל הדברים מכוונים אצלו למטרה אחת כמו שכתוב "כל העולם נברא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני" ככה הצדיקים אומרים.

מה זאת אומרת כל העולם נברא לשמשני? מה קרה? מה פתאום ישמשו אותך? כן כי הוא מעלה את כל העולם הוא לוקח את כל העולם "אני נבראתי לשמש את קוני" ועם זה הוא

מתקן ועושה את רצון השם זה כמובן כאשר זה צדיק מתוקן לא צדיק מדומה, כביכול צדיק והוא לא צדיק.

זה הבחינה של השמש עכשיו הנרות הם לא יכולים להשתמש בשפע כי אם הם ישתמשו בשפע הם יפלו יש אנשים שאם אתה תתן להם כבוד תתן להם כסף תתן להם שליטה גשמית ורוחנית הם יפלו הם יגנבו את זה לעצמם לא יעמדו בפיתוי כתוב "לפני עיוור אל תתן מכשול" עכשיו כשאנחנו רואים כל כך הרבה אנשים לא עלינו "חשובים" שקיבלו משרות וקבלו עניינים ונהיו שרים ונהיו גדולים ונפלו כמו זבובים לא רק הם אשמים בזה אנחנו לפעמים כועסים מקללים עכשיו באתי במונית דברו על זה וקטרגו אבל לא תמיד הם אשמים.

אמרו חז"ל: מי שממליך רב שהוא לא ראוי עתיד לתת את הדין על זה כי "אין מלך ללא עם" זאת אומרת אם אנחנו למשל אם זה מבחינה פוליטית ע"י הבחירות שאנחנו הולכים ובחרים ממליכים על המדינה הזו כל מיני אנשים למיניהם והם אנשים לא ראויים אז אנחנו מפילים אותם "לפני עיוור אל תיתן מכשול"

אז בחנוכה יש את התיקון המושלם של כל המערכות המערכת של הנרות שכל אחת מאירה בזמנה לא לפני לא אחרי במקומה ביחד כל החנוכה מאירה וע"י השמש וע"י חיבור שם הויה וכו' וכו'. עכשיו אולי עוד כמה דקות אם יש לכם כוח, נקרא קצת פה בספר של האר"י "פרי עץ חיים" זה קצת קשה כמובן אבל אפילו אם לא נבין שום דבר לא חשוב גם אם לא נבין זה לא חשוב העיקר שלומדים וטוב דבר בעתו הרי בכל חג ובכל מועד ובכל זמן צריכים ללמוד דברים המתאימים לאותו זמן זה התיקון של אותו הזמן

עכשיו אנחנו נלמד קצת אני אקריא, קצת אני אסביר זה נמצא ב"שער החנוכה" פרק ג' ד' עמוד ק"ט, אני מתחיל "סוד שמונת ימי חנוכה היא מקבלת אור ההוד בעצמו שלא ע"י ז"א כי בחול יעקב בנצח ורחל בהוד וביען אשר לא תקן ההוד בענין "והודי נהפך עלי למשחית" והנצח נתקן בענין "וגם נצח ישראל לא ישקר" לכן מקבלת היא" 'היא' זו המלכות "אור מן ההוד על ידו דרך נצח אבל מתתיהו בן יוחנן כהן גדול תקן ההוד באלו השמונה ימים לכן מקבלת היא אור מן ההוד עצמו על ידה ושלא על ידו לכן אנו אומרים על הניסים בברכת מודים שהוא כנגד ההוד"

"מהחברים" כלומר מה שאני אקריא עכשיו זה מהחברים, מהתלמידים של האר"י: "היא נצח שהוא ענף החכמה סוד שמן משחת קודש ולכן היה הנס בשמן וע"י כהן ודע כי יש בה ג' יחודים אחד נגד נה"י (נצח הוד יסוד) כי עד שם מגיעה קומתה"

קומתה של המלכות. בזמן הזה של חנוכה מגיע עד הנה"י, הנה"י של ז"א של זעיר אנפין. מה זה נה"י נצח הוד יסוד הספירות התחתונות. "קומתה" המלכות כל פעם בהתאם לזמנים ובהתאם למצבים או גודלת או קטנה תלוי במעשים שלה אז בזמן הזה היא מגיעה רק נגד הנה"י

"כי עד שם מגיעה קומתה לבד ובזה היחוד הוא הוי"ה אדנות ולפעמים הוא נגד החזה" לפעמים היא מגיע עד החזה של ז"א "ואז הוא הוי"ה אלוקים ולפעמים הוא שווה עד הכתר שלו ואז הוא הוי"ה אהי"ה וג' יחודים אלו גימטריה נר"

אני עכשיו קצת אסביר לכם שלא תחשבו שזה סינית יש שלש מצבים שהמלכות יכולה להיות בקשר עם ז"א עם זעיר אנפין: הנוק' יכולה להיות בקשר עם ז"א או שהיא עד הנה"י שלו או שהיא עד החזה שלו, מבחינת קומה או שהיא עד הכתר. אז זה כמו גבר ואישה בדיוק אותו דבר אם הגבר הוא גדול כל קומתו והילדה ילדה קטנה הם לא יכולים להתחתן, כשהיא עד החזה שלו יש כבר יכולת יותר גדולה וכשהיא מלוא קומתה כמו שלו זה כמו זכר

ונקבה בוגרים יכולים להתחבר, יכולים להביא תולדות, יכולים להביא שפע זה העניין אז עכשיו יש פה שלשה יחודים.

"יחוד הראשון נגד נה"י כי עד שם מגיעה קומתה לבד ובזה היחוד הוא הוי"ה ואדנות" שמות הוי"ה זה תמיד השמות של האורות זה המוחין הוי"ה ושם אדנות זה השם של המלכות אז היחוד התחתון כשהיא רק בקטנות ומגיעה רק עד נצח הוד יסוד עד הנה"י זה נקרא יחוד הוי"ה עם אדנות שם י-ה-ו-ה עם שם אדנות **"ולפעמים הוא נגד החזה ואז הוא הוי"ה אלוקים"** במקום אדנות אלוהים. הוי"ה אדנות הוי"ה אלוקים **"ולפעמים הוא שווה עד הכתר שלו ואז הוא הוי"ה אהי"ה"**

אז יש לנו פה שלש יחודים היחוד התחתון זה הוי"ה אדנות היחוד האמצעי זה הוי"ה אלוהים היחוד העליון זה הוי"ה עם אהי"ה זה בכתר כל היחודים האלה ביחד בגימטריה זה נר זה נותן את המילה נר.

"עיקר כוונת נר חנוכה הוא להוריד הארה למטה באלו הימים כאילו היה הזיווג עם בעלה פנים בפנים שווה לו עד הכתר ברמ"ח אברים"

טוב מובן כמו שהסברתי קודם, לא יכול להיות ייחוד. כשכתוב 'זיווג' קוראים יחוד לא קוראים זיווג בשביל נקיות הלשון אז כדי שיהיה ייחוד פנים בפנים, זה ייחוד פנים בפנים כמו בעל ואישה צריך שהם יהיו שניהם מלוא קומתם, לא אחד גדול ואחד קטן כי איך יהיה ייחוד אז כדי שיהיה ייחוד כזה צריכים לגדול! ואיך גדלים? קודם תינוק הוא קטן אח"כ נהיה יותר גדול אח"כ הוא מתחתן אז זה הולך מהייחוד התחתון עד הייחוד העליון כל פעם שלב אחר. מובן?

"עיקר כוונת נר חנוכה הוא להוריד הארה למטה באלו הימים כאילו היה הזיווג עם בעלה פנים בפנים שווה לו עד הכתר ברמ"ח אברים הרי רמ"ח וב' דרועין גימטריה נר" זה עוד גימטריה של נר. האר"י ז"ל הרבה משתמש בגימטריות זה בא לרמז כל מיני סודות **"ושם הוי"ה בייחוד זה הוא"** הוא פה מביא את השם אני לא רוצה לבטא אותו **"והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד ואנו ממשיכין לה אור מג' ייחודים אלו עליונים לעשות אותה נר"**

הבנתם? יש פה דבר יפה מאוד קודם כל אני לא יודע אם זכיתם לראות פעם את סידור הרשי"ש כל הכוונות של התפילות, זה סתום מי שלא יודע לא מבין שום דבר זה סידור מיוחד של כוונות האר"י ז"ל מי שמתפלל בזה לוקח לו לגמור תפילה שלש שעות בערך כל תפילה, העמידה יכולה לקחת חצי שעה-שעה לכוון את כל הכוונות. מי שמנוסה מי שלא מנוסה זה יכול לקחת לו גם יום שלם

אז מה זה הכוונות האלה? הכוונות האלה, ע"י הכוונות של אותם המקובלים שמכוונים בתפילה הם מתקנים למעלה כל מיני דברים הרי האדם עצמו כמו שאמרתי יכול להתחבר להיות מרכבה לקדושה ולקבל לכוון להתבונן בכל מיני שמות קודש או יכול להתעסק בשטויות איך אומרים איפה שהמחשבות שלך שם אתה.

אם עכשיו תחשוב על הבורסה - אתה בבורסה אם אתה תחשוב על שמות הוי"ה אתה עם שמות הוי"ה זה בדיוק הלבוש הפנימי שמתלבש בתוכך, אז אותם הצדיקים והמקובלים שמכוונים ע"י זה שהם פה מכוונים את השמות האלה ואת התהליכים הם גורמים למעלה יחודים גם בפרצופים והורדת שפע וכו' אז הוא אומר כאן מה משפיע הדלקת הנר הזאת שהיהודי הולך מדליק נר לכאורה זה סתם מה זה נותן מה זה עושה? זה עושה הרבה הנה **"היא נמצאת בימים האלה"**

זאת אומרת המלכות היא קטנה היא רק מגיעה לנה"י של ז"א המלכות דנוק', המלכות זה הספירה התחתונה זה נקרא נוקבא או נוק' בקיצור והיא הקשר שלה זה עם ז"א ראשי תיבות זעיר אנפין עכשיו אם היא קטנה והוא גדול אין ייחוד כמו שצריך כי היא קטנה אז מי יגדיל אותה מי יתן לה כוח לגדול כדי שיהיה שפע כמו שצריך? אנחנו ע"י הדלקת הנר וע"י היחודים והכוונות שאנחנו עושים בזמן הדלקת הנר יכולים להגדיל אותה מלוא קומתה על מנת שתתייחד איתה וירד שפע וזה בחינת ההארה שאנחנו מורידים הנה זה מה שהוא אומר "והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד ואנו ממשיכין לה אור מג' ייחודים אלו עליונים לעשות אותה נר".

כוונת נר חנוכה

זה בחוברת מעיין המלכות, אות יד': "הרבה למדו במשך הדורות את התורה הקדושה. הרבה עבדו את הבורא רק עם היצר הטוב, לכן נפלו ולא קמו. ועשו חצי תיקון. צריך ללמוד את תורת היצר הרע, איך הוא עובד, איך הוא מתכנן. ולעבוד את הבורא גם באמצעותו, ואז גם אם תיפול תוכל לקום. על כל מכה שלו תוכל להחזיר לו אלף. ובמקום חצי תיקון יהיה תיקון שלם."

עכשיו ט"ו: "כל הספרים הגדולים נכתבו בלשון הקודש. כל הספרים הקדושים נעטפו בעטיפת קודש. לכן רובם מעבר להשגתו של האדם המחפש. מרוב קודש היצר הרוויח. לכן הצדיק חייב לדבר בלשון בני אדם, חייב להיות מעורב עם הבריות, חייב להכיר טעמו של יום חול אצל הפשוט שבאנשים, חייב לקשר את כל המדרגות, שיוכל לעלות את כולם לקודש האמיתי. אדם שכזה, שעולה ויורד כל הזמן בסולם יעקב המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, לא מסוגל להתגאות."

הרי הוא מותש מטורח הדרך, ובעיקר יודע לאהוב ולהעריך נכונה את הגדול שבגדולי החכמים, אך גם את הפשוט שבפשוטים. וכדרכו של בוראו, שמפרנס את הטובים עם הרעים אוהב את כולם ומרחם על כולם, מתפלל על כולם נופל את נפילתו של כל אחד, צולל לעומק ומעלה אותו עמו. אשריכם ישראל שבכל דור ישנם עדין צדיקים כאלה."

אות ט"ז: "כמה שנתאמץ ללמדך את תחבולות היצר, לא נסיים. לכן תפוס בידך את הכללים, והפוך בעצמך לחוקר ומדען בתורתנו." אות כ"ה: "אני מבטיח לך, שאם תתאמץ נכון, ובמשך מספר חודשים בהדרכה נכונה תוכל להפוך בעל הבית, בן חורין על נפשך, היצר לא יוכל להרוס אותך יותר. להפילך מדי פעם - כן. להוציאך מדי פעם מהתפקיד - כן. אבל להפוך אותך לגרוטאה? לא. בשום פנים ואופן לא." הבנתם את זה?

אות ל"ד: "תפסיק למות, תתחיל לחיות. חיים ומוות ביד המחשבה. אם תתאמץ לחשוב דברים חיוביים, החיים שלך יהיו חיוביים, פוריים, שמחים ומשמחים. אם להיפך, אז להיפך. כפי שאדם מעורר מלמטה, כך מעוררים עליו מלמעלה. בדרך בה אדם רוצה ללכת, בה מוליכים אותו. אין תירוצים." טוב, יש שאלות? איזה?

תלמיד:

"כ"ק האדמו"ר: כן. יש כבר מאה חמישים ושמונה קלטות. אז יש מספיק כלים. א' ב' - יש את הספר, החוברת, ויש את היעוץ האישי. ויש את כל הספרים האחרים שכבר קיימים מקודם: ספרי פנימיות התורה, החסידות, המוסר וכל מה שיש. יש את הבורא יתברך. אבל קרוב השם לכל קוראיו לכל אשר יקראו באמת. צריך לדעת לקרוא אותו באמת. זה חכמה שצריך ללמוד."

עכשיו אנחנו נלמד קצת אם יש לכם עוד כוח, נלמד קצת על חנוכה בכל זאת. ספר "פרי עץ חיים", זה ספר של כוונות וכל מיני דברים של הרב חיים ויטאל אני אקריא קצת ונסביר. "שער חנוכה", עמוד קט', פרק ג'-ד':

"פירוש חנוכה הוא חנה כ"ו" חנה כ"ו, ככה כתוב "והוא שיונקת המלכות מאמא עילאה הנקרא חנה. העולה ס"ג."

ס"ג זה אחד מהמילויים של שם ההויה. השם הויה הזה שנקרא ס"ג, הוא ממולא ככה, כותבים את זה ככה: י', ו-ו' ו-ד', ואחר כך ה', שממולא על ידי י', ואחר כך ו' ואחר כך א' ו-ו', ואחר כך ה', ו-י'. זה שם ס"ג. אז הוא אומר ככה:

"פירוש חנוכה הוא חנה כ"ו. פירוש שיונקת המלכות מאמא עילאה, הנקרא חנה העולה ס"ג."

בדרך כלל המלכות היא הנוק'. ממי היא יונקת ממי היא מקבלת, המלכות? מז"א, ז"א שהוא בעלה, זעיר אנפין. יש ארבע אותיות לשם השם: י-ה-ו-ה נכון? המלכות זה ה' אחרונה. ממי היא מקבלת את השפע? מה-ו'. ה-ו' בונה אותה. זה בדרך כלל. אבל יש זמנים שהיא מקבלת מפרצוף יותר עליון. זאת אומרת כמו בחנוכה, היא מקבלת מאמא. אמא זה בינה. בינה זה ה-ה' הראשונה של שם ההויה י-ה-ו-ה. אז המלכות בזמן הזה, הוא אומר כאן, מקבלת את השפע שלה דווקא מה-ה' באופן ישיר.

"והוא שיונקת המלכות מאמא עילאה, הנקרא חנה. העולה ס"ג. כי חנה בבינה, ושם שם ס"ג."

אז ככה: יש ארבע מילויים לשם הוי-ה. אמרתי י-ה-ו-ה אפשר למלא אותו תקשיבו זה דבר חשוב אפשר למלא את השם הזה, לכתוב אותו בארבע צורות. זה חשוב, הרבה דברים בפנימיות התורה קשורים עם זה. למשל, את האות י' אפשר למלא איך: איך הצליל של י'? זה י.ו.ד., נכון? יוד. עכשיו ה' אפשר למלא או ה, י, או ה, ה, או ה, א, נכון? אז ככה זה נקרא מילויים. יש ארבעה מילויים עיקריים. יש עוד, אבל יש ארבעה מילויים עיקריים של שם הוי-ה, וזה נקרא ככה: הראשון זה מילוי ע"ב. ס"ג זה השני, מ"ה וב"ן זה ארבעה מילויים. עכשיו, אם זה ארבע, זה מלמעלה למטה הקראתי את זה ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן אז זה הולך י-ה-ו-ה; חוכמה, בינה, תפארת, מלכות. ארבע הספירות. בסדר, באופן כללי ככה? אז אם אמרנו שס"ג זה שם של בינה, אז ע"ב שזה שם קודם, מה יהיה? חכמה. חכמה-בינה-תפארת-מלכות, נכון? תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: חכמה זה הי-', כן.

"פירוש חנוכה הוא חנה כ"ו. והוא שיונקת המלכות מאמא עילאה, הנקראת חנה, העולה ס"ג כי חנה בבינה. ושם שם ס"ג. ושורשו הוא למעלה. מספרו א-ל מספר הוי-ה ד' אותיות הכולל. וזהו חנה כ"ו, וזה שכתוב, זה שאמר 'ואת חנה אהב והשם סגר רחמה'. פירוש כי א-ל-קנה הוא בחינת אבא, וחנה הוא בחינת אמא. ואינו יכול להתייחד עמה לפי כי השם סגר רחמה. רוצה לומר: שנה"י דבינה," נה"י זה נצח הוד יסוד דבינה, הרי כל ספירה מחולקת לעשר ספירות. אז בינה גם יש לה עשר ספירות. שלושת הספירות התחתונות של כל ספירה זה נקרא נצח הוד יסוד, זה נקרא נה"י. אז הוא אומר פה "שהנה"י של בינה, הם נעלמים בראש ז"א, בסוד מוחין." יש פה הרבה מושגים, אל תיבהלו אם אתם לא מבינים, זה קשה לתפוס את הכל. באופן כללי, ז"א זעיר אנפין מקבל מוחין, חיות, שפע את המוחין שלו - מהאמא. כמו שתינוק מקבל מאמא שלו, נכון? אמנם לא רק מאמא, גם מאבא הוא מקבל, אבל באופן כללי מי שמתלבשת בתוך ז"א עד החזה שלו, זה בינה. זה הנה"י של הנה"י של בינה. של אמא. בינה, אמא זה היינו הך.

כן. עכשיו בחינת אבא וחנה בחינת אמא. אינו יכול להתייחד עמה. למה? לא בגלל זה, אדרבה: הוא בא מצד החכמה, היא באה מצד הבינה, בטח שיכול להתייחד. צריך להתייחד; זה זכר, זה נקבה - מתייחדים. יכולים להתייחד. אבל היה פה בעיה. מה הבעיה? לפי כי השם סגר רחמה. רוצה לומר שנה"י דבינה, שלושת הספירות הנמוכות של בינה הם נעלמים בראש ז"א. מתלבשים בתוך ז"א. נכון? הנה"י שלה, כמו שאמרתי, עד החזה של ז"א. "בסוד מוחין, וזה סוד בספרא דצניעותא ... לכן אבא ואמא אינם יכולים להתייחד ביחד."

בואו נגיד ככה: אם האמא עסוקה עם הילדים, היא יכולה להתייחד עם האבא, עם הבעל שלה? לא. מתי מתייחד בעל ואישה? כשהם לבד. אם היא צריכה לטפל בילדים היא יכולה להתייחד אתו? לא. זה ברור, נכון? אז כשבינה משפיעה בתוך ז"א, על ידי שמכניסה את שלושת את הנה"י שלה לתוכו, הנה"י שלה תפוס בתוכו. והיסוד שלה הרי נמצא שמה, אז איך היא יכולה להתייחד עם אבא? היא לא יכולה. מה היא צריכה לעשות? להוציא את הנה"י שתוכל להתייחד עם אבא, נכון?

"שנה"י דבינה הם נעלמים בראש ז"א"

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: רגע, רגע, אל תקיש. בפנימיות התורה אסור להקיש מדבר לדבר, רק מה שכתוב אם לא אנחנו יכולים להתבלבל מאוד. אז קודם כל בוא נבין את השורה הזו, דינו. אז קודם כל הנה"י של בינה היה בתוך ז"א. לא יכול להתייחד עם אבא. בסדר? בסוד מוחין. זה היה ככה, לכן אבא ואמא אינם יכולים להתייחד ביחד.

"אבל מסתלקות למעלה, היא מסלקת את הנה"י למעלה, ומתייחדת. וזה סוד ועלה האיש ההוא מעירו', ואז מתייחדים יחד." זה מה שהוא אומר פה.

"בענין חנוכה: בברכות תחילה תכוון, כי הלוא יש תוספת קדושה יותר מבחול בימי חנוכה. כמו שיש בשבת וביו"ט ובראש חודש. רק שאינו דומה להם, אמנם נראה לי לפי עניות דעתי ששמעתי ממורי ז"ל" תראו איך הוא מדבר, איזה ענווה "נראה לי לעניות דעתי ששמעתי ממורי ז"ל", הוא אומר ככה, "לידע איך בחול איהו בנצח ואיהי בהוד. ובחנוכה ובפורים הוי תרוויהו בהוד."

יש פה כמה עניינים בקשר למצב של המלכות. כל השפע שיורד לתחתונים, זאת אומרת אלינו, תלוי לפי מצב המלכות. מצב המלכות גם תלוי לפי המצב שלנו. אז היא יכולה להיות גבוהה, הקומה שלה יכולה להיות רק בחינת נה"י, או עד החוזה, או עד הכתר. זה שלושת הקומות. תלוי הגודל של המלכות. זה תלוי במעשים שלנו. אז עכשיו בפורים ובחנוכה הוא אומר פה, שהיחוד היה בין המלכות לבין ז"א הוא בהוד. **"שאינו דומה להם"**

"שמעתי ממורי זלה"ה לידע איך בחול איהו בנצח" ביום חול רגיל הוא בנצח והיא בהוד. נצח והוד זה שני הרגליים. **"ובחנוכה ופורים הוי תרוויהו בהוד"** שניהם בהוד. **"ואדרבה נראה כי הוא גרוע מבחול"** למה? נצח-הוד-יסוד.

ההוד יותר נמוך מהנצח. אז בחול לפחות הוא בנצח היא בהוד. נכון? הוא בנצח והיא בהוד. אבל פתאום עכשיו הוא אומר, שבחנוכה ובפורים שניהם נמצאים בהוד. אז נראה שזה יותר נמוך, אז מאיפה התוספת קדושה, נכון? **"ואדרבה, נראה כי הוא גרוע מבחול. אך העניין כי בחול יעקב לקח הארה שניה דידיה, ודידה מנצח ומן ההוד"**

בחול, יעקב אמרנו שהוא מהחוזה למטה בקדימה של ז"א. אז **"אך העניין כי בחול, יעקב לקח הארה שניה דידיה ודידה"** שתי ההארות מן הנצח ומן הוד. **"אחר כך נותן חלק ההוד בה,"** במלכות. **"אל הנוק' נמצא כי היא טפלה אליו."** זאת אומרת הוא לוקח מנצח והוד ונותן לה, את החלק של ההוד. אז היא טפלה אליו. **"אך בחנוכה ופורים היא יונקת מן ההוד על ידי עצמה. שלא על ידו."** זה המעלה. זה קצת מסובך, נכון? לא נורא. ככה: ביום חול הוא לוקח מנצח והוד ונותן לה את החלק שלה מההוד.

אז אנחנו מדברים על נצח, אז היה נראה לנו שבחול יש יותר קדושה, כי זה ספירה עליונה מהוד. כביכול לוקח ממקום יותר גבוה. אבל מה אנחנו אומרים, שבחנוכה יש יותר קדושה מאשר ביום חול רגיל, למה זה? אז אמנם זה לא בגלל המקור, שזה בא מנצח, אלא שהיא

יונקת לבד. בלתי אמצעי. הוא לא צריך להיות המתווך. היא עולה ולוקחת לבד מההוד. בשביל זה יש פה יתרון של יום חנוכה על יום חול.

"ומן ההוד, ואחר כך נותן חלק ההוד בא אל הנוק'. נמצא כי היא טפלה אליו. אך בחנוכה ופורים, היא יונקת מן ההוד על ידי עצמה, שלא על ידו, וזה תוספת קדושה אליה. ונדבר עתה בענין הברכות. דע: כי שורשם סובב על היות לה סוד יחוד אחד ונאה, והוא סוד נר. שידעת שהוא סוד יחוד שם הויה ואהיה, הויה אלוקים, הויה ואדנות" תיכף אנחנו נפרט קצת "ו-ג' יחודים אלו גימטריה נר."

יש את הברכות. בברכות צריך לכוון לשלושת היחודים האלה. יש שלוש מצבים של המלכות. יש המלכות מגיע עד נצח הוד יסוד. זה הנה"י כן? ויש עד החזה, ויש מהחזה עד הכתר. עכשיו שהיא למטה, אז הנה"י זה יחוד של הויה, שם הויה י-הו-ה עם אדנות, שם אדנות. ויש אחר כך שהיא עד החזה, הויה אלוקים. וכשהיא עד הכתר, הויה עם אהיה. כל פעם יש הויה, כי זה האורות. ויש את הכלים. אז אם זה כלים הכי נמוכים זה אדנות, ואם זה כלים אמצעיים זה אלוקים. ואם זה כלים של הכתר הכי גבוהים, זה אהיה. בסדר? שלושת היחודים ביחד גימטריה נר'. יפה? עכשיו מבינים מאיפה יש את הנר חנוכה? "ג' יחודים אלה גימטריה נר. והנה בברכות אלו רמוזים כל ה-ג' יחודים." כמה ברכות אנחנו מברכים ביום הראשון? שלוש. "והנה בברכות אלו רמוזים כל ה-ג' יחודים. דהיינו: בברכה ראשונה יחוד ראשון, הויה אהיה." זה הכי גבוה, נכון? "בברכה השניה יחוד ב'." מה הוא? יפה. הויה אלוקים. יחוד ב' של הויה אלוקים. "בברכה ג' יחוד ג' של הויה אדנות" הכי נמוך. הויה ואדנות.

תלמיד:

"כ"ק האדמו"ר: לא לא, לא לא. אסור להגיד. גם אתה לא מכוון אדנות, אתה מכוון את השם של השם (י-ה-ו-ה) ולא אדנות.

טוב. אז אם כן, יחוד ג' של הויה אדנות. "אמנם תכוון תחילה להמשיך אליה" לפני שאתה מכוון בשלושת הברכות את הדבר הזה, את היחודים האלה, אתה צריך לכוון קודם למשוך אליה ע"ב ס"ג מ"ה, גימטריה ק"פ. מה זה ע"ב ס"ג מ"ה? זה שלוש הויות במילויים. זה חכמה בינה ותפארת, נכון? עכשיו שלושת ההויות האלה במילויים שהסברתי קודם, של האותיות, אתה זוכר משהו מהענין? אז ביחד זה גימטריה ק"פ, מה זה ק"פ כמניין להדליק? אז לפני שאתה הולך לעשות את היחודים בקשר לברכות, אתה צריך לכוון ק"פ, זה כמנין להדליק, שזה שלוש הויות: ע"ב, ס"ג, מ"ה. "כי הוא סוד שם בן."

תלמיד:

"כ"ק האדמו"ר: כן, תיזהר רק לא להישרף בידים עם הנר עד שתכוון את הכל. לאט לאט, תראו, מי שרוצה ללכת ולכוון את הכל, זה קשה מאוד. פעם אני עשיתי כוונות בסדר פסח, כולם נרדמו. זה לקח שעות.

תלמיד:

"כ"ק האדמו"ר: תראה, מי שמכוון לא שוכח את הבורא. אבל מה שכן, אתה לא מקיים "והגדת לבניך".

כל העניין של הסדר זה להגיד לילדים. אם אתה מכוון כל היום אז הם נרדמים. אתה לא יכול כבר להגיד להם, בפסח צריך להגיד לילדים. טוב, אנחנו מגיעים עוד הפעם לכאן. "סוד שם בן ולכן תמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה, ועל ידי זה תמשיך ודולקת ומאירה, ותעשה נר חנוכה, ואז תתייחד עם דודה." מי זה דודה? זעיר אנפין, "ב-ג' הייחודים שהם גימטריה נר." בקיצור, קודם העניין של להדליק, ולכוון את שלושת ההויות ע"ב ס"ג מ"ה,

שזה גימטריה ק"פ, שזה להדליק. אחר כך, אחרי שהמשכת לה את זה תעשה את שלושת היחודים, כדי שהיא תוכל להתייחד עם דודה "שהם, גימטריה נר. ותכוון לשם קדוש", יש פה שם קדוש. ואני אגיד ככה, שתכירו את זה אולי. השם הקדוש זה "נ" ואחר כך "ח" ואחר כך "ל" "שהוא ראשי תיבות 'להדליק נר חנוכה'. והוא המשכת אור עליון של הבינה לז"א. הבנתם? בינה משפיעה לז"א.

"בכח אור זה הבא עליו מלמעלה, יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר. ולהאיר אותה. כדי שיוכל להתייחד עמה בייחוד נר הנ"ל. לכן תכוון כי השם הזה הקדוש הוא סוד שם מ"ה, זאת אומרת זה ההויה הרביעית, שעוד לא כיוונו אותה. ובתוכו שם אהיה, כזה בריבוע, גימטריה פ"ט, והוא כי סוד אחוריים דאהיה הוא סוד דם, הדם כמובא אצלנו." טוב יש פה דברים מסובכים, לא נגמור עוד שנה אז אני ממשיך קצת.

"ואפשר ששמעתי גם כן לכוון להמשיך זה לשם ב"ן. ומילוי אותיות דמילוי המילוי שהוא גימטריה נ' ואחר כך ח' ואחר כך ל'. רק שאיני זוכר אם שמעתי אחר כך יכוון להמשיך מס"ג אל הנוק', וזהו חנוכה, שהוא ס"ג כ"ו. ואלו הם גימטריה חנוכה ותמשיכם למלכות, אחר כך ברכה ב' ומלבד שעשה ניסים, שהוא ש"ע ו-ש"ה. ופירוש ש"ע הוא ב' פעמים אל"ף למ"ד" א-ל במילוי, "שהוא הארת פנים עליונים מסוד א-ל, למתק אלוקים ליחוד ב' הנ"ל, שהוא מילוי יוד"ין, שהוא ש ועם ה' אותיות אלוקים הרי ש"ה". טוב, יש פה עוד הרבה דברים. אני אקריא לכם רק קטע מההתחלה, שלא הקראתי לכם, שנקבל משהו כללי:

"בזה הפרק יבואר סוד חנוכה. שמונת ימי חנוכה היא מקבלת אור ההוד בעצמו, שלא על ידי ז"א. כי בחול יעקב בנצח ורחל בהוד. וביען אשר לא תיקן ההוד בענין והודי נהפך עלי למשחית, והנצח נתכן בענין 'וגם נצח ישראל לא ישקר', לכן מקבלת היא מן ההוד על ידו, דרך הנצח. אבל מתתיהו בן יוחנן כהן גדול תיקן ההוד. באלו ה-ח' ימים, לכן מקבלת היא אור מן ההוד עצמו על ידה ושלא על ידו. לכן אנו אומרים על הניסים וברכת מודים, שהוא כנגד ההוד." למה על הניסים דווקא וברכת מודים? כנגד ההוד.

עכשיו יש פה קטע מהחברים: "היא נצח שהוא ענף החכמה, סוד שמן משחת קודש, ולכן היה הנס בשמן על ידי כהן, ודע כי יש בה ג' יחודים." הנה הוא אומר מה שאמרנו מקודם, אבל הוא מסביר את זה קצת יותר:

"יש ג' יחודים. יחוד ראשון נגד נה"י, כי עד שם מגיע קומתה לבד. ובזה יחוד הוא הויה אדנות. ולפעמים הוא נגד החזה, ואז הוא הויה אלוקים. ולפעמים הוא שווה עד הכתר שלו, ואז הוא הויה אהיה. ו-ג' יחודים אלו גימטריה נר. עיקר כוונת נר חנוכה הוא להוריד הארה למטה באלו הימים. כאילו היה היחוד עם בעלה פנים בפנים שווה לו עד הכתר ברמ"ח איברים. הרי רמ"ח וב' דרועין, גימטריה נר. ושם הויה ביחוד זה הוא: "יש פה את השם "והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד".

בחנוכה המלכות קומתה רק נה"י. זה ההתחלה שלה. זאת אומרת היא בקטנות, זה בחינת עיבור, "והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד, ואנו ממשיכים לה אור מ-ג' יחודים אלו עליונים. לעשות אותה נר והנה בחנוכה זו היה כוונת ההדלקה, שיכוון האדם כשמוריד ידו להדליק, כי היא למעלה מ-ג' טפחים, שהוא כנגד נה"י שהם ג' טפחים, ולמטה מ-י' טפחים, שאינו עולה עד הראש. ואנו ממשיכים לה אור מן הראש. לכן אם הניח אותה בתוך י' - יצא. כי כל זה נקרא מקומה, כיוון שהיא נוטלת אור מכל י' הספירות. אבל למעלה מ-י' אין להניח." י' טפחים. מקום החנוכה. תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: לא, לא קראת, תקרא עוד פעם. מקום החנוכיה הוא מ-ג' טפחים עד י' טפחים, זה המקום שלה. לא מתחת ג' טפחים ולא מעל י' טפחים. אז הוא מסביר פה לפי הספירות למה זה. ג' טפחים זה נה"י, י' טפחים זה עשר ספירות, היא לא מקבלת מעל לעשר ספירות אז אסור

אם כן היא לכתחילה הייתה קטנה, רק בנה"י, אנחנו צריכים להגדיל אותה כמו ילדה. אדם יכול להתחתן עם ילדה? צריך שתהיה גדולה. אז לכן ביחודים בהדלקת נרות אנחנו מגדילים את המלכות עד שהיא תוכל להתייחד עם בעלה פנים בפנים. מגדילים אותה על ידי המצוה הזו שאנחנו עושים ומכוונים.

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: בלי לכוון? זה גם כן טוב, בטח.

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: תראה, העיקר שאדם רוצה לעשות נחת רוח להשם יתברך, רוצה לקיים את המצוה. ואם הוא יכול לכוון - מה טוב. אם הוא לא יכול לכוון, זה שלא יכול לכוון וזה כואב לו - זה הכוונה הכי טובה. זה שיודע לכוון ומכוון, אז אולי הוא מתגאה שהוא מכוון, אז זה פחות טוב, אתה מבין? כל דבר יש לו את הפלוס ואת המינוס.

קדושת הזמן - נר שמיני של חנוכה

טוב, חנוכה שמת, נר שמיני היום זה יום חשוב מאוד פה כל הנרות דולקים זה נותן כוח של קדושה כמו שלמדנו אצל האר"י ז"ל שהמטרה של נרות חנוכה זה להגדיל את המלכות להקים אותה להגדיל אותה להביא אותה למצב שהיא יכולה להתיחד עם זעיר אנפין ולהוריד את האורות הגבוהים לכלים התחתונים שזה בעצם מטרת הבריאה כתוב שהשם יתברך "התאוה לו להיות לו דירה בתחתונים" זו אחת הסיבות המוזכרות בספרים שבגללם השם יתברך רצה לברוא את העולמות.

מה פירוש העניין הזה? פרוש העניין הזה שיתגלה האור של השם יתברך דווקא בעולם הגשמי החשוך החומרי הרחוק שיהיה היכר של האור מתוך החושך זה הסיבה שהוא גם כן ברא את היכלות הקליפה זה הסיבה של כל הצמצומים והקשיים שהוא רוצה דווקא שדרך הריחוק אנחנו נגיע איתנו להתקרבות גדולה יותר.

כמו שבדומה שני אנשים לא מתראים הרבה זמן ופתאום הם נפגשים אז הקשר של התחדשות הוא קשר יותר גדול מאשר אם לא היה הפסק כך השם יתברך בדיוק בצורה הזאת הוא ברא את העולמות באין סוף האור והכלי משמשים ביחד עד כדי כך מאוחדים שלא ניבחו שינוי צורה בין האור לבין הכלי ועל מנת שיהיה רצון לקבל משתוקק השם יתברך היה חייב לסלק את האור ולגרום לצמצום ואח"כ גם למסך כדי שהכלי ישתוקק אחריו "משכני אחריו נרוצה"

המשמעות, כי אם אין רצון לקבל משתוקק אז אין עונג בקבלה והיות והוא רצה להטיב לנו לתת לנו עונג היה חייב לגרום לזה היה חייב ע"פ החוקים שלו וכן על פי רצונו שיהיה הסתלקות האור וצימצום וחושך וצרות מחלות מלחמות כל מה שאנחנו יודעים: עקרות, כל הצרות למיניהן, ולאפשר לכלים לאט לאט לתקן את עצמם להתקרב אליו בחזרה וככה לאפשר את הקבלה של השפע והאור בזכות, ביום האחרון של חנוכה שכבר כל הכלים תוקנו והאור נכנס בכולם זה זמן של ייחוד גדול.

ברוך השם דרך לכאן ראיתי ברוב הבתים דלקו נרות חנוכה זו מצוה גדולה מאוד שבזכותה נקווה שהמצב שלנו ישתפר כמובן שעצם ההדלקה לבד היא המצוה, ההדלקה עושה מצוה אבל המצוה היותר גדולה יותר חשובה זה להדליק את הנר הפנימי שבתוך האדם נר האדם זה הנשמה יש לנו נפש - רוח - נשמה - חיה - יחידה יש לנו באופן פוטנציאלי. באופן מעשי רוב רובנו על פי האר"י ז"ל זכינו רק לנפש לא זכינו עדין לדרגות יותר גבוהות. כמו שיש קשר בין הנרות ככה יש קשר בהדרגתיות בהשתלשלות באורות האלה שנקראים נפש - רוח - נשמה - חיה - יחידה בקיצור נרנח"י, יש קשר.

אחד מאיר את השני אחד סיבה לשני אחד מלביש את השני האורות התחתונים הם מלבישים את האורות העליונים והופכים לעומת האורות העליונים להיות כלים ולברוא? לעומת הכלים התחתונים מהם הם הופכים להיות אורות. זאת אומרת שהאדם שמקבל, ניתן דוגמא, אדם שמקבל מרבו חוכמה אז הוא כלפי רבו כלי רבו מכניס בו אור אז הרב הוא המשפיע התלמיד הוא המקבל באותו זמן הוא בחינת כלי עכשיו אותו תלמיד הולך מלמד מישהו אחר אז הוא בחינת משפיע מישהו אחר הוא בחינת מקבל אז אותו אור שהוא קיבל אצלו בכלי הוא מעביר אז עכשיו במקום להיות כלי הוא הופך להיות כלפי המקבל השני אור אז ככה כל האורות וכל הכלים משתלשלים מה שאצל עולם גבוה זה נקרא כלי ולבוש - אצלנו זה מוחין, זה פנימיות, זה לא דבר קשה אבל זה כמה דרושים טובים בספר "עץ החיים" של האריז"ל שמה הוא מסביר את זה.

באופן כללי מה שזה בא להגיד שיש השתלשלות של האורות ויש קשר בין האורות לכלים וכתוב "בכל צרתם לו צר" השם יתברך חפץ להשפיע טוב אני חושב שאין צער יותר גדול מאשר כשישנו רצון להשפיע טוב ואין מי שיקבל את ההטבה הזאת והמשפיע סובל ולכן כתוב "בכל צרתם לו צר" בכל צרתם שלנו של עם ישראל לו, לקדוש ברוך הוא - צר, אפשר גם לתאר את זה גם מבחינה תלת ממדית כן בכל צרתם שאנחנו צרים לו צר הוא שצריך להשפיע גם כן לא יכול להשפיע כי אין כלים הכלים סגורים.

אז המצב הזה שישנו היום של חושך זה כי הכלים לא מתוקנים ולא יכולים לקבל אור זה לא כי השם יתברך מונע את האור הרי הוא חקק חוק שמחוק הטוב להיטיב הוא רוצה להשפיע אבל יש מה שנקרא 'מסך' בלשון המקובלים, ישנו מסך שמונע מהאור להכנס לכלי אם הכלי לא מתוקן זה בא לטובת הכלי זה לא כי האור לא רוצה להשפיע האור תמיד רוצה להשפיע.

השם יתברך חקק חוק ש"מחוק הטוב להטיב" והוא הרי טוב אז הוא מיטיב אבל אם אין כלים מוכנים לקבל אז יש קטרוג למעלה מידת הדין מקטרגת ואומרת רגע אחד אתה תיתן להם אור מעבר למינימום שהם זקוקים על מנת להתקיים כשלא מגיע להם ואז אולי הם ימעלו אולי הם יגנבו את זה אולי הם ישתמשו לא לשם שמים וזה מונע הורדת האור ועצם עצירת האור זה כבר עונש זה כבר קשה זה כבר אדם סובל "הסתרת פניך הייתי נבהל" ככה אנחנו אומרים "הסתרת פניך הייתי נבהל" זאת אומרת עצם הסתרת-הפנים ועצם זה שהוא לא משפיע זה כבר עושה לנו את הצער ואת הכאב ואת הבעיות אז היום בתקופה הזאת שלנו יש הרבה קטרוגים והרבה רצון מצד היצר מצד הסיטרא אחרא למנוע שירדו האורות כי זה זמן חשוב מאוד, זמן מסוגל.

יש ביכולתנו ממש לגאול נשמות היום אפשר לתפוס נשמה של בן אדם בשיחה אחת או שתיים פלוס עוד כמה שיעורים או איזה ספר או משהו להוציא אותנו מהחושך להביא אותנו אל האור לשנות לו את החיים זה בחינת גאולה, נכון, אם תופסים בן אדם שלא יודע שום דבר על העולם ועל עצמו הוא מתייסר מכל מיני סיבות ואתה נותן לו דרך אתה נותן לו כיוון ונותן לו כלים מעשיים בתוך הנפש על מנת שיוכל להתמודד זה נקרא גאולה, זה נקרא זה שהבן אדם הזה קודם היה עבד של הסיטרא אחרא, היה עשוק, היה מסכן היה אומלל היה חסר אוניס הוא קיבל כלים ובהתאם לזה שהוא ישתמש בכלים הוא יהיה בן חורין זה כמו דרכון כזה שאתה נותן לו לחופש, בבקשה הנה קח.

אז האור הזה יורד וישנם ברוך השם כלים שמתעוררים לקבל בצורה מתוקנת אם יש כבר כמה כלים כאלה אז אפשר לדרש לבקש להתפלל שירד עוד אור ושה ילך ויתפשט בהתאם למאמצים שעם ישראל יעשה על מנת שאור השם ירד ככה הדברים ילכו יותר בקלות אז עיקר הקטרוג שקיים זה אם יש תורה אם יש דרך ולא משתמשים בה זה כמו אדם שמקבל איזה צ'ק, המחאה והוא לא משתמש הוא צריך לאכול הוא רעב, הוא מסכן, הוא צריך ואשתו צריכה והילדים צריכים, לא, הוא לא נוגע בזה אז יש לו כבר את הכסף אז למה אתה לא משתמש? זה הכי מרגיז אם לא היה לו כסף מילא, אז אנחנו כבר זכינו בדור הזה לכל כך הרבה אורות כל כך הרבה אורות, קודם כל קיבלנו את התורה וכל הגילויים שבאו אחריה במשך כל הדורות ממש רבנו דרך רשב"י ואח"כ האר"י ז"ל והחסידות והמקובלים תורת המוסר מה חסר? יש הכל רק תבוא תאכל, "הוי כל צמא לכו למים"

מה זה מים? מים זה תורה אז יש את התורה ואם זה בפשט למשל היום יש ספרים יותר ברורים שאפשר ללמוד בהם וזה מאוד פשוט לא רק ארמית כמו פעם, יש ספרי חסידות פחות או יותר שאפשר להבין אותם, התנ"ך מפורש, הכל די קיים בפשט, ברמז, בדרש ובסוד

מה שחסר ועכשיו בעזרת השם זה משתלם זה נשלם זה העניין הזה של עבודת הנפש זאת אומרת להיעזר בכל הפרד"ס בשביל להילחם ולעשות את התיקון אז אם אדם מתחיל לעשות את התיקון מי יכול לקטרג עליו? אם אדם מתעלם אז יכולים לקטרג עליו ואם הדור מתעלם על אחת כמה וכמה שיש בעיה. עכשיו אני חושב שקצת דיברנו על זה, תיארונו את זה: בהתאם לכלים ככה האורות שיוורדים. עכשיו, אם הכלים לא מתעוררים יש הסתלקות של האורות, האורות לא יורדים, האורות לא יורדים - יש חושך, יש מחסור, יש בצורת גשמית ויש בצורת רוחנית אם הכלים מתעוררים להשלים ולהשלים פירושו לקבל על מנת להשפיע ולהתחיל לעבוד גם כן בתוך החיים לא רק בזמן השיעור אלא בכל ניסיון וניסיון שאדם מתנסה ושהיצר רוצה לתפוס אותו הוא נלחם איתו איך שהוא יכול, איך שהוא לומד אז נוצר מצב שהאור יכול לרדת.

אם אין את המלחמה הזאת האור נעצר. אם האור נעצר אז זה כמו מי שהייתה פעם בהריון וילדה והביאה תינוק ויש לה חלב וצריכה להיניק והילד לא רוצה אז החלב מצטבר אצל האמא וזה מכאיב, זה כאבי תופת אז ככה גם כן היום אנחנו צועקים לגשם, אנחנו צועקים על כל מיני דברים אבל אנחנו עוצרים אז זה, זה לא מלמעלה עוצרים את זה.

אם כן יש פה מצב של סתימה, סתימת הצינורות. לא לגמרי ברוך השם זה גם מכוון השם יש לו הרבה תחבולות כי עכשיו יש עליה גדולה ועליה גדולה זה דבר גדול מאוד מבחינה רוחנית ולכן מידת הדין מקטרגת יותר, הסיטרא אחרא מעוניינת לעכב כמה שיותר בכל מיני תחבולות ואז, איך אומרים? לפעמים השם יתברך אין לו ברירה אלא לזרוק לו עצם, ליצר, שיתעסק בזה ויעזוב אותנו בשקט

אחד הדברים זה הקורבנות שאנחנו מקבלים היום, אחד הדברים זה הגשם וכל ההפחדות וכל הדברים האלה, כל הלחצים, כל הקושי, כל הקטרוגים מאומות העולם כל זה - זה מן הסוואה רוחנית לגאולה הגדולה הזאת של אותם הנשמות שעולות לארץ, שאנחנו יודעים ארץ ישראל היא מנוהלת בצורה אחרת לגמרי משאר הארצות של אומות העולם - שמה יש שרים ויש שר ממונה על כל מדינה ומדינה כאן השם יתברך משפיע באופן ישיר אז עצם זה שיהודי עולה מחוץ לארץ לכאן עלה בדרגה עצומה.

דבר שמשא רבנו לא זכה - יהודים שאין להם חצי מושג על יהדות, על כלום זוכים, הם לא רק זוכים בעל כורחם זוכים אפילו מכריחים אותם לבוא אין להם ברירה אם כן זה דבר גדול מצד אחד מצד שני זה רק עליה גשמית בינתיים עכשיו צריך עליה רוחנית אמיתית להביא להם כלים לקרב אותם להסביר להם שיקבלו את הידע הפנימי של עם ישראל וגם כן, זה ברור, את ההלכה וכל החלקים.

עכשיו, על מנת שאנחנו נוכל להגיע אליהם אנחנו בעצמנו צריכים להיות מוכשרים כמו שהסברתי קודם "קשוט עצמך תחילה ואחרי זה קשוט אחרים". כשבאים לתקן ולהעלות ניצוצות שהיו עשוקים בתוך הקליפות יש שתי אפשרויות או שמעלים אותם או שנופלים איתם לא מצליחים להעלות אותם. איפה אנחנו לומדים את זה?

בכוונות של נפילת אפים של האר"י אחרי התפילה תמיד אומרים תחנון "אשמנו, בגדנו..." נכון אח"כ עושים נפילת אפיים בזמן הזה של נפילת אפיים יש כוונות מיוחדות לפי פנימיות התורה שאדם מוסר את נפשו להעלות ולתקן את כל הניצוצות שקשורים עם נפשו ושנמצאים בתוך הקליפות עכשיו אם האדם באותו זמן בחינת צדיק גמור הוא זוכה ומעלה אותם ועולה בעצמו בחזרה מהקליפות ואפילו יקבל ד"ש מהשמים ככה כתוב, דרישת שלום.

עכשיו אם האדם באותו זמן לא מספיק צדיק יכול ליפול קשה מאוד ואפילו שיחליפו יעשקו את הנפש שלו והוא ישאר שמה עכשיו באופן כללי כשאנחנו זוכים להעלות לקירבנו מיליון יהודים ובעזרת השם כמה מיליוני יהודים לא רק מרוסיה אלא מכל הארצות יש שתי אפשרויות גם כן או שאנחנו נתגבר בקדושה ונוכל להאיר בהם או שהם חלילה יחשיכו אותנו ואז זה חורבן יותר גדול מקודם כי אם זה בארץ ישראל, אם זה בגלות אז תמיד יש תירוץ למידת הרחמים להגיד מה אתה רוצה הם בגלות אבל אם זה בארץ ישראל אז יש לזה משקל כבד לכן היו פעם צדיקים ואדמו"רים שלא רצו לעלות לארץ עד שיבוא משיח לא רצו שהתלמידים שלהם יעלו אמרו לעשות עבירה פה זה דבר חמור מאוד לטמא את הארץ זה דבר חמור הם נשארו בחוץ.

ההיסטוריה מוכיחה שזה לא פיתרון, בדרך כלל, הרבה מאלה שנישארו הם פשוט נכחדו גם פיזית וגם רוחנית אז אנחנו שמחים שהעולים יעלו לארץ זה גאולה פיזית ורוחנית עובדה שפה בארץ אפילו אדם יכול להיות חילוני ארבע חמש דורות והוא ימשיך להיות יהודי גם הילדים שלו ימשיכו להיות יהודים בחו"ל ברוב המקומות שאדם לא שומר תורה ומצוות אחרי דור שנים שלוש ארבע הוא כבר נשוי עם הגויים והילדים שלו כבר גויים אז יש סגולה לארץ ישראל לשמור את האדם אבל צריך להבין, וחג החנוכה ובמיוחד היום הזה של שמונה הנרות יש אולי סגולה להבין את זה טוב יש טבע יש מעל הטבע אנחנו רגילים לחיות בטבע אנחנו נמצאים בטבע ונמצאים בקליפות זהו, יש חלק אולי שקצת טועם מעולם הקדושה אבל לעבודת השם האמיתית כמעט אף אחד לא זכה בכל עם ישראל לצערנו.

למה אני מתכוון? כן זה נשמע מוזר, כמובן שאדם ששומר תורה ומצוות אז הוא זכה אבל הוא זכה לדרגה נמוכה זה לא הדרגה. הדרגה הגבוהה אני מדבר שלא זכינו לעבודה אמיתית שתביא אותנו לגילוי פנים אם אנחנו עוד בהסתר פנים אז עוד לא זכינו עוד לא זכינו ועוד לא זיכינו גם את השם יתברך שיוכל על פי הזכויות שלנו להתגלות זה גלות השכינה מה זה שכינה? שהוא שוכן בתחתונים שוכן פה אם אנחנו לא עושים את העבודה הנכונה הוא לא יכול לשכן הוא לא יכול להשפיע הוא לא יכול להתגלות וזה צריך להיות המחשבה הפנימית שלנו עכשיו כמו שאמרתי אנחנו רגילים לחיות בטבע אנחנו עתידים בעתיד הלא רחוק להגיע למצב של גילוי פנים ולחיות מעל הטבע, השם יתגלה עכשיו אם אנחנו לא נהיה מוכנים והזמן יגרום לזה שבכל זאת השם יתברך יתגלה אז זה יהיה לא דבר פשוט זה לא דבר קל אפילו במתן תורה שהשם יתברך דיבר עם עם-ישראל וזה היה כבר אחרי כל הניסים שנעשו לנו במצרים יציאת מצרים ושאר הדברים לא היה לנו אפשרות בכלל לשמוע את קול השם פרח נשמתם

רק משה רבנו יכול היה לשמוע אותו עכשיו היות וההצגה עומדת להסתיים ואנחנו לא פה העולם הזה לא ימשיך להיות כמו שהוא לעולמי עד אלא על כל מקרה יש תאריך אחרון והתאריך האחרון גם לא רחוק אז יש צורך דחוף להפיץ את פנימיות התורה ולהפיץ את העניין הזה של עבודת נפש שאנשים יוכלו להקיש מפנימיות התורה למציאות שלהם שיהיה להם כלים נפשיים ומעשיים לעבוד נכון ואז יהיו מוכשרים ויוכלו לעשות את העבודה הנכונה.

המקובלים נקראים בשפת חז"ל "מחצדי חקלא" הם אלה שמוציאים את הקוצים של הכרם אז מה שצריך להוציא עכשיו זה הקוצים מהכרם כרם זה עם ישראל ואנחנו צריכים להוציא את הקוצים משם בשביל להוציא את הקוצים צריך לדעת איך להוציא את הקוצים אם לא נדקרים מהקוצים, יש תהליך שנקרא ירידת הדורות, ירידת הדורות שבכל דור ודור יורדת הדרגה הרוחנית של אותו דור גם של המנהיגים קל וחומר של העם גם המנהיגים

הרוחניים יש ירידה אין מה להשוות את הדור שלנו לדור של משה רבנו או לאיזה דור אחר עכשיו זה עושה בעיה כזאת לכל דור גם דור שהוא יורד אז הוא מקבל את התורה את ההשגה של התורה מדור הקודם.

עכשיו סתם ניתן דוגמא של מספרים בשביל שיהיה קל להבין את זה נניח אם הדור הקודם היה בדרגה שמונה והדור שלנו בדרגה שבע אנחנו ירדנו, התורה שבינתיים אנחנו מקבלים היא בהתאם לדרגה של תורה שמונה של הדרגה שלהם זאת אומרת ההלכה זאת אותה ההלכה.

ההלכה לא משתנה אם כי גם היא משתנה, זאת אומרת מתאימה את עצמה לגילויים הטכנולוגיים החדשים וכל זה זאת אומרת למשל בזמן "החפץ חיים" אז בטח לא היה שאלות כמו שיש היום אם זה ברפואה או בדברים טכנולוגיים שהיום גם הרבנים הפוסקים צריכים להתמודד עם זה איך ההלכה מתירה, ההלכה אוסרת וגם ההלכה עצמה נכנסת ל'ברוכים' יותר גדולים וגדולים צריכה להתמודד עם שינויים גדולים יש לה את הכלים, אין מה לפחד

אבל בכל זאת גם כן מה שנעשה יותר קשה וקשה כי החכמים הם לא באותה דרגה כמו שהיו קודם וקשה לקחת אחריות לכן זה הסוד שהעולם החרדי תמיד מסתמך על מה שהסבא שלהם אמר הרב הקודם אמר הצדיק של הדור הקודם אמר כי הוא היה עצום ומה אנחנו? אז יש את הביטול הזה בפני הדור הקודם כי באמת הדור הקודם היה יותר גדול וגם הדור הקודם התבטל בפני הדורות הקודמים כי הם היו יותר גדולים, יותר קרובים לשם, היו בגילוי פנים יותר גדול

מצד שני נוצרת פה בעיה הבעיה זה מבחינת ירידת האורות שהאור צריך לרדת עוד שלב, הבנתם? למשל יכול מאוד להיות שבדורות קודמים היה מספיק להגיד לבן אדם תשמע אסור לדבר לשון הרע הבן אדם הזה לא היה מדבר יותר לשון הרע בלי שום חוכמות רק היה לומד את זה זה הספיק לו גם היה יודע את ההלכות כמו למשל אברהם אבינו הוא גילה את כל התורה את כל ההלכות בלי שקיבל את זה לפני הר סיני אבל מה הוא טיפס גבוה הוא עבד קשה אז הוא זכה היה לו את הכח הרוחני והוא זכה לגילוי פנים לפרטי פרטים

אז עכשיו שהגדולים של הדור הקודם השאירו לנו ספרים והשאירו לנו הנחיות הם השאירו את זה בהתאם לדרגה שלהם ובהתאם לדרגה של הדור הקודם והדורות הקודמים אז הדור מרגיש יתום פותח ספר ותכף אולי אנחנו גם נפתח ונלמד ורוב המושגים לא מובנים וגם אם מובנים לא יודעים איך ליישם אותם במציאות אז אתה לומד משהו מאוד יפה עם תוכן רוחני אבל אחר כך זה לא עוזר לך בחיים אז בדור הזה שלנו שזה דור "עקבתא דמשיחא" זאת אומרת אנחנו נמצאים בעקבים בעקביים בבירורים הכי נמוכים התורה צריכה להגיע לפירוט לא רק מעשי כמו בהלכה שיודעים כל דבר לפרטי פרטים היום יש הרבה ידע בהלכה אם זה מותר אם זה אסור אלא התורה הרוחנית החלק הרוחני הנשמה של התורה זה החלק הכי קשה החלק הפנימי.

הרי בוא נגיד ככה לשמור שבת מה הבעיה לשמור שבת זה לא בעיה אז אתה לא עושה עשרים דברים שהיית רגיל לעשות ואתה עושה עשרים שלא היית רגיל ואתה שומר שבת לא סיפור גדול באמת זה לא משהו קשה או כשרות באמת מה הבעיה בארץ ישראל לשמור כשרות זה בכלל לא בעיה, כל הלכה - אם אדם רוצה לשמור, אם הוא רוצה זה לא קשה בכלל. לא טכנית, לא נפשית, תענוג נחמד.

למשל בקשר לשבת אז אדם ששומר שבת מרגיש טוב, מרגיש שהוא נח, מרגיש אור, מרגיש נחמד, זה לא רע, זה לא משהו... זה לא עול קשה, אבל הקשה זה בנפש: לשמור את

המחשבות, את הדיבורים, את הרגשות, את השיגיונות, את הדמיונות, את המידות שמתעוררות, מלחמת היצר, זה מה שקשה. ברוך השם ההלכות זה פחות, פחות קשה אז יש פנימיות ויש חיצוניות.

אז חיצוניות התורה שזה כל מיני הלכות בדרגה מינימלית אני מדבר זה לא קשה לשמור מי שרוצה מאוד להקפיד מאוד לדקדק זה כן קשה אבל לפחות המינימום מה שאדם צריך בשביל לצאת ידי חובה זה כל המצוות נחמדות, כל החגים יפים. מה רע בזה? עכשיו הבעיה היא בקשר לפנימיות התורה שנשארה קצת מקפת ומאירה מעלינו.

יש אור מקיף יש אור פנימי. אור פנימי זה האור שנכנס כבר בתוך הכלי, אור מקיף זה האור שמקיף מחוץ לכלי ולא נכנס בפנים כי אין לכלי זכות כמו שאמרנו בהתחלה, אז בחינת פנימיות התורה אנחנו זוכים לקבל אותה כמו אור מקיף כזה שקצת מאיר, בנו קצת מכניס לנו אור, מכניס לנו משהו. אבל להגיד שזה נמצא אצלנו מונח בכיס ושנחנו יכולים עם זה לעבוד באמת אנחנו רחוקים, רחוקים, רחוקים.

תראו מה אני מתכוון: כמו שקצת למדנו בפעם הקודמת על כוונות של הדלקת נרות, אז יש כוונות למשל על כל מצוה ומצוה לפי האר"י, יש כל מיני כוונות על הנחת תפילין, ציצית, נרות, כל הלכה והלכה, כל מצוה ומצוה יש לה את הכוונות שלה והתפילה אם רוצים להתפלל עם כוונות לפי האר"י ז"ל זה סידור הרש"ש זה חתיכת תפילה אז קודם כל מי ילמד אותך את זה בכלל? מי מלמד את זה? שתיים: מי בכלל יודע את זה? שלוש: מי בכלל שכבר יודע וכבר לימדו אותו מתי יש לו זמן ואפשרות לכוון את כל זה?

זה קשה. אבל אם אנחנו לומדים באר"י ז"ל אנחנו רואים שהכוונות האלה חשובות מאוד. זה חשוב ביותר. 'תפילה בלי כוונה כגוף בלי נשמה' אז יש את הגישה יש את הגישה החסידית שהיא נכונה שהיא שאומרת 'העיקר כוונת הלב' אתה יש לך כוונה טובה לעבוד את השם וכו' וכו' זה מספיק. זה נכון שזה מספיק, לא נזלזל ונגיד שלא חס ושלום, אבל אם היינו רוצים להיות באמת משוכללים ובאמת להגיע לדרגה היותר גבוהה היינו אמורים לדעת את הכוונות. עכשיו כמובן שלא כל בן אדם יכול לכוון. גם אם הוא יודע וגם אם הוא יכוון נניח נכון אם הוא לא מתוקן אז זה לא עושה את התיקון שזה צריך לעשות. זה צריך להיות מתוקן, זה צריך להיות זך, זה צריך להיות לשם שמים, זה עבודה רצינית.

אז אני אומר לכם אין כמעט ארבע מנינים בכל עם ישראל שמתפללים עם כוונות ומי שלומד את זה ובודאי עוד נזכה באר"י ז"ל לראות איך כל שלב ושלב בתפילה מעלה עולם אחר ומתקן אותו ומקשר אותו ואתה צריך להעלות את כל החלקים ולהעלות אותם למעלה ואחר כך השפע יורד ואיך זה יורד... זה מחזה נפלא מי שמבין את זה אפילו רק בשכל לא מי שמשיג את זה בהשגה על חושית או משהו אבל רק בשכל אז אתה אומר: 'רגע אחד מערכת כזאת משוכללת, כאלה חוקים נפלאים, כאלה כוונות, כל כך מדויק ומסודר שזה מפליא' כמו שראיתם קצת ממה שלמדנו על הכוונות של נר חנוכה איך שקודם כל הכוונה נחמדה ואיך השמות משתלבים ואיך כל דבר בדיוק בנוי לפי כל החלקים.

זה מערכת מושלמת ואיפה אנחנו בכלל לא מגיעים לזה? מי יכול להגיע לזה בכלל? אם כן יוצא שהתורה ופנימיות התורה וכל הדברים החשובים ביותר שצריכים לבוא ולתת את התוכן לא רק את ההיתר והאיסור אלא את המשמעות והמהות של העניין זה נשאר מקיף מבחוץ וזה גלות גדולה. עכשיו אנחנו צריכים להתחיל להוריד את זה בכל זאת לכלים מעשיים, לא להשאיר את זה שמה כי זה מאוד נחמד אבל זה לא עוזר.

אז איך עושים את זה יש דרכים לעשות אז זה קודם כל ניתן לכם תרגיל שהוא אולי פשוט אבל אולי זה התחלה כמו שאמרנו אם לא יורד שפע זה סימן שאין ייחוד בפרצופים למעלה

אין ייחוד אין קשר בין נותנים ומקבלים ולכן גם לא יורד לפה כמו שצריך אז אם אנחנו רוצים שיהיה ייחוד למעלה צריך פה שני כיוונים א' מסירות נפש ממש מסירות נפש במעשה מסירות נפש, תכף נרחיב על זה

דבר שני התבוננות בתוך הנפש, עבודה בתוך הנפש גדולה ועבודה בתוך הנפש גם כן קשורה ליסור מרע ועשה טוב. סור מרע, זה כל הלחימה נגד היצר לא לתת לו שישתלט עליך. עשה טוב, זה כל החלק של הכוונות והייחודים והתפילות וההתבודדויות זה חלק של משיכת האור לימוד תורה, אמירת תהילים, כל החלק הטוב החיובי

אז אנחנו צריכים להגיע למסירות נפש בשתי הבחינות א' כמו שהתחלתי להגיד בעולם המעשה ותכף נרחיב את זה וב' בעולם הנפשי ובעולם הנפשי צריך מסירות נפש גם כן ב'סור מרע' שזה מלחמת היצר וגם כן ב'עשה טוב' שזה שאר הדברים למה? כי כדי שאנחנו נזכה להתגלות מאורות גבוהים יותר אנחנו צריכים לעשות עבודה גדולה יותר "לפום צערא אגרא" לפי הצער ככה השכר לפי המאמץ ככה השפע שיוורד הזמן שהיה ותכף נפרט הזמן שהיה אז בחנוכה והוא גם כיום זה שהחלק הטבעי שלנו.

אנחנו הרי קשורים מצד הבהמי שבנו לקליפת נגה מה שנקרא, יש קליפת נוגה ויש שלוש קליפות טמאות לגמרי זה מוסבר בספרים הקדושים. עכשיו, קליפת נגה היא קשורה לענין עץ הדעת טוב ורע יש בה טוב ורע אם אנחנו מתעלים בקדושה מעלים את הקליפה הזאת לטוב והופכים אותה כולה טוב זה התיקון של העולם אם אנחנו חלילה נופלים הופכים את החלק הטוב שבה לרע וזה ממש גלות בתוך הרע עכשיו בזמן יוון וגם בזמננו החלק הרע של קליפת נוגה התגבר ותפס את החלק הטוב החלק הטוב נכנע ונכלל עם הרע של נוגה והרע של נוגה נכלל בתוך השלוש קליפות הטמאות לגמרי.

זה שלמשל היום מוסלמים יכולים לדקור יהודים ולהרוג אותם זה העניין הזה זה נובע מזה זאת אומרת אומות העולם הם יונקים משלשת הקליפות הטמאות ומה פתאום יש להם רשות לפגוע ביהודי כי החלק הרע שבנו התגבר ואנחנו התחברנו עם החלק הזה שלהם ואז יש להם רשות לפגוע חס ושלום. עכשיו אם אנחנו רוצים לקבל אורות מלמעלה שאני לא יודע אם אני הזכרתי לכם זה מה שהיה במצרים בעבודת מצרים שגם היה שפיכות דמים של יהודים - זה כי האורות הגבוהים לא יכלו להיכנס לתוך ז"א לתוך זעיר אנפין כי היה יניקה של קליפת פרעה לשון עורף שהיא כאן והיא מנעה מהדם כביכול לרדת בכל הגוף אם יש פגם הדעת, פגם הברית בעיות של פגם הברית יש יניקה לבחינה הזאת שנקראת פרעה והוא מונע התפשטות האורות והחסדים והדם וזה שפיכות דמים וזה גורם פה בעולם הזה זה נותן כוח לאיזה רשע אחד ללכת ולהרוג חלילה ולפגוע ביהודים.

עכשיו שמעתי שהיה עוד ניסיון בירושלים אבל לא הצליחו ברוך השם, ניסו לדקור שלושה נערים והם ברחו. אם כן עזות. עכשיו אנחנו צריכים בשביל למנוע את כל זה א' כמו שאמרתי מסירות נפש וע"י העבודה הזאת שתכף קצת נפרט אנחנו נוכל לגרום לזה שירדו אורות מלמעלה אורות של רחמים ושפע וגילוי פנים וכל זה יסור מעלינו בעזרת השם. עכשיו אי אפשר להתחבר למעלה כשאתה תפוס למטה זאת אומרת שאתה תפוס בידיים של היצר והיצר שולט בך אתה לא יכול להתקרב למלך תלך לאיזה מלך תנסה להיכנס כשאתה מלא בגדים מלוכלכים, צואים מישוהו יתן לך להתקרב? יתנו לך בעיטה, יכניסו אותך לבית הסוהר, אפילו מאה קילומטר משם לא תוכל להתקרב. אבל תבוא לבוש יפה כמו שצריך אולי יתנו לך לראות את המלך כשהוא עובר או משהו ככה המשל.

אם כן הנמשל ברור אם אדם לא מתוקן הוא לא יוכל לעלות למעלה אם הוא לא יכול לעלות למעלה לא יכול להתחבר עם האורות העליונים הוא לא יכול להתחבר אז האורות האלה

חסרים עכשיו האורות גם לא יכולים להיכנס בפנים למטה כשהאדם ברע יש בעיה, כי אז היצר יונק אז לפעמים יש מסירות נפש התעוררות מלמעלה מה שנקרא שהשם יתברך כן נכנס בכל זאת כמו למשל בגאולת מצרים הוא בעצמו בא וגאל אותנו לא עשה חשבון על הזכויות אבל זה דבר נדיר וזה דבר לא כסדרו וזה דבר קשה וזה גם עולה הרבה זה עולה יציאת מצרים זה לא היה דבר פשוט היו שמה גם הרבה קורבנות, זה עולה בצער הרי תראו השם יתברך התנה בששת אלפים שנה שהוא יכול להשפיע רק בהתאם לעבודת הכלים. עכשיו אם הוא פתאום בא להשפיע בלי עבודת-הכלים אז מקטרגים אז אם מקטרגים או שהוא מפסיק להשפיע את ההשפעה הנוספת הזאת או שהוא ממשיך להשפיע ואז יש להם רשות לפגוע בגוף ונפש של יהודים ולפעמים אין ברירה כמו במצרים הרבה נפטרו במצרים עצמה.

כל אלה שהיו רשעים וכו' מתו בשלושת ימי החושך. למה מתו? היה אור גדול של השם וכל הניסים והם לא היו בדרגה נכונה אז הם הלכו לא הייתה להם זכות להיות שם עכשיו אם כן בשביל להתחבר למעלה צריך שיהיה עבודה מפה אם יהיה לנו עבודה כאן טובה נוכל להתחבר והכל יתחיל לזרום.

עכשיו אני אפרט קצת על העניין של מסירות נפש קודם כל במעשים ואח"כ בתוך הנפש סור מרע ועשה טוב אז קודם כל בתוך המעשים גם יש סור מרע ועשה טוב שאדם באמת יסור ממעשים רעים כמה שהוא יכול אבל לא כמה שהוא יכול יותר ממה שהוא יכול זה ענין של מעל לטבע זה ענין של מעל לדרגה שאדם רגיל זה ענין של נרות חנוכה שכל יום יש נר נוסף אתה לא נשאר כל יום באותו נר כל יום זה הולך וגודל אז אדם שיבדוק אם כל יום הוא הולך וגודל במעשים טובים ובזה שהוא בורח מהרע.

אם כל יום הוא הולך ומוסיף הוא בסדר לא אומרים לך שתדליק את כל הנרות ביום אחד אי אפשר אבל לפחות שתהיה תזוזה כיוון חיובי. למשל אני מטפל באיזה זוג עם בעיות של שלום בית של הרבה שנים אז טוב יש תהליך, קודם כל שצריך לבדוק מה הבעיות אח"כ אתה צריך להסביר להם מה הבעיות שהם יקלטו ושהם ישמחו ממה שאתה אומר ויהיו מוכנים לעבוד טוב אתה מוסר להם עכשיו שהם כבר יודעים ואתה כבר יודע וכל אחד יודע, מה מחכים?

שיעשו שישנו הוא ישנה ככה והיא תשנה ככה הוא ישתדל בכיוון כזה והיא תשתדל ישתנו ישתדלו יהיה שלום בית לא ישתנו לא יהיה שלום בית ימשיך להיות אותו דבר אז במקרה כזה למשל מה זה מסירות נפש? בעל, דוגמא אני נותן שהוא רגיל לא לשאול ולא להתיעץ עם אישתו בשום דבר הוא עושה מה שבראש שלו וזה אחד הדברים שהורס את אישתו, בפירוש. הוא יכול להחליט לקחת הלוואה או להחתים מישהו או לעשות כל מיני דברים או להחליף מקצוע מה שהוא רוצה הוא לא שואל אותה כלום שום משא ומתן שום כלום אז מה זה אצלו נקרא מסירות נפש?

זה נקרא שיתחיל לשאול את אישתו אז אפילו אם הוא לא מאמין בזה ויעשה מה שהוא רוצה לפחות שיתחיל לשאול קודם שיהיה חיזוני אפילו חיזוני זה לא משנה שיתחיל לדבר אתה 'תשמעי יש לי תוכנית כזאת מה את אומרת? נראה לך? לא נראה לך?' אפילו אם הוא יעשה מה שהוא רוצה שלב הבא של מסירות נפש שהוא לא יעשה מה שהוא רוצה שהוא באמת ישמע מה שהיא אומרת באמת יעריך אותה וכו' וכו' וזה מסירות נפש בשבילו זה מסירות נפש זה מעבר לדרגה שלו זה מעבר לאופי שלו מעבר למה שהוא רגיל הוא רגיל ככה והוא צריך להתעלות עוד קצת ועוד קצת אם כל יום היה עושה בכיוון הזה למשל, אז הזוג

הזה כבר מזמן לא היה צריך ייעוץ ולא היה צריך שום דבר הם היו זורמים הוא לא עושה עכשיו היא מבחינתה יש לה את המגבלות שלה

היא למשל מה אני יכול להגיד קמצנית, דוגמא, טוב אז פה היא הייתה צריכה להתחיל לתת את עצמה קצת יותר היא אישה שהיא ממשיכה להיות רווקה אחרי שהיא התחתנה אתם מכירים דבר כזה מהבחינה של ההשתתפות בכסף ובכל הדברים הייתה רגילה לחיות את החיים שלה ועכשיו אחרי הרבה שנים היא עדין חיה את החיים שלה והיא דואגת לעצמה ואין קשר אין שיתוף לא רק שיתוף, שיתוף אולי מעשי, הודייה, אבל בנפש אין שיתוף, אין שיתוף הכסף זה הדם הדם זה הנפש.

אז היא צריכה עכשיו מצד אחד להתחיל לתת אל עצמה ולהבין שהיא נשואה והיא לא צריכה לרשום כל דבר שהיא קונה לבית שזה שלה אם זה קומקום או אני יודע מה, כן אל תצחקו אם כן בשבילה מסירות נפש זה להפסיק לרשום אם היא קנתה משהו, כן, זה ככה זה זה הפשוט ביותר ואחר כך כמובן לפתוח חשבון משותף ואחר כך אולי לשים את כל המשכורת על השולחן ביחד ויש, יש על מה לעבוד אז זה העניין הזה של מסירות נפש בתוך המעשים שאדם משתנה.

אז זה סור מרע ועשה טוב ויש דברים שאדם צריך לסור למשל כמו אחד שהוא כל יום שותה ומשתכר אז זה דבר גרוע אז הוא צריך לסור מזה זה 'סור מרע' כן?

או אחד שגונב ואחר כך להוסיף ועשה טוב כל יום אדם צריך לעשות את החשבון כמה הוא סור מרע וכמה הוא עשה טוב למשל אדם רגיל יש לו מחשבות כל הזמן הוא נכנס לאיזה מקום חושב: 'הנה המטומטמת הזאת והנה השמנה ההיא וזה אני שונא אותו וזה כבר ריכל עלי וזה אני אחזיר לו' וזה עובר לו בראש והוא לא מתרגש כי ככה הוא אדרבא הוא מסור יש לו איחוד פנימי עם המחשבות שלו הוא והמחשבות זה דבר אחד המחשבות הרעות עכשיו כשאדם מתחיל לעשות מסירות נפש מעל הטבע מבחינת המחשבות שלו של סור מרע אז הוא צריך כשבאה לו מחשבה כזאת להגיד רגע מה אתה חושב מה זה להתחיל לזרוק את זה קודם כל לדחות את המחשבות כל אחד בטח מתנסה, התנסה בדבר הזה זה לא פשוט לדחות מחשבות רעות

עכשיו נניח בהתחלה זה היה שורה עליו עשרים וארבע שעות אם הוא היה ער או אני יודע מה שתיים עשרה שעות הוא מתחיל לעשות מסירות נפש אז הוא נותן לזה שייתפס אותו ומאמין בזה רק עשרים שעות אז הוא כבר הוריד ארבע שעות זה מסירות נפש זה לא קל אחר כך פחות אחר כך פחות עד שהוא יגיע לזה שאם זה במשך היום שלוש ארבע פעמים איזה מחשבה תופסת אותו והוא מתמסר לה באהבה אז שיזדעזע מזה עד שהוא יגיע לזמן בעזרת השם שכבר שום מחשבה כזאת בכלל לא תבוא לכיוון שלו, יש פה סוד פנימי האדם הבא להיטהר מסייעין אותו הבא להיטמא פותחין לו אם אדם רוצה להיטהר, רוצה להיטהר למשל ממחשבות שליליות כאלה על הזולת וכל מיני דברים אז בהתחלה יהיה לו קשה, קריעת ים סוף.

אבל אם הוא ממשיך ולא הרבה זמן בסוף יהיה לו יותר קל ובסוף יהיה לו קל לגמרי ולא רק שיהיה לו קל לגמרי בסוף היצר בכלל לא ירצה להביא לו מחשבות כאלה כי הרי היצר מביא לו את המחשבות למה הוא מביא לו? כי הוא קליינט קבוע אז הוא מביא לא את הסחורה מה שהוא צריך הוא קונה את הסחורה אם הוא לא היה קונה אז הוא לא היה מביא לו אז הוא קונה באהבה והוא שמח אז הוא מביא לו מחשבות רעות אם אדם לא רוצה ודוחה אותם לאט לאט הוא כבר לא קליינט הנה יש פה סוכן הוא יודע נכון הולכים פעם פעמים שלוש למכור למישהו משהו לא רוצה לא באים יותר חבל על הזמן לא יצא מזה כלום אז

ככה היצר אותו דבר אם הוא בא לאדם והאדם לו נותן לו בסוף הוא מתיאש ממנו לא רק שהוא מתיאש ממנו כי האדם לא נותן לו לא כדאי לו לא כדאי לו כי כל פעם שהוא בא ומנסה את האדם אם האדם מתגבר עליו אז בזכות ההתגברות הזאת יש כוח לקדושה אז אפשר להוציא עוד נשמות מהקליפה אז הוא מפסיד עוד הוא עוד מפסיד אז להפסיד בטח שהוא לא רוצה אז הוא עוזב את הבן אדם וזה קיים.

לזה הגיע דוד המלך שאמר "ולבי חלל בקרבי" אז אם אדם רוצה לדעת מה מצבו הרוחני האמיתי שיבדוק במשך כמה זמן במשך היום תופסים אותו כל מיני מחשבות כאלה ואחרות והוא נותן להם וכמה זמן הם שורים עליו וכמה מההחלטות שלו הוא עושה על פיהם ואז הוא יראה אם הוא נמצא בצד הנכון או לא בצד הנכון.

עכשיו זה עניין של סור מרע בתוך הפנימיות עשה טוב זה קודם כל סור מרע אני אמרתי פה בכמה מילים זה תורה שלמה אבל בכמה מילים מה הכיוון הכללי זה צריך להיות הכיוון הכללי הרי אנחנו יודעים שבפסח חמץ בכל שהוא אפילו טיפה של חמץ אסור שיהיה אז חמץ זה המחשבות הרעות מבחינת הפנימיות אז אסור לתת להן מקום הכי קטן למה? אם לא זה תופח כמו שחמץ מחמיץ את כל העיסה ככה זה תופח ותופס את האדם זה לא דבר, זה מצחיק אולי כי זה מצבנו אבל זה דבר מאוד חשוב: המחשבות, הרצונות, זה השורש של הדיבורים והמעשים, נכון, זה השתלשלות כמו מהכתר עד לעולם העשיה כמו האצילות עד עולם העשיה יש השתלשלות אז גם במעשים זה לא בא פתאום מעשה, הוא מעד, אומרים הוא גנב הוא קיבל שוחד אני יודע מה שהוא עשה זה לא איזה מעידה שהוא מעד מסכן, בסדר מסכן אבל המעידה הזאת היא איך אומרים מגלגלים זכות ע"י זכאי וחוב ע"י חייב האדם הזה שמעד וגנב זה לא בא לו פתאום חשק לגנוב זה בא בשלבים זה בשלבים זה עבודה פנימית היצר עבד עליו ברצון ובחשבה וזה לאט לאט זה התבשל לו עד שהוא ירד וגנב.

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: כן אם רוצים לעשות מצוה אז אם אדם כופה את עצמו איך שהוא או כופים עליו אז המעשה הזה אולי יעזור לו בשביל שאחר כך יתעורר הרצון יש עבודה מלמעלה למטה ומלמטה למעלה

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: לא, אם אדם נכשל בדבר כזה מעשי יכול להיות שבאותו זמן הוא לא כ"כ חשב להתעמק אבל על זה הוא חשב קודם באיזה שהוא שלב יש לו איזה מעידה פנימית קודמת זה לא בא סתם בן אדם נפל הרי כתוב זה כתוב שלמשל אם אדם נכשל בשבת בשוגג, בשוגג שכת שזה שבת סגר את האור לא חשב שהוא מחלל שבת סתם הוא עשה זה סימן שהיה לו איזה זדון קודם בעניין הזה והוא לא עשה תשובה והוא לא מספיק נקי ואם הוא הגיע לידי זה אז יש כבר מה לבדוק קודם לפעמים קשה להקיש כי בכל זאת, אבל לפעמים זה בא גם מגלגול קודם כל מיני שלבים אז אני לא אוהב להקיש כל דבר לגלגול קודם כי זה נורא נוח אז אני מתעסק בגלגול הזה.

קודם אז פה אם אדם בא לידי איזה שהיא נפילה יש לזה שלבים קודמים לפעמים זה עובר מהר כל כך שאדם לא הספיק אבל זה נמצא, ויש דבר כזה למשל שעבריינים חושבים בצורה מסוימת אתן לכם דוגמא עברייין או אומן להבדיל אומן הולך באיזה מקום ממה הוא מתרשם מהצלליות נכון יעבר פה יראה את העצים אה איזה דברים יפים מה הוא יכול לצייר, יעבור גנב מה הוא יחשוב מה הוא יכול לגנוב, כן ככה זה, זה כבר המחשבה, היא

מקצועית ויעבור איש משטרה ויחשוב מי יודע מה עושים פה אולי גונבים אולי פה אולי שם מוכרים סמים אני יודע כל אחד לפי הראש שלו

אז ככה זה גם באופן רוחני כל אחד לפי מה שהוא רגיל איך שהאדם מרגיל את הפנימיות שלו אז זה הולך ככה אז לכן אני אומר שה'סור מרע' ועשה טוב במעשים הוא תלוי ב'סור מרע ועשה טוב' הפנימי ולכן אם רק שמים דגש על ההלכה שזה החלק החיצוני ולא על עבודה פנימית אז אתה לא תופס את השורש אתה מנסה לתפוס רק את החלק החיצוני צריך לתפוס את כל החלקים מהפנימיות עד החיצונית עכשיו גם במעשים כן בקשר לעשה טוב במעשים לא חסר מה לעשות היום מי שרוצה לעשות חסד למשל חסר? חסר אפשרויות אם זה לעזור לעולים חדשים ואם זה לעזור לזקנים אם זה לעזור לכל מיני לא חסר איפה לעזור ואיפה לעשות, אם רוצים לעזור באופן רוחני להפיץ תורה או להפיץ אור בעם ישראל מה חסר מה לעשות לא חסר אז כל יום אדם צריך לחשוב מה הוא הוסיף כמו שהוספנו פה נרות כל יום אדם בסוף היום צריך לעשות חשבון והאמת שהאדם צריך לעשות חשבון כל רגע הנושא של השיעור אני לא הגדרתי אותו בהתחלה אבל אני אגדיר לכם אותו עכשיו זה הנושא של השיעור זה קדושת הזמן קדושת הזמן

הזמן שהשם נתן לנו זה הדבר הכי יקר הכי יקר חבל על הזמן, הזמן שלנו לא מנוצל בכלל נכון בכלל אני אומר שלנו פה ושלנו בכלל וזה אחד הסיבות לקטרוגים זה אחד הסיבות לקטרוגים שאדם קיבל כוח קיבל גוף קיבל כסף קיבל בריאות קיבל שנים והוא לא עושה כלום עם זה אני מכיר איזה זקן אחד אדם טוב שיחיה שהוא הרבה שנים מבזבז שעות על גבי שעות מסתובב בחצר ובשכונה מסתכל ולא עושה כלום אדם מוכשר שיכל לעזור גם בגוף גם בנפש וגם יכל ללמוד תורה יכל לעשות הרבה דברים הוא לא עושה כלום הוא נושם אויר מה אתה עשה?

אני נושם אויר, יש בו גם דברים טובים יש בו גם דברים טובים שהוא עושה אבל אני לא מדבר על מה שהוא עושה אני עכשיו מדבר על מה שהוא לא עושה הרבה שעות הוא מבזבז היות שהוא טוב יכל לעשות הרבה טוב כי יש בו הרבה אפשרויות אז הוא עשה טוב בצורה מוגבלת זאת אומרת הוא עזר לילדים שלו למשפחה שלו היה לו אפשרות הרבה יותר מזה אז הוא יעלה למעלה אחרי מאה עשרים שנה מה יגיד ישאלו אותו מה עשית ביום זה וזה וזה אז הוא יגיד נשמת אויר זה לא מספיק טוב נשמת נשמת יכולת לעשות דברים.

נכון, אני לא מבקר בשביל לבקר אני רק נותן דוגמא על כולנו תחשבו כמה אנחנו מבזבזים את הזמן על שטויות ועל שיחות בטלות שאין בזה שום טעם ושום תכלית במקרה הטוב, שאם זה לשון הרע אז זה בכלל דברים הרסניים כמה זמן מבזבזים, מבזבזים אני חושב בעזרת השם בעתיד אנחנו נארגן אולי דברים שאפשר יהיה לעשות חסד ודברים כאלה שיהיה איזה כוח אולי שיעשו חסד בגוף בנפש אני יודע מה שהשם יזכה אבל ברור שהזמן שלנו יקר ביותר במיוחד בתקופה כל כך חזקה שאנחנו רואים כמה שהיא חזקה וחשובה אנחנו יושבים ככה וזהו נו, השם יעזור לא עושים משהו במיוחד. בהתאם לקטרוגים שיש היינו באמת צריכים באמת לעשות דברים עצומים אנחנו איפה ואיפה זה לא עושים כלום אם איזה רב נוסע מחוץ לעיר לתת שיעור פעם בשבוע אז חושבים שהוא לא נורמלי - כתוב "סר מרע משתולל"

בתקופה הזאת מי שעושה משהו שהוא לא רע זה נקרא שהוא משתולל זה לא נורמלי זה משהו יוצא דופן זה לא צריך להיות דבר יוצא דופן לא זה ולא כל דבר אחר שעושים אם מישהו הולך ומתנדב באיזה מקום חושבים שהוא פראייר שהוא טיפש שאני יודע מה. טוב אם כן כתוב "ואברהם זקן בא בימים" אברהם אבינו בא עם כל הימים שלו שהוא כבר היה

זקן הוא הגיע לזמנו לעבור לעולם השני הוא הביא רשימה עם כל הימים שלו מה הוא עשה בכל יום ויום הוא לא בזבז זמן למשל ביום השלישי כשעשה את הברית מילה כאב לו הוא לא ויתר בשביל זה על עבודת השם אז הוא לא יכל הוא שלח את העבד שלו שיביא אורחים חבל על כל יום שאין אורחים חבל על הזמן חבל. אדם צריך כל שניה ושניה לעבוד את השם לחשוב במה אני יכול לעשות לך נחת רוח אנחנו כל הזמן חושבים במה אתה יכול לעשות לנו נחת רוח 'תתן לנו כסף, תתן לנו בריאות, תתן לנו זוג, תתן לנו פרנסה'.

נר שני של חנוכה

"כי עבד נאמן קראת לו" - משה רבנו היה גדול הנביאים. השם יתברך יכל לשבח אותו בשבחים יותר רציניים מאשר עבד נאמן?

מה זה עבד נאמן? אולי היה צריך לשבח אותו שהוא חכם גדול, נביא גדול? דווקא בעניין הזה - כי זו הבחינה הכי חשובה, זה התיקון של הפגם שעשינו בתור אדם הראשון, שניתן לנו רק דבר אחד לא לעשות, ועשינו ההיפך מרצון השם - זה פגם בנאמנות.

עכשיו הכהנים בזמן ההוא, בימים ההם בזמן הזה, הם נבדלו מהעם מבחינה רוחנית. החליטו להיות נאמנים להשם. זה לא דבר פשוט: תארו לכם כיום, כן, עולם כמנהגו נוהג, גם היום בימינו לא חסר חושך וצרות. תארו לכם שעכשיו היו קמים כמה אנשים ומחליטים שהם נאמנים להשם ולא רק מחליטים אלא עושים באמת, חיים לשם שמים, איך אנחנו היינו מסתכלים עליהם?

כתוב הרי 'סר מרע משתולל'. בדור הזה, מי שסר מרע, מי שלא עושה רע נראה כמשתולל, כמשוגע, כלא מתאים. הרי כל החינוך שלנו הוא להחסיר: צריך לקחת - תן לו פי אלף תתן לו פי אלף לפני שהוא יעשה, תיקח, אל תהיה פראיר. אם כן, העניין של הנאמנות - נאמנות לנשמה, נאמנות לתורה, נאמנות לתפקיד, נאמנות לאחים, נאמנות להשם יתברך זה דבר נדיר.

היום אנשים מתחילים להתעורר, להרגיש צמאון. בתוך החושך להרגיש שמשוהו חסר. לכן יש פריחה של חיפוש רוחניים, בדרכים שונות: כשרים יותר, כשרים פחות, אמיתיים יותר, דמיוניים, כל מיני. מתחילים להשתוקק. למה משתוקקים? לקרבת השם יתברך. לאור השם. אדם מרוב ששבע מהחיים הגשמיים, ראה, שמע, עשה, טעם מכל מה שאפשר, הוא מרגיש שחסר משהו בכל זאת - בעל הבית איננו.

אדם נכנס לאיזה בית יפה, יש שם שולחן מלא מעדנים, אוכל הכל, מבסוט, נח, מסתובב, ובסוף הוא שואל 'איפה בעל הבית?' 'מה זה הסעודה הזאת?' אם כן, אנחנו מסתובבים בעולם הזה, וצריכים לשאול איפה בעל הבית. זה מי עשה את זה ראשון? אברהם אבינו. הוא שאל איפה המנהיג. ואז השם יתברך התגלה אליו. גם היום, אם נשאל איפה השם יתברך - הוא יתגלה. כרגע אנחנו במצב של הסתר פנים, שהולך והופך להיות מצב של גילוי פנים, ובו השם יתברך יתגלה. תארו לכם שכשהשם יתברך התגלה בפעם הראשונה למשה רבנו בסנה, אמר לו 'משה משה', כתוב בחז"ל שדיבר אתו - חיקה את קולו של עמרם אביו. וכשמשה שמע את קולו של אביו אמר: "איזה יופי, אבי חיי". זה השם יתברך שדיבר אתו. למה הוא חיקה את קול אביו? כדי שמשה רבנו לא יבהל. משה רבנו, גדול הנביאים - השם יתברך היה צריך לשים מסך, כדי שהפיוזים שלו, אם נקרא לזה ככה, סליחה, לא יישרפו מרוב האור של גילוי השם.

אם ככה משה - מה אנחנו, בדור שלנו, שאנחנו עתידים להתנבאות כולנו, אנחנו עתידים לקבל נבואה - איך נעמוד בזה אם לא נכין איזה שהם כלים. ולכן לפני בוא משיח יש הסתר פנים גדול. ולאט לאט כמו איילת השחר, כך גאותן של ישראל. לאט לאט מאיר עוד קצת. ועדין הרבה חושך.

העניין הזה של חנוכה זה התעלות מעל הטבע, של קומץ אנשים שבחרו לא להיות רמאים, רצו לעשות נחת רוח להשם, הלכו עם זה באופן אמיתי. אם הם היו רמאים הם היו נהרגים. את השם אי אפשר לרמות. פה - אפשר לרמות אך למעלה אי אפשר לרמות. למה הם לא נהרגו? כי היו אמיתיים. באמת רצו שיהיה קידוש שם שמים. הם הבינו שעם ישראל בסכנה

קשה, סכנה רוחנית. היוונים גזרו שאי אפשר יהיה ללמוד תורה, גזרו שכל בת יהודיה שרוצה להתחתן צריכה קודם להיטמא אצל האחראי שלהם. והיהודים עצמם התחילו להאמין בתרבות יוון. לא כולם, חלק. אם כן, היה שעבוד נפשי, גופני, רוחני, אידיאולוגי, כלכלי, מדיני - הכל.

אנחנו היום גם במצב של שעבוד. אנחנו במצב קשה. משועבדים מאוד קשה. מה נאמר? לפעמים כשנולד הילד, אז הוא לא טעם טעם של חופש, אז הוא חושב שזה החיים, ככה זה. אפילו אם תשחרר אותו הוא לא יוכל לסבול, הוא ירצה את העבדות שלו. אנחנו במצב של שעבוד רוחני קשה ועמוק. יש לנו לעשות בירורים רוחניים עמוקים בתוך נפשנו וליבנו פנימה. רוב רובנו חיים בחיצוניות. לא מכירים את נפשנו, לא מכירים שום דבר בתוך עצמנו. חיים בריחוק מהפנימיות, רחוקים מהלב. רחוקים מהנשמה. הנשמה בגלות. ולכן קשה לנו בתוך המציאות הסרוחה של החיים, אנחנו לא מוצאים מקום לנוח, אין לנו מנוחה. ומרוב לחצים כבר התרגלנו: עוד מכה ועוד מכה. חושבים שזה החיים. זה לא החיים;

המצב של היום הוא תוצאה ישירה של הסתר פנים, של הרס בית המקדש. בזמן שבת המקדש היה קיים, על ידי עבודת הכהנים, הלויים ועל ידי הישראלים שהיו באים לבית המקדש, כל הבריאה הייתה נתקנת.

הרי כל המצוות שלנו זה מעשה לא טבעי. כל המערכת של המצוות שהשם ציווה את עם ישראל: להניח תפילין, לשמור שבת, לטבול במקווה, זה דבר לא נורמלי, זה לא משהו רגיל והגיוני. נניח ש'לא תרצחי' ו'לא תנאפי' זה הגיוני. אך המצוות שבין אדם למקום הם דברים לא הגיונים.

גם לפעמים המצוות שבין אדם לחברו יש חלקים שגם כן לא נתפסים בהגיון ובצדק האנושי. אלה, המעשים האלה, המצוות האלה - הם מעשים שיש להם השפעה רוחנית, כל מצוה ומצוה פותחת צינור של שפע. כל עבירה ועבירה סוגרת. אם עשינו מעשים כפי סדרם והלכתם כפי שנקבע בהלכה, בליווי הרוחני והנפשי המתאים, זאת אומרת שזה יהיה לשם שמים, לא בצורה אוטומטית, לא בצורה שקרית, אלא אמיתית, אז המעשים האלה משפיעים על כל העולמות. רוב החוקים הרוחניים והאמיתיים, אותם החוקים לפיהם השם יתברך מנהל את העולם, הם נסתרים מעינינו. אנחנו לא מכירים אותם. רוב הדברים האלה אפילו לא כתובים. הדברים האלה הם סתרי העולם: סוד השם ליראיו. אמנם יש בספרי פנימיות התורה עניין של שפע וכלים, פרצופים וזכויות ועולמות, מוסבר איך המצוות משפיעות, איך העבירות משפיעות, במדויק.

וכמה חשיבותו של בית המקדש מהותו הרוחנית לתיקון ולכפרה, שבזמן שבת המקדש קיים יש הרבה צרות שהיום אנחנו רואים שאנחנו לא נראה, בעצם השראתו של השם יתברך בתוך המקדש, ועבודת עם ישראל במקדש, זה מנע הרבה עניינים וזה גם הוריד הרבה שפע, גשמי גם כן.

מאז שנחרב בית המקדש יש הרבה דברים שאבדו, ירדו בדרגתם. שלא לדבר על זה שכל העולם נחשך, השם יתברך לא מתגלה באופן כללי.

אם כן, רוב החוקים האמיתיים, הכללים של ההתנהגות האמיתית, אלה סתרי תורה שמתגלים רק לצדיקים. לכן האדם הרגיל חי את החיים שלו בלי להבין כמעט שום דבר, בצורה מאוד רדודה ופשוטה. רוב הזמן הוא מנסה למלא את הצרכים שלו ושל סביבתו, צרכים גשמיים, לפעמים גם הצרכים הנפשיים, לפעמים גם הצרכים הרוחניים. אבל כמעט אף אחד לא הופך להיות כלי זך להשראת השם יתברך. זה העניין הזה שאמרתי, שאסור להנות מהאור של נרות חנוכה.

הכוונה כאן מה שרציתי להסביר: העולם מעצם בריאתו הוא אמיתי. זה מה שאנו אומרים: "אלוקי, נשמה שנתת בי - טהורה היא". נשמה טהורה. אבל האדם במשך הזמן, בחייו, היות שיש צמוד אליו את שותפו - יצר הרע, שהוא בתוך האדם, והיצר הזה מפתה אותו ונותן לו שוחד. אז האדם כבר, מהפיתויים הידועים והלא ידועים שהיצר מפתה אותו, השקפתו לא צלולה מבחינה רוחנית. בחירתו, מה שהוא בוחר, לא מכוונת. לכן קשה למצוא אפילו איש נאמן אחד. כיוון שהיצר עובד על כולם. אפילו אם יש לאדם שאיפה רוחנית אמיתית, יכול להיות שאם היצר לא מטופל כמו שצריך, הוא מפתה את האדם, משחד אותו, יתכן שהאדם יראה את האמת מול עיניו אך לא יבחר בה. כיוון שהוא שיחד אותו, השוחד תפס אותו. אנחנו משוחדים. למצוא אדם אמיתי היום, אחד אמיתי שלא משוחד - זה מאמץ לא קטן. ולא שאי אפשר להגיע לזה - אפשר, וחייבים להגיע לזה - אבל בשביל להגיע לזה צריך הרבה עבודה, זו לא דרגה שאדם מגיע סתם ככה. ינשום כמה נשימות, יאכל כמה פירות ויהיה בלתי משוחד. אלא כתוב: "יגעת ומצאת - תאמין". צריך מסירות נפש. פרטית מאוד גדולה, מכוונת לשם שמים. אדם צריך לכוון את חייו לעשות נחת רוח להשם, זה לא דבר פשוט.

זה מה שעשו החשמונאים; הם מסרו את גופם ואת נפשם. לא לצורך עצמם: לא חפשו משרה. אם היום היה קם איזה כהן ואומר שהוא רוצה לבנות את בית המקדש היו אומרים לו: "בטח, הוא רוצה את המשרה", כסף, רוצה לעבוד, כבוד. הכהנים אז קמו בלי סיכויים בכלל, נגד יוון. אנחנו נקרא לזה: התעוררות מלמטה, התעוררות של הכלי מעל לטבע שלו. אתם יודעים מה זה מעל הטבע: מעל ההרגל, מעל ליכולת הרגילה. מה זה גרם? גרם לנס מעל לטבע ובתוך הטבע. החשמונאים לא ישבו רק להתפלל. הם גם נלחמו. העוז שלהם ומסירות הנפש היו גם בטבע, לא רק באופן אידיאולוגי, בראש, באופן רוחני. לא רק ישבו בישיבה ולמדו.

הנס שנגרם היה גם כן, מעל לטבע ובתוך הטבע. זה שהפך הזה היה מספיק ליום אחד, ונמשך שמונה ימים - זה נס ששינה את סדרי בראשית. זה נס, התגלות של יד השם בתוך הטבע. עכשיו אנחנו אומרים: "בימים ההם בזמן הזה". תדעו לכם, העולם הזה עומד לעבור שינויים קשים מאוד. אמנם יש איזו דעה שהולכת ומתפשטת בעם, שהמשיח כבר מגיע, וכבר גמרנו את התיקונים, והכל מוכן, אולי זה טוב בשביל האופטימיות, זה תמיד טוב. אבל, תכל'ס לעניין, עד שמשח יבוא, שתהיה התגלות של השם יתברך בעולם הגשמי הזה, אנחנו צריכים לעבור עוד הרבה שינויים. הלואי ולא היה ככה, אז היה יותר קל.

מה השינויים שאנחנו צריכים לעבור? קודם כל נתמקד בעם ישראל. עם ישראל מחולק היום לשלוש קבוצות עיקריות: חילונים, דתיים, חרדים. והקשר בין המגזרים האלה בדרך כלל לא טוב. מאיפה שלא תסתכלו. זה לא סתם שזה לא טוב - זה מכוון. יש מישהו שמעוניין שזה לא יהיה טוב: אנחנו קוראים לזה בלשון פנימיות התורה 'הסיטרא אחרא', הש.ט.ן. צד הטומאה לא מעוניין שיבנה כלי זך שישרה בו אור השם. מפני שאם אנחנו נהיה באחדות, ובאהבת חיים - נגמר הזמן לתפקיד של הסיטרא אחרא. הסיטרא אחרא מעוניין לעכב, ולכן רבו המחלוקות והשנאה. ההסתר. כשאנחנו מדברים על אחדות - לא מדברים על אחדות. השם יתברך מלכתחילה ברא אותנו שונים: כל יהודי ויהודי יש לו תפקיד אישי ספציפי שלו, אף אחד אחר לא יכול לעשות את התפקיד שלו - רק הוא.

אם השם היה רוצה את כולם אותו דבר, היה עושה בן אדם אחד. אבל הוא עשה כמו שפרצופיהם שונים כך גם דעותיהם שונות, כמו שאצבעות של היד שונים, כמו שהאיברים בגוף שונים; לכל אחד יש את התפקיד שלו. ביחד הם גוף אחד.

יש עוד נקודה, הכוללת את שלושת המחנות: לומר שיש מחלוקות בעניינים שבין אדם למקום. יש אדם שפחות מאמין, יש אדם שיותר מאמין. אחד יותר מחמיר, השני פחות. אבל בין אדם לחברו כל המחנות מבינים שיש הרבה מה לשנות. וזה מעכב מאוד. אני חושב שאדם צריך להגיע למצב כזה שהוא לא יכול לעשות רע. "סור מרע ועשה טוב". לא צריך להיות בשביל זה איזה גאון או משהו. כל אדם יכול לא לעשות רע אם הוא רוצה. שאדם יפחד לעשות רע, שיכאב לו לעשות רע לאחרים. זו דרגה מוסרית, שהדור הזה חייב להגיע. היום יש הרבה אנשים שנהנים לעשות רע, לא כואב להם על מישהו אחר. משתיקים את המצפון, אם יש מצפון, אם הוא לא נרדם.

בדבר הזה אין מחלוקת; זה עבודה שכל אחד מבין שהיא נכונה. אם יחול שינוי בכיוון הזה, ואנחנו נתמסר יותר לאהבת חינוך מאשר לשנאת חינוך, נתחיל לעבוד על המחשבות, פחות לדון את כולם לכף חובה, פחות לשון הרע, נתפלל על זה להשם שיעזור לנו. אז יש סיכוי שהדברים ישתנו.

שאר הדברים - הפוליטיקה, המחלוקות על הארץ - זה רק תוצאה של המצב הרוחני. אם העם יעשה מאמץ קטן אפילו להשתנות ולהשתפר, גם באופן פרטי וגם בהתייחסות, אז גם אומות העולם ישנו את היחס אלינו, לטובה. כולל האומות הערביות. כל מה שקורה לנו זה מכוון מהשמים. גם בגשמיות וגם ברוחניות, גם באופן בטחוני וגם באופן מדיני. והשורש של הבעיה הוא בעיה רוחנית. אם החשמונאים היו מתגברים רק באופן גשמי - לא היה קורה בזה שום דבר, שום נס חנוכה, ולא היינו יושבים היום ומדברים על זה. אלא ההתגברות שלהם הייתה לצורך רוחני: אנחנו יודעים כולנו, שבמשך אלפיים שנות הגלות מה שעמד לנו זה המוסריות, הרחמנות הטבועה בתוך נפשנו, שאנחנו נולדים אתה.

אנחנו עם רחמן, לא אוהב לשפוך דמים סתם, לעשות רע לאף אחד. אבל במציאות הישראלית שלנו היום, הגבולות נפרצו בנושאים האלה, ואנשים עושים רע בלי לעשות חשבון, לא לוקחים בחשבון בכלל. עכשיו שאדם יבין, שאם הוא מפעיל רע - הרע יפגע בו. איך שאדם מעורר מלמטה, ככה מעוררים עליו מלמעלה. אם אדם עושה טוב - הטוב יחזור אליו. ככה זה הולך, אפילו אם זה לא נראה בעין. לצדיקים טוב להם, אפילו אם קשה להם, אפילו אם יש להם צרות אבל טוב להם, בלב טוב להם. אבל לרשעים, אפילו אם טוב להם בחוץ - רע להם, זה הסוד.

אם כן, הימים האלה של חנוכה יקרים מאוד, אפשר לנצל אותם. בזמן שמדליקים את הנרות לכוון שתהיה לנו תוספת קדושה, תוספת הארה ותוספת אחדות, שהרי אנחנו קושרים כל יום את ההארה הראשונה אל השניה, השלישית עם השניה והראשונה. זו שרשרת של אור. בזמן שאנחנו מדליקים את הנרות, ואחר כך כשמתבוננים בנרות, צריך להתפלל על זה, ובעזרת השם נוכל להתעלות מעל המצב שלנו, שהוא מצב לא הכי הכי, שנוכל להיות כלים זכים להשראת השכינה, שנוכל לעשות נחת רוח להשם יתברך, וכשיצטרך לבוא משיח - הוא יבוא.

יבוא בזכות. יבוא על ידי הזכות של העבודה, ולא מיאוש. הרי הסמל של המשיח במשך הדורות הפך להיות הסמל של היאוש. אמרו: "כשיבוא משיח", אחר כך אמרו: "אף פעם הוא לא יבוא".

עכשיו אנחנו מתקרבים לזמן שבו צריך לבוא משיח. כיוון שהזמן עובר, והזמן שהוקצב מראש הולך ואוזל. אבל יכול גם להתעכב; מספיק שיתעכב לנו עשרות שנים, שאנחנו נסבול מספיק מזה. לכן חשוב לא להכנס לאופוריה שהוא כבר בא היום, שהוא כבר מגיע מחר.

נר ראשון של חנוכה

אנחנו בנר ראשון של חנוכה אז נגיד כמה מילים על חנוכה. יש הרבה מה לדבר על חנוכה. אז העניין של חנוכה שמטריד אותנו אותו המצב שהיה אז הוא קורה היום, ברוך השם עם כמה שינויים לטובה ובכל זאת אז שלטו על האומה הישראלית הקליפות של השונאים וגם היום שולטים גם באופן גלוי גם באופן סמוי. אז הייתה התיוונות גם היום יש התיוונות שהולכים אחרי תרבות אדום אחרי אמריקה וכל מיני שטויות והיום גם יש גזירות על תורת ישראל אומנם לא על כל התורה אבל עובדה שלא לומדים בכל התורה זאת אומרת לא לומדים בכל הפרד"ס וזה בעצם כאילו מישהו מכריח אותנו לא ללמוד למרות שאנחנו כבר קרוב לסוף זמן התיקון והרשב"י אמר שאנחנו צריכים ללמוד את פנימיות התורה ולא לומדים ובזכות זה ניגאל ולא לומדים והאר"י ז"ל בהקדמה לספר "עץ חיים" בהקדמה של הרב חיים ויטאל הוא אומר שכל צרות הגלות זה בגלל שלא לומדים פנימיות התורה וגם היו דיווחים מחלום לפני כמה חודשים בעניין פנימיות התורה וא"י ולמרות שאמרנו מה שיהיה בחלום יותר צחקו מאשר שינו וכאילו אנחנו איזה מסוממים או מכושפים.

העם שלנו דופקים את הראש בקיר ולא משנים מה שצריך לשנות הכל כתוב, הכל ידוע, הכל נאמר, הכל ברור כאור היום ובכל זאת לא מסוגלים לזוז וזה מטריד מאוד מטריד מאוד מאוד מאוד.

ודאי שהיוונים או כל שונאי ישראל לדורותיהם הם רק שליחים, הם רק שליחים של היצר הרע הכללי למנוע טוב מבעליו למנוע תיקון מעם ישראל, ובכל דור יש להם שליחים אחרים קצת שונה פעם דיברו יונית היום מדברים אנגלית מה זה משנה זה אותם המטרות בדיוק. העניין של פגם הברית שהיה שם שכל בתולה תיבעל קודם להגמון אז יש היום אותו דבר ר"ל גם יש את העניינים האלה בלי לקטרג הדור שלנו סובל מאותם הדברים אם זה המילה ואם זה התורה צריכים תיקון גדול, צריכים ישועה גדולה ובעיקר הכי גרוע זה טומאת המוחין יש מוחין דטומאה יש מוחין לא מאירים, לא זכים, לא בהירים, לא כל הנרות מאירים בתוך המח הרוחני של עם ישראל לצערי

ושוב פעם אנחנו במצב של מעטים מול רבים, בכל תחום, בכל תחום חשוב לעם ישראל יש מעטים שנלחמים עבור כל העם אם זה עניני שבת ואם זה עניני צניעות ואם זה עניני כשרות ואם זה עניני שלמות העם ואם זה עניני שלמות הארץ ואם זה עניני שלמות התורה - בכל תחום אם זה בעניני אחדות עם ישראל אם זה בעניני טוהר המידות או התיקון החברתי של עם ישראל בכל דבר ודבר יש קומץ קטן של אנשים שמרגישים שבוער להם והם עושים משהו ולא מצליחים להפוך את המלחמה הזאת בעד טהרת עם ישראל באמת לדבר מרכזי ולסחוף את כל העם וזה מה שצריך לעשות העניין הזה שדוקא מעטים מול רבים בזמן שהתיוונו והמתיוונים האמינו בכח והאמינו בטבע, בודאי שהכהנים אז לא הלכו בטבע.

בכלל בטבע מה קומץ אנשים יכולים להילחם במעצמה הכי גדולה בעולם? איך יכול להיות דבר כזה זאת אומרת שהנהגה שלהם הייתה קדושה טהורה ומעל לטבע הם לא סמכו על הכח הפיזי שלהם - הם סמכו על הקדוש ברוך הוא כמו שדוד נלחם בגולית הוא לא נלחם בו בגלל שהיה אלוף קראטה או שהיה לו איזה תת מקלע או אני לא יודע מה הוא רק הלך לשם שמים כי הוא ראה שיש חילול השם ואין מי שיכול לעמוד כנגד הרשע הזה גולית - ההיפך הכל היה כל הסיכויים בטבע היו הופכיים לסיכויים של ניצחון אז גם אנחנו בזמן הזה עושים מאמצים להפיץ את התורה ואת פנימיות התורה ואת עבודת הנפש בעיקר שזה מה שצריך להאיר בתוך הנשמות של עם ישראל בדור הזה וזה חידוש גדול עד כדי כך שלמרות שזה כתוב בשפה פשוטה יש חכמים גדולים שלא מתחברים לזה לא מבינים את זה לא

מבינים מה זה הדבר הזה לא מבינים בגלל שהיצר לא נותן להם להבין זה עבודת הלב מה שחסר

ידענות יש הרבה עבודה פנימית זה חסר מאוד אז צריכים לעשות מאמצים עצומים מעטים מול רבים נגד כל סיכוי נורמלי והגיוני כדי להפיץ את האור הזה בתוך נשמות ישראל והאור הזה הזמן שלו זה עכשיו בחנוכה שצריך לכוון על זה בכל נר ונר לכוון להתפשטות המעינות יותר חזק חוצה פנימה לא רק באופן טכני אלא שזה יכנס פנימה לתוך הנשמה לתוך הלב גם שלנו ושל כלל עם ישראל ולכוון בכל הימים האלה בכל רגע ורגע שעם התעצמות האור של עוד נר ועוד נר ככה תתעצם התפשטות של המעינות בתוך הלב של כולנו ושל כל עם ישראל למרות שיש פך אחד של שמן יש מכונה אחת שבקושי עובדת יש כמה חבריה עם אוטו שבקושי זו אבל השם יעזור עם הפך הזה תהיה הפצה לכל עם ישראל זה דורש אמונה מעל הטבע דרך מעל לטבע לא לסמוך על הטבע לא לסמוך על הכסף לא לסמוך על שום דבר קבוע לא לסמוך על אנשים לא לסמוך על כלום רק ללכת במטרה אמיתית עד הסוף לשם שמים מתוך ענוה מסירות נפש וענוה מסירות נפש וענוה ואמונה וביטחון וזה מה שהיה וזה מה שצריך להיות בעזרת השם

אם זה יהיה אז בית המקדש יקום כי ברגע שהיהודים עושים תשובה אמיתית והאור מאיר להם בתוך נשמתם והם יכולים להחזיק את האור ונלחמים נגד הסיטרא אחרא לא לתת לה לכבות את האור לא לתת לה לטמא את כל השמנים השמן זה המוחין ככה כתוב בחסידות שצריך לשמור את המוחין טהורים שכן אדם נלחם כל הזמן וזה נמאס לפעמים כל אחד נמאס לו לפעמים מה עוד פעם נפלתי ועוד פעם אני צריך להתנקות ועוד פעם ללכת בדרך הזו אוף זה כבד ובכל זאת ככל שניפול כמה שפחות ונקום כמה שיותר מהר והנפילה תארוך כמה שפחות והאור יחזור לתוך הנפש כמה שיותר ונתחזק יותר נקים עוד ניצוצות ועוד ניצוצות שעשוקים לגמרי שאין להם בכלל סיכוי עד שכולם יצאו מהקליפות בעזרת השם וזה צריך מסירות נפש ועקשנות דקדושה שזה מה שהיה למכבים זה עקשנות דביקות במטרה עקשנות בלי שכל מעל לטעם ודעת כי אדם אומר טוב אני אתעקש אבל אם יצא מזה משהו אבל שמה אף אחד לא הבטיח להם כלום גם היום מי מבטיח משהו זה רק עבודה צריך לעבוד ועוד פעם ועוד פעם ובסוף בעזרת השם המוחין האלה שהם מוחין דגדלות הם יורידו לתוך הקומה את המוחין דקטנות והם יתפסו את מקומם הנכון שיש פרטים ופרטי פרטים ויש כללים עבודת הנפש מביאה את הכללים של עבודת השם את הכללים האמיתיים בפרט ובכלל וההלכות זה הפרטי פרטים ההלכות המעשיות שאדם צריך לעסוק לא יכול להיות שבתוך המוחין של גדולי ישראל בעיקר 98% שוכן שמה רק עניני הלכה כי זה פרטי פרטים ואין שמה בכלל עניני הכללים

אז אם ככה הם מנהיגים את הדור אז הדור במצב קשה מאוד וזה נקרא מוחין דקטנות וזה נקרא שמות אלוקים זה בחינת דינים זה מעורר דינים במקום לעורר רחמים אז בודאי שההלכה צריכה להתפשט בכל הקומה וכל עם ישראל צריך לשמור את ההלכה בעז"ה אבל מה שצריך להיות בתוך הראש זה המוחין המתאימים לראש ולא מה שמתאים לגוף אז בודאי שנשאר חלק צריך שיהיה חלק של הלכה גם בראש אבל לא שזה יתפוס את כל הראש וזהו חכמה בינה ודעת הדעת יש לו חסדים ויש לו גבורות צריך שיתפשט שלושת המוחין שהם ארבע בתוך כל הקומה וכל דבר במקומו ואז נהיה לראש ולא לזנב עכשיו אנחנו בחינת זנב

הזנב בראש והראש בזנב וזה המהפכה שעשה הבעש"ט, והסיטרא אחרא במשך הזמן הפכה את זה עוד פעם זה לא בכדי שזה ככה ועכשיו צריך להפוך את זה עוד פעם בחזרה ואז כל

דבר יהיה במקומו כמו בנר צריך את החלב או את הכלי וצריך את הפתילה וצריך את האור והאור צריך להיות למעלה והפתילה והחלב או השמן ולא הפוך אם לא הנר נכבה כמו בעולמות, בעולמות יש א"ק אור אין סוף בפנים אח"כ עולם האצילות בריאה יצירה עשיה כל חיצון מלביש את העליון ולא הפוך וזה אנחנו צריכים להתפלל עם כל הכח לחיות את זה כל רגע זה נקרא "צער גלות השכינה"

בכל רגע ורגע צריך להרגיש צער גלות השכינה זה הגלות של כלל עם ישראל של כנסת ישראל אסור שיעבור רגע אחד בלי שבן אדם זוכר את זה שניה אחת אסור שזה יעבר זה צריך להיות בתוך הלב הצער של גלות השכינה והתפילה והמאמצים וכל הכוחות בשביל לתקן את זה זה מטרת הבריאה זה מטרת הגלגול שלנו פה להקים שכינה מעפרה שום דבר אחר לא רק זה כל שאר הדברים הם רק אמצעים הם עזרה סיוע לעניין הזה אם יש אדם שיש לו מקצוע אם יש אדם שיש לו כסף אם יש אדם שיש לו יכולת זה הוא צריך ממנו ניקח' לעבוד את השם זה צריך לסייע להקמת שכינה מעפרה ולא לדברים אחרים דברים אחרים זה סתם זה סיטרא אחרא.

מה שבחננוכה נבחן ברור גדול מאוד בין מוחין ד'יוון - דסיטרא אחרא לבין מוחי ישראל או כאן או כאן "מי להשם אלי" זה לא אי אפשר באמצע אין באמצע, באמצע זה סיטרא אחרא זה לא באמצע או שיש קדושה או שיש ההפך אין באמצע כלום. השם יעזור כולנו צריכים להתאמץ בעניין הזה ברצון מחשבה דבור ומעשה ולא לתת ליצר הרע לטמא לנו את השמנים עוד פעם להיכנס ולטמא לנו את המוח ולטמא לנו את הלב ואם הוא מצליח לסלק את זה מהר אם יש ביכולתנו לנקות את הקומה עוד פעם מהר סימן שיש שמה פך של שמן שלא נטמא וזה פך של שמן של כהן גדול כהן גדול השורש שלו יותר גבוה מהשורש של הכהן ההדיוט כי הכהן ההדיוט הוא גם כן איש חסד אבל זה חסד משורש פחות גבוה הכהן הגדול הוא משורש יותר גבוה לכן יש לו שמונה בגדים ולכן הוא נכנס לקודש הקדשים ולכן זה הפך שהוא חתום בחותמו של כהן גדול זה בחינת הרב.

חסד זה בחינת השורש הגבוה ביותר שמשמה יש חסד ואהבה אינסופית ומשמה צריך למשוך את הישועה לעולם הזה זה לעילא ולעילא ולעילא של הטבע ושל הדינים ושל הצמצומים משמה צריך למשוך את ההארות של אהבת ישראל כל הזמן להאיר בנשמות כל הזמן להאיר בנשמות עשרים וארבע שעות יום ולילה חול וקודש ושבת כל הזמן על אותו עניין זה מה שנקרא "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" זה נר התמיד כל הזמן דולק אסור שזה יכבה וזה הבחינה של הצדיקים שצריכים צדיקי האמת שצריכים להאיר בעם גם אם יש הסתרים וגם אם יש נפילות וגם אם יש קשיים וגם אם יש פחדים ויש קטרוגים זה לא משנה בכלל.

אני עבדתי עשרים שנה עם ילדים מפגרים ואוטיסטים וכל מיני אפשר להגיד שאחת התכונות החשובות שאולי הייתי צריך ללמוד שמה מהילדים זה עקשנות ודבקות במטרה שאותם הילדים האוטיסטים לכל אחד יש כמה שגיונות קבועים שהוא חייב לעשות אותם הוא לא יכול להפסיק לעשות אותם אם זה להתנדנד אם זה לעשות כל מיני תנועות או לעשות כל מיני ענינים כל אחד לפי מה שהוא אוהב או להשמיע רעשים או לשחק במשהו תלכו במקום כזה שיש ילדים כאלה תראו כל אחד יש לו מקצוע עם כמה סעיפים הוא יתהפך העולם הוא יעשה את זה לא יעזור

אי אפשר להפסיק את זה אי אפשר להפסיק להם את זה זה צורך הקיום שלהם חייבים אז זה הבחינה הזו אנחנו צריכים הבחינה הזו להיות אוטיסטים ולהידבק בדבקות במטרה בלי שום פשרות בלי שום הפסק מה שנקרא "זיווג דלא פסיק" זיווג שאינו פוסק הנשמה שלנו

צריכה להיות בעבודה ובעבודה הזאת לזיכוי הכלל עשרים וארבע שעות בלי הפסק רגע אחד בלי הפסק אין הפסק אין אפשרות של הפסק בכלל אם זה נפסק העולם מתמוטט ר"ל אז לכן אם אנחנו נעבוד ככה הדבר יגרם בסופו של דבר להתגלות השם יתברך בעולם עוד יום ועוד יום ועוד שנה ועוד לא משנה זה יבוא זה יאיר בכל הנשמות כל הנשמות יוציאו את היום מתוכם יהיו נקיות וזה יביא השראת השכינה רק צריך עקשנות עקשנות במטרה בלי שום פשרות בלי שום כלום וגם אם מנסים למנוע זה לא יעזור זה לא עוזר. אין. זה בנפשנו. אנחנו הולכים על זה וזהו אם הולכים על זה ככה התוצאות יבואו לא היום, מחר. לא מחר, עוד שנה זה לא משנה בסוף זה יבוא וככה צריך לעבוד את השם יתברך זה הבחינה הזו של הנרות שהולך וגודל כל יום נר נוסף כל יום אדם צריך לכבוש עוד חלק בקומה שלו שלא כבש אתמול נכבה לו הנר ידליק אותו יוסיף עוד נר כל יום יוסיף עוד נר יוסיף עוד נר עד שכולו יהיה מואר באור הקדושה העליונה ויעזור ככה להאיר את כל הבריאה. זהו יהי רצון שנצליח.

נר שני של חנוכה

כל הכפירות באות כתוצאה של הריבוי. - שהשם יתברך היה הוא אחד ושמו אחד אז לא היה שום כפירות ברגע שהחליט לברוא את העולמות ונהיה צמצום אז יש כבר בורא ויש כבר בריאה ויש ריבוי של נבראים אז כל אחד חושב את עצמו אולי הוא הבורא אולי הוא המנהל כל אחד מקבל שכל ומתחיל לשאול שאלות ולכן אומרים גדולי החסידות שהכפירות יש כפירות שאין להם תשובה שבאות מהחלל הפנוי אז אנחנו אומרים שבאות כתוצאה של החלל הפנוי זאת אומרת שכתוצאה של הבריאה שהשם יתברך במקום להיות כמו לפני הבריאה באחדות פשוטה עכשיו לכאורה יש ריבוי וזה גורם את כל הבלבולים לעתיד לבוא בסוף תיקון הבריאה הכלי לא יתבטל.

זו מטרת הבריאה - להיטיב לנבראים אז צריך נבראים להיטיב להם אז גם לעתיד לבוא למרות שהכלי יהיה מתוקן ויקבל שפע על מנת להשפיע נחת רוח צריך שיהיה כלי הוא לא יתבטל הוא יתעדן הוא יגיע להשתוות הצורה המקסימלית אבל עדין יהיה בורא ויהיה נברא כמו בכל דבר שיש תופעה מסוימת יחידה ואין למי להשוות אותה אז היא השולטת היא המולכת היא היחידה בשטח כמו שאומרים כשמתוסף לתופעה הזו להארה הזו הארה נוספת נרצה או לא נרצה

יש כבר פה מלחמת כנופיות מי גדול ממי מי חזק ממי מי יקר ממי מי שווה ממי יש הארה ראשונה עכשיו יש הארה שניה וההארה השניה אפילו אם לא נרצה ליחס אותה בשום קשר להארה הראשונה ברגע שבמקום מסוים יש הארה נוספת אז יש כבר התייחסות והשני מתייחס גם לראשון וגם הראשון מתייחס לשני וכל אחד נכווה מחופתו של חברו ככה בנר חנוכה ביום הראשון יש הארה אחת ביום השני יש כבר הארה שניה אה עכשיו יש כבר שניים אז מתחיל הבעיות כשהיה הבורא יתברך לבד לא היה לו נבראים לא היה שום כפירות ברגע שנבראו עוד בריאות שיש להם לכאורה עצמאות או עצמות כאילו עומדים בפני עצמם נפרדים מה שנקרא אז אדם יכול לטעות בכל מיני טעויות אבל האמת שגם הבריאה הזאת שהשם ברא לעתיד לבוא תהיה כלי מזוכך היא מתקימת רק בגלל שהשם יתברך חפץ! לא לטעות ולחשוב שהבריאה מקבלת כוח מעצמה קימת מעצמה, כל המדע הזה שחושב את עצמו חכם ומעמיק ומזלזל בתורה הם טיפשים לחלוטין הם מגששים באפילה, מאיזו בחינה? כי הם יודעים שלכל דבר יש סיבה הרי על זה מתבסס כל המדע סיבה ותוצאה אם אין סיבה אין תוצאה וכל תוצאה זקוקה לסיבה שלה בשביל להתקיים אם יש מנוע, כל הכבוד אם לא יהיה חשמל הוא יפעל? צריך שמישהו יפעיל אותו וככה בכל התופעות אז אם יש בריאה צריך מישהו שברא אותה שהוא סיבה לבריאה וצריך מישהו שיחזיק את זה ויפעיל את זה אם לא איך זה יזוז אז איך הם מגיעים לכפירה במקום להגיע לאמונה הם צריכים להגיע לאמונה.

מכסימום יכולים לטעון שהם לא יודעים מי זה הבורא ומה הוא רוצה זה אני מסכים אם אדם לא מאמין בתורה מן השמים במעמד הר סיני אז הוא יכול לטעון כל מיני טענות הוא לא יודע מה בורא עולם הזה רוצה אבל לא יכולים להגיע למסקנה שאין בורא עולם ולפי המדע חייב שיש בורא עולם חייב שיש סיבה ולא רק בורא עולם שברא את העולם ונעלם אלא שהוא מחיה ומזרים את החיים בעולם ויום יום רואים אנשים נפטרים ואנשים חיים וכל מה שלא עושים היום בגנטיקה ובכל הדברים בכל זאת אין לאף אחד איך אומרים את המפתח לתפוס את הנשמה בתוך הגוף ואין את המפתח לברוא בן אדם וזה לא יעזור להם הם לא יוכלו הם את זה לא יכולים לקבל ע"י שום טכנולוגיות הכי מתקדמות שיש כי זה

בורא עולם שמר לעצמו הוא מכניס את הנשמה הוא מוציא את הנשמה הוא קובע כמה אדם חי וזהו זה.

"חכמת" יוון "חכמת" במרכאות זה לא חוכמה זה נקרא חוכמה שאינה מאירה זה חושך זה לא אור אבל הם עוסקים בכל מיני פרטי פרטים של פרטי פרטים במדע הם מרגישים מאוד חכמים אבל הם לא קולטים את הכללים הכי פשוטים בעצם עכשיו אחרי 2000 שנות גלות שעם ישראל היה בגלות והסתובב בכל המקומות אז המדענים גם יהודים עוסקים במדע יש כאלה שלאט לאט מתחילים להגיע לאמונה מבחינה מדעית מתחילים להגיע לאמונה גדולה להבנה שיש סיבה לבריאה.

זה אברהם אבינו ידע כבר לפני הרבה זמן שיש מנהיג לבירה וזה החושך של חכמת יוון ולקח הרבה אלפי שנים עכשיו הרבה מאוד מאמצים להגיע לאמת ועוד לא הגיעו לאמת ממש עם ישראל יש לו דרך להגיע לאמת דרך התורה בדרך ישירה לשם יתברך מעל הטבע בלי כל הדברים האלה הוא לא צריך לעשות חקירי-חקירות בשביל להאמין בשם יתברך, ברוך השם. לעתיד לבוא גם בטח המדע גם יגיע לאמונה בסוף אם הוא אמיתי אם הוא שיקרי, לא. כי יש חכמים להרע שהם רוצים להוכיח הפוך כל הזמן אז לא משנה מה הם רואים הם מפרשים את זה איך שהם רוצים אבל אם הם אנשי אמת אז הם יגעו בסוף לאמת וזה הסיטרא אחרא בעצם שרוצה להכשיל את עם ישראל מהאמונה שלהם מהאמונה שלנו רוצה להכשיל ולהחשיך אז בכל דור ודור הוא ממציא כל מיני פטנטים איך להרחיק את היהודי מהאמת או ע"י תאוות או ע"י אידאולוגיות או ע"י תיאוריות או ע"י כל מיני ענינים ואם אנחנו לא אוחזים בפרד"ס התורה ובעיקר בפנימיות התורה כדי להתמודד איתם אין לנו אפשרות להתמודד איתם כדי שהחכמים יוכלו להתמודד עם כל שאלות הכפירה וכל האידאולוגיות והתיאוריות

צריכים לאחוז חזק בפנימיות התורה ובתורת האר"י ז"ל כדי שיוכלו להילחם עם הסיטרא אחרא את מלחמות השם וזה קידוש השם אם חסר הפנימיות והכללים אין יכולת להתמודד אין יכולת להתמודד אז זה היום שזכינו לנר שני של חנוכה זה הסוד של הריבוי ומצד אחד זה הארה נוספת מצד שני זה ניסיון נוסף כל הארה נוספת שיוצאת יוצא איתה גם כן ניסיון נוסף כי היא מתיחסת להארות הקודמות מה היא שוה מה היא שונה מה היא באה להוסיף מה היא באה לגרוע לכאורה ומי ששיך להארה הראשונה מקנא להארה השניה לא רוצה שיהיה הארה שניה וכן הלאה אבל תיקון העולם שיצאו כל ההארות שהשם יתברך תכנן מראשית ויאירו בכלים צריכים לצאת כל ההארות ולכן כתוב "הקם לנו רועים שבעה" שבעת הרועים הנאמנים לעם ישראל כל אחד הארה אחרת כל אחד בחינה אחרת כל אחד כבודו במקומו מונח והשפעתו המיוחדת מי מימין מי משמאל מי מקו אמצעי ראש תוך סוף צריכים לכוון יחד עם ההארה החדשה שיורדת בנר השני שיהיה אחדות ויהיה אהבה שהסיטרא אחרא לא תנצל את הריבוי כדי להביא פירוד ושנאה אלא כל אחד שמח כמו שבמשפחה נולד תינוק חדש כולם שמחים לפעמים אולי האח הקטן לא שמח אבל באופן כללי שמחים ככה אנחנו צריכים לשמח בתוך העם שכל פעם יש הארה נוספת והיא לא באה לסתור את הקודמת היא תוספת היא חיות כשיגמרו לרדת כל ההארות זה סוף התיקון של העולם ואז מתחיל העולם בא.

העניין של השמש זה העניין של הצדיק שהוא המאיר בנשמות ישראל ולכן הוא לא מן המניין למה? הוא צריך להיות קצת נבדל אם אין הבדלה אי אפשר להשפיע בשביל זה יש עניין כבוד רב לא בגלל שהרב צריך כבוד כי אם הרב צריך כבוד אז הוא רב לא מתוקן אלא העניין של הכבוד זה הבדלה כדי לאפשר השפעה אז מצד אחד יש קירבה גדולה יען שהשמש שזה

בחינת צדיק הוא ממש נוגע בפתיחות ומדליק אותן וזה בחינת זיווג זה בחינת התחברות הכי יפה משפיע ומקבל מאיר מדליק את הפתילה מכניס אש של תורה וקדושה ומצד שני יש קשר בין השמש לבין המוארים שלו תלמידיו והמטרה שאח"כ כל נר גם ידליק לבד ידלק לבד לפעמים שהנר מבעבע אז צריך לנער אותו קצת עם השמש ואז עוד פעם הלהבה עולה יפה.

זה היחסים שבין הצדיקים לתלמידיהם צריכים כל פעם להטיב להם את ההארה וכל אחד בתפקיד שלו כמו שבבית מקדש יש כהן לוי ישראל מי יותר חשוב? כולם כולם חשובים אם אין ישראל בשביל מה בית מקדש אם אין לויים, חסר.

אם אין כהנים אז אי אפשר, גם ככה בבריאה יש אנשים בכל הדרגות יש אנשים פשוטים יש אנשים יותר חכמים יש יותר צדיקים יש כל הסוגים כל המדרגות וכל אחד יש את המקום שלו שמה הוא צריך לעבוד את השם מי בשכל חריף מי בשכל מגושם כל אחד איך שהשם ברא אותו אין אחד מיותר זה עניין של אהבת ישראל והתפשטות של ההארות שצריכים להתפשט בכל הכלים אפילו עד ההכי פשוט, היהודי הכי פשוט יקר בעיני השם ככה גדול והעבודה שהוא עושה שמה בתוך הכלי שלו אף אחד לא יכול לעשות, אין בשביל זה הוא נברא הדרך האמיתית של התפשטות התורה צריכה להיות להגיע לכל כלי.

העקום ביותר האפל ביותר השבור ביותר לתקן אותו לשים לו שמן שזה מוחין לשים לו את הפתילה ולהדליק לו את הנשמה זה העבודה האמיתית זה צריך להגיע לכל אתר ואתר לכל אדם ואדם לפעמים יש בן אדם שהוא חושב שהוא חריג שהוא משונה המזל לו הולך לא לא כדרכי כל בני האדם, זה לא משנה בכלל מבחינת שמים אולי הוא יותר יקר אפילו עבודתו יותר מיוחדת מסתם אדם שהולך לו הכל חלק והוא לא מתאמץ הרבה לכן הסוד זה "לפום צערא אגרא" לפי המאמצים והכאבים וההתמודדות ככה השכר לא לפי ההצלחה.

בעולם הזה איך בודקים בן אדם? לפי ההצלחה שלו? 'אה יש לו מאה מליון דולר יש לו מליארד מליון דולר' אני יודע מה כמה שיש לו. לפי זה מעריכים אותו בשמים?

זה לא לפי ההצלחה. בשמים זה לפי המאמץ. אפילו לא לפי המעמד. לפי המאמץ. כמה הוא צריך להילחם בשביל לעבוד את השם ולהוציא את תפקידו האלוקי מהכח אל הפועל.

ההארה השניה של נר חנוכה זה דבר גדול מאוד כי קודם כל זה מחזק את ההארה הראשונה קודם היה נר אחד עכשיו יש שניים זה מתחיל לתפוס כוח מצד שני יש פחד של תחרות ופירוד וקיטרוג כבר זה לא נר אחד עכשיו יש כבר שניים כן אז צריך להתפלל שיהיה אחדות בהארות שיהיה ריבוי ויהיה אחדות ותהיה אהבה ויהיה שיתוף פעולה ולא לתת ליצר להיכנס וככה לאפשר את כל ההארות במהרה כן יהי רצון.

נר שלישי של חנוכה

יש הלכה שהנרות אסור שיהיו קרובים יותר מידי אחד לשני שזה לא יראה כמו אבוקה כמו מדורה אם זה אותה החנוכה צריך שיהיה רווח נאה בין נר לנר בין פתילה לפתילה כדי שכל אחד יאיר כמו שצריך ולא יתערבב שניים ביחד כמו נר של שעוה שיכול להיות נמס וליפול אחד על השני ואז זה יהיה כמו אבוקה העניין הזה שצריך מצד אחד שהחנוכה תדליק כל נר ונר ומצד שני אמרנו אתמול שהשמש הוא בחינת הצדיק שמאיר את נשמות ישראל זאת אומרת שכל אחד מישראל צריך לדלוק ולהאיר מצד שני זה עניין של אחדות ורק כשכל נר מדליקים אותו בזמן שלו וכל הנרות של החנוכה ביחד אז באמת החנוכה מאירה בכל עוצמתה

כך עם ישראל כשכל אחד בעם ישראל מאיר ברוחניות כולנו ביחד אז זה חנוכה שלמה זה סוף התיקון זה ההארה הגדולה שצריכה לבוא מצד שני אנחנו אומרים יש אחדות מצד שלישי אנחנו אומרים שיש גם עניין של הפרט הפרט והכלל כל הנרות ביחד זה בחינת הכלל כל נר לחוד זה בחינת הפרט וצריך שיהיה עבודה של הפרט ועבודה של הכלל ושל הפרט ויהיה שיתוף בין הפרט לכלל ובין הכלל לפרט הפרט צריך לדאוג לכלל הכלל צריך לדאוג לפרט וככה יש עבודה של שלמות בעם ישראל

אם כל אחד לעצמו אז אין אחדות ואין הארה נכונה אם כל אחד מעורבב עם השני ואין לו אישיות משל עצמו אז גם כן זה לא מאיר כמו שצריך כל אחד הוא הארה מיוחדת לכן כל אחד צריך לעמוד בפני עצמו ולא להגיע למצב של התערבבות עם השני העניין הזה של התערבבות זה כל מיני השפעות זרות שיש בין הבני אדם אחד על השני אתמול למשל שמעתי על איזו בחורה שהיא בגיל ההתבגרות היא מבית טוב מבית דתי עכשיו היא התחברה עם איזו בחורה קצת מופקרת קצת לא כ"כ דתיה אז היא מתחילה להשפיע עליה ומתחילה להשפיע על כל הבנות של הכיתה כמו שתפוח רקוב מרקיב את כולם ככה היא מתחילה להשפיע ויש לה עוצמה של רע להשפיע רע כנגד העוצמה הזו של רע להשפיע רע צריך עוצמות של טוב לא לתת לרע הזה להתפשט ושהטוב יהיה איתן וחזק וזה העניין הזה שכל אחד כל נר צריך שיעמוד בפני עצמו ולא יושפע לרעה ע"י חברו יטשטש לו את ההארה שלו ולכן אנחנו גם בהשפעה על בני אדם צריכים את שתי הבחינות בחינת סור מרע ועשה טוב סור מרע- לא לקלקל את האנשים.

ועשה טוב- להשפיע עליהם אור להשפיע עליהם טוב שתי הבחינות בין אדם לחבירו סור מרע ועשה טוב וגם שאחרים לא ישפיעו עלינו השפעות רעות ישפיעו עלינו רק השפעות מיטיבות וטובות. בעניין הזה זה תורה שלימה "תורת ההשפעה" איך אדם משפיע על הזולת איך הזולת משפיע עליו ואיזה תוצאות רציניות מאוד יכולות להיות מהשפעה חיובית ואיזה תוצאות איזומות יכולות להיות מהשפעה שלילית והכי מסוכן כשהשפעות מעורבבות טוב ורע ביחד אז לפעמים אדם רואה שהשני הוא מעורבב ובא להשפיע עליו והוא דן אותו לכף זכות בזכות הדברים הטובים שבו אבל אז היצר של השני משתמש בדברים הטובים כדי להשפיע את הדברים הלא טובים כאילו הוא מראה את עצמו שהוא כשר כמו החזיר שהוא מראה את עצמו שהוא מפרס פרסה אבל הוא חזיר ככה כשבאה השפעה מעורבבת טוב ורע צריך לראות קודם כל שני שלבים מה הטוב ומה הרע מה גובר על מה מה משמש את מי והאם הטוב משמש את הרע או שהרע מבוטל לטוב ואז צריך לעשות בירור לפני שקולטים את ההשפעה מהזולת שאדם יקבל רק את הטוב ויוציא משמה את הניצוץ של הטוב שעשוק בידיים של הרע ואז הטוב הזה נשאר טוב כולו והרע נישאר רע כולו ואז לא יכול להכשיל

את האחרים בדור הזה שזה בחינת גלות אדום יש הרבה אנשים בחינת עשיו-ציד בפיו שמראים את עצמם כשרים ואומרים 'כיצד מעשרים את התבן כיצד מעשרים את המלח' אבל הם עשיו הם לא ישראל ולכן צריכים להיזהר מאוד בהשפעות

וזה לא איזה דבר נסתר ודבר, כמו שאנשים מפחדים אומרים מה מי אמר אולי האיש הזה זה מכוחות הטומאה מכוחות הזה מטשטשים אין דבר כזה זה לא איזה השפעה מטושטשת משהו מיסטי משהו שאי אפשר לבחון כל דבר כל ניסיון שיש בעולם השם יתברך נותן לנו כלים לבחון אותו לא מעמידים בניסיון שאי אפשר לבחון אותו אחרת אם אדם נופל אז הוא לא יקבל עונש מה הוא אשם לא יהיה לו כלים לבחון לכן כל ניסיון שיש לפרט ולכלל יש את הכלים לבחון מה טוב מה לא טוב אם לא היו מעמידים אותנו בניסיונות האלה ולא היו מענישים אותנו גם אם אדם נופל זה סימן שהיה לו כלים לבחון את הניסיון והוא לא רצה להשתמש בהם אז לכן הוא נפל אם כן גם בענינים האלה כמו שאמרנו דברים שכביכול האדם לא יודע אם זה מצד הקדושה אם זה מצד הטומאה הוא צריך לבחון את זה האם המעשים של האיש הזה הם מצד הקדושה?

כן האם הרעיונות שלו הם מצד הקדושה? כן האם הכל מצד ההלכה? כן גמרנו אז הוא כשר כל דבר צריך לבחון בשכל ובלב אם זה כשר או לא כשר אם זה כשר זה כשר עד שיוכח אחרת הוא כשר חלאס ואם להיפך אז להיפך אם רואים שהבן אדם עושה מעשים מושחתים או רעיונות עקומים לא לפי התורה או הוא מדבר יפה ועושה מעשים יפים אבל רואים שיש לו כוונות אחרות לא לפי הקדושה אז גמרנו פסול עד שיעשה תשובה הוא לא בסדר וזה מאוד פשוט העניין הזה.

אתמול היה פה איזה תלמיד חכם ראש כולל איש שיודע הרבה כתב ספרים הרבה תורה הלך לאיזה אחד שיש עליו כל מיני שמועות כאלה ואחרות שבעיני הוא לא כשר והוא אמר לו כל מיני דברים הוא מאמין בו זה שהיה פה הוא מאמין באיש הלא כשר הזה אז אני שואל אותו ומה הוא אמר לך? אז הוא אומר לי משהו שמה שההוא אמר זה היפך התורה הוא אמר לו תדע לך שאתה כל היסורים של המשפחה החליטו להלביש עליך, משמים. כאילו הוא עכשיו צריך לסבול את היסורים של כל המשפחה אמרתי לו כבודו יודע תורה? הוא אומר לי כן אמרתי איפה זה כתוב שיש דבר כזה שתופסים קורבן אחד מהמשפחה מלבישים עליו הכל כמו שעיר המשתלח איפה זה כתוב? הוא אומר לו תשמע הוא לא אומר מדעתו הוא הכל מקבל משמים אמרתי אם הכל מקבל משמים אז צריך לקבל רק לפי התורה לא היפך התורה איזה משמים איזה מין דבר זה סתם הכל שטויות כל אדם יש לו את היסורים שמגיע לו ולא מה שמגיע למישהו אחר הוא לא שעיר המשתלח של המשפחה הוא היה המום בן אדם שיודע תורה כתב ספרים הלואי עלינו, סובב אותו ככה זאת אומרת שצריך לבחון אם תוכו כבר ע"פ התורה וזהו עד איפה שידינו מגעת וזה העניין הזה של הברור שצריך לעשות בהשפעות זה העניין הזה שאסור שהנרות יתערבו אחד בתוך השני שאז מטושטש העניין כבר אין אישיות כבר אין כלים כבר אין כלום הכל הרוס זה כבר לא שני אנשים זה כאילו הופכים להיות בן אדם אחד וזה אסור. השם יעזור ויאיר את עינינו שנלך בדרך האמת.

נר שישי של חנוכה

"בימים ההם בזמן הזה" דברים שקרו בימים ההם עוד קורים בזמן הזה לצערנו שאנחנו עדין משועבדים לאומות והאומות לא פעם מטכסות עיצה איך לחסל אותנו את המדינה שלנו את הפרט ואת הכלל בגשמיות וברוחניות גם וגם כמו שאז העם שלנו היה נבוך גם אנחנו היום נבוכים יש איזה סוגיה מעניינת הרי החשמונאים הם היו מעטים ככה אנחנו אומרים "מסרת רבים ביד מעטים" וע"פ הטבע לא היה להם סיכוי בכלל נגד המעצמה ההיא ובכל זאת לא ידוע לי שהם עשו איתם שיחות שלום או ויתרו להם על משהו או באו לקראתם או כיבדו אותם במשהו הם יצאו בראש אחר כמו שאומרים היום לגמרי בהשקפה אחרת הלכו על קידוש השם מה שיהיה יהיה ודוקא המסירות נפש שלהם הביאה את הישועה הגדולה לעם ישראל והיום זה נתפס בדיוק הפוך זאת אומרת אם מישהו רוצה ללכת ע"פ התורה באמת אומרים לו יה חביבי יש טבע יש מדיניות יש אינטרסים יש זה יש ההוא צריך להתחשב באומות צריך להתחשב בכולם והדברים מגיעים היום להתפתחות מעניינת חדשה שרבנים גדולים בעם ישראל מתחילים ליצור קשר עם כל מיני מנהיגים מוסלמים ונוצרים רוחניים

אומרים הגיעו למסקנה באיזה מחקרים שהבעיה פה במזרח התיכון זו בעיה דתית והפתרון צריך להיות פתרון דתי ובלי להשתמש בפיתרון הדתי לא יהיה פיתרון אז זה מצד אחד מעניין מאוד זה התקדמות מסוימת שבאמת מתחילים להבין שהמציאות פה זה לא מציאות של אינטרסים פשוטים אלא יש כאן מלחמה רוחנית מה שאנחנו קוראים לזה בין הסיטרא אחרא לבין עם ישראל שרוצה למנוע טוב מבעליו ומהצד הזה זה התקדמות מצד שני נשאלת שאלה אם באמת מה גורם העניין הזה שרבנים שלנו הולכים ויושבים עם להבדיל המנהיגים הרוחניים שלהם ודנים על עניני השלום עניני ארץ ישראל וירושלים ועל למנוע שפיכות דמים מצד אחד בפשט זה נראה דבר נכון מאוד לעשות כי אם אפשר להציל נפש אחת מישראל אז מה לא להציל וזה שהם הולכים ויושבים איתם ומוציאים מהם כל מיני הבטחות פסקים משלהם שאסור לשפוך דם חפים מפשע

לכאורה הדבר הזה זה קידוש השם שהנה גם האומות מודות שאסור לשפוך דם חפים מפשע ואולי המנהיגים האלה יוכלו להשפיע על המתאבדים שלהם להפסיק את המעשים הנוראיים שלהם וכו' במקביל אבל במקביל שיושבים איתם עדין המנהיגים המדיניים אם לקרא לזה ככה של החמאס וכדומה מפרסמים שלא נגמר השפיכות דמים שהם ממשיכים עם זה והם יבחרו בדרך המתאימה לפי הכדאיות המטרה זה מטרה למחוק את המדינה של היהודים ולשים מדינה במקום ויש דרך של דיבורים ויש דרך של התאבדויות זהו זה ככה פורסם היום.

האם לאותם המנהיגים הרוחניים שלהם באמת יהיה להם השפעה על החברה שלהם להפסיק לעשות את המעשים שלהם או שזה אחיזת עיניים זה אמיתי זה לא אמיתי? אם באמת הרבנים שלנו בזה שיושבים איתם יביאו לחיסכון בשפיכות דמים אז זה דבר גדול השאלה שנשאלת זה האם זו באמת תהיה התוצאה ומה המחיר שמשלמים בשביל זה לכל דבר יש מחיר בעולם הזה עצם זה שיושבים עם המנהיגים שלהם נותנים להם הכרה נותנים להם חשיבות עכשיו יצאו רבנים עם איזה לעומת זה שלהם שמה לא יודע מה בדיוק התואר שלהם ואמרו שאחרי שהם יסגרו עניינים אז יבואו באמת המנהיגים הרוחניים היותר גדולים, זאת אומרת שזה לעומת זה הולכים ויושבים איתם אם זה יש לנו רבנים גדולים אז גם להם יש מנהיגים רוחניים גדולים זה ע"פ הפנימיות זה נקרא לתת להם יניקה עצם זה

שיושבים ונותנים להם חשיבות כאילו הנה יש רב צדיק וגם להם יש צדיק גם להם יש רב משלהם יושבים ביחד אתה נותן להם כוח בזה שאתה יושב איתם מכיר בהם זה בעיה אחת ומכיר גם כן בדת שלהם הרי ע"פ התורה באמת הגויים אם הם רוצים להיות בסדר כלפי שמיא הם צריכים לקיים שבע מצוות בני נח ולא יותר מזה כלום הם לא צריכים להמציא דת חדשה או משהו חדש כל אלה שיש להם דתות למיניהם שסותרות את שבע מצוות בני נח יש להם בעיה: ברגע שיבוא משיח אז הם לא יקבלו פרס על זה שיש להם דת אחרת.

עכשיו, במקום להסביר את האמת לאותם האומות אולי זה דבר שאי אפשר להשמיע אז לא משמיעים, אבל במקום להסביר להם את האמת מנסים להגיע איתם לאיזו הסכמה כזו או אחרת כדי למנוע קורבנות, שהדבר הזה זה טוב מאוד הלואי אמן שהם ישתכנעו ולא יעשו יותר צרות זה טוב מאוד כמו שאמרנו השאלה מה יגבר על מה ומה יתן מה והדברים האלה צריך לתת את הדעת לעומק מאוד מה התוצאות הסופיות של העניין הזה שאם חס וחלילה כתוצאה של זה שרבנים התערבו ואירחו ונתנו הכרה וישבו ודיברו עם ישראל יחלש מזה בסוף וחלילה וחס יותרו על ארץ ישראל או על ירושלים ואח"כ גם יהיה נוסף לזה גם מלחמה יוצא שבמקום להיות שליחים טובים היו שליחים הפוכים אם הם מצליחים להביא איזה שלום ויוצא מזה שקט ומפסיקים להרוג אחד את השני ברוך השם אז זה גם קידוש השם וגם טוב וגם אז נשאלת השאלה איזה מחיר איזה מחיר גלוי ואיזה מחיר רוחני עמוק ניתן לעניין הזה ברור שעצם הישיבה על כל הנציגים שלהם זה היה בכל הדורות גדולי ישראל הכי גדולים ישבו עם שונאי ישראל וניסו לפיס או להגיע לאיזה משא ומתן להציל את יבנה וחכמיה וכאלה ענינים היום האומות משתמשות במילה 'שלום' במילה 'זכויות האזרח' 'שיויוניות' וכל מיני מילים יפות ונאורות כדי לגזול את עם ישראל, כדי להוכיח אותנו, כדי להוציא מאתנו כל מה שהם יכולים בגשמיות וברוחניות.

זאת אומרת הם למדו להשתמש במילים של הקדושה וקדושת החיים וכל מיני ענינים נאורים ויפים אבל השאלה אם זה לא עשוי "שציד בפיו" גם עשוי ידע לדבר יפה מאוד כיצד מעשרים את התבן כיצד מעשרים את המלח הוא היה צדיק בפה שלו אבל הוא היה "עשוי אחי" "אחי עשוי" ציד בפיו זה לא היה אמיתי היה לובש בגדי שבת בשביל לכבד את אביו אבל איזה כבוד זה אח"כ היה הולך לרצוח ולגנוב "אין כבוד אלא תורה" קיום התורה זה כבוד לאבא ולא ללכת ולעשות כל מיני דברים ולכן באמת אנחנו עכשיו בחנוכה אבל זה נראה כמו פורים לא יודעים מה המסכה של מי ומה הוא באמת מתכוון ועם מי שהוא אומר זה מה שהוא יעשה הכל ככה לא ברור בכלל לא ברור כל זה מעורבב מסובך מסוכן מינימום שאנחנו צריכים לעשות זה להתפלל שלא תצא תקלה.

מילא לפעמים יכול להיות שיהודים גורמים איזה תקלה אבל אם זה סתם עמי ארצות תינוקות שנישבו אז אין בזה חילול השם אבל אם זה רבנים גדולים השם יעזור זה לא פשוט אז הם הולכים ועושים שליחות כזאת צריכים להתפלל שלא יצא מזה שום תקלה לעם ישראל ושום חילול השם בעזרת השם ולא יהיה לתת יניקה או להרים קרניהם של העכו"ם למיניהם ולתת להם הרגשה שהם שוים לרב היהודי שבא לדבר איתם וכל זה. השם יעזור לפעמים איך כתוב כשיוצאים למלחמה עם הקליפה זה לא דבר פשוט אם זה נשמה כללית ואם יש לה זכות אז הוא ינצח אם לא? לכן היה אז בגמרא החכם ההוא שכחתי את שמו שהיה הולך ומתוכח עם הגויים אמר שאם הוא מנצח אותם יופי ואם הוא לא מצליח לנצח אותם תגידו שאני הקטן שבחכמים זאת אומרת שכאילו סתם שלחו איזה רב מהשכונה להתווכח איתם שהוא לא גדול למה? שלא יהיה חילול השם חלילה מנצחים את הרב בויכוחים זה חילול השם גדול מאוד לכן עכשיו בזמן הזה של חנוכה צריכים לכוון על

הענינים של האקטואליה שהשם יאיר את עיני החכמים ואותו נס שקם אז בחנוכה יקום גם עכשיו ולא נעשה טעויות ולא נשלם מחיר חלילה גשמי או רוחני שלא יהיה חילול השם ושהנרות יאירו את המוחין של כל עם ישראל ושל החכמים שלנו באמת שלפעמים יש רושם שזה לא דווקא במוחין דגדלות שהם עושים את הפעולות האלה אלא מכל מיני שיקולים של היום יום או אני לא יודע מה השיקולים בדיוק וזה מסוכן מאוד מסוכן מאוד השם יעזור לעם ישראל

נר שביעי של חנוכה

אנחנו פה בנר שביעי של חנוכה זה חג שצריך ללמוד ממנו הרבה מאוד דברים למרות שככה זה נראה איזה חג של ילדים סופגניות וסביבונים אבל יש הרבה נקודות חשובות מאוד לתיקון הפרט ולתיקון הכלל שצריכים לתת את הדעת בחג הזה ולמשוך ממנו את הכוחות לתיקון אחת הנקודות העיקריות שאנחנו מזכירים בחג זה עניין של "נתת רבים ביד מעטים" יש בעדר יש הרבה כוח בממסד יש הרבה כוח מאוד קשה לצאת נגד תופעות בחברה ולתקן אותם תופעות שליליות הרבה פעמים גם כן נוצר מצב שהחתול שומר על החלב דווקא אנשים שממונים לשמר על החק ועל הסדר ועל הצדק ועל המוסר הם הפגומים הראשונים הפגומים והפוגמים לא עומדים לימין האביונים ולימין החסרי ישע ולא עושים את התפקיד שלהם והם דווקא המושחתים

זה יש הרבה בספרות בכל מיני סיפורים שדוקא השוטר הוא זה שמוכר את הסמים וכל הסיפורים האלה ובאמת במדינה שלנו צריך תיקון גדול אולי בכל מדינה צריך אבל פה יש עניין של מי שמתלונן על איזו עולה חברתית או על איזה פגם באיזה מערכת הוא הקורבן הוא נזרק מהעבודה הוא שופכים את דמו, של מי שמתלונן לא של הפושע לא מי שעושה את הפשע הוא האשם וזהו מי שמתלונן מי שיוצא נגד מי שמתריע הוא הסובל ולאט לאט אני כבר הרבה שנים מטפל בצרות של בני אדם וגם עובד עבדתי במוסדות בבתי ספר מוסדות סגורים אני רואה שזה מגיפה הדבר הזה שבאמת יש חוק החוק מאוד יפה בדרך כלל ומגן על המסכנים אבל בתכל'ס מי שפותח את הפה שלו ועושה ביקורת אז הוא נקרא עושה צרות שעושה בעיות ואותו זורקים ואח"כ הוא קשה לו למצוא עבודה כי ידווחו עליו במקום החדש שהוא חשף שחיתויות ואם הוא מפוצץ כמה פרשיות אז בכלל הוא כנראה פושע מועד והדבר קשה מאוד בחג הזה בחג החנוכה קמו כמה כהנים שאני באמת מתפלל זה אצלי עיקר הנס איך הם קמו בכלל לעשות משהו לא שהשמן הדליק שמונה ימים איך בכלל קומץ של אנשים היה להם אומץ צבורי מה שנקרא היום לקום ולצאת ולהגיד עד כאן יש פה דברים שאי אפשר לסבול אותם יותר צריך לעשות פה שינוי אז אומנם מדובר שמה על דברים של דת כמו בית המיקדש שהם שיפצו אותו והתחילו להפעיל אותו מחדש והגזירות שיצא על המילה וכו' אבל היה גם כן עניינים חברתיים כמו 'כל בתולה תיבעל להגמון תחילה' זה דבר שאין כדוגמתו שחיתות שאין כדוגמתה

והפלא איך לא כל העם קם קודם והתנגד אבל אם נסתכל על העניין של עולם כמנהגו נוהג הפלא בעצם שהחשמונאים קמו בכלל מאיפה הם לקחו כוחות ותעצומות לקום נגד שיטה רקובה הרי המתיוונים האלה שיתפו פעולה עם הרשעות היו מלא משתפי פעולה שמה איך היה להם את האומץ לקום ולצאת נגד הקילקולים ולמסור את נפשם ובסוף הם הצליחו כאשר באמת במשך כל הדורות מאיפה הם לקחו כוחות לצאת נגד איזה תופעות כאלה ואחרות ולעשות שינוי רוחני כ"כ מדהים והיום המדינה שלנו מתפוררת מבחינה מדינית מבחינה כלכלית מבחינה חברתית מכל הבחינות בריאותית אפילו, שכל המנגנון הכל הרוס הכל מושחת הכל כמו שאתם יודעים מה אני צריך להוסיף?

ואיך 'מאין יבוא עזרי' מאיפה יבוא השינוי הזה ואם כבר נמצאים היום אנשים שמתריעים ואומרים משהו הם בסכנה הם בסכנה בחברה הם בסכנת נידוי בחברה הם בסכנה בתקשורת הם בסכנה במקומות העבודה הם בסכנת שידוך מכל הבחינות וירושלים נחרבה כי הפסיקו להוכיח אחד את השני ופסקו ממנה אנשי אמנה וגם אנשים שהיינו מצפים וחושבים אנחנו חושבים שנים שהם אנשים אמינים אנשים שאפשר לסמוך עליהם לפחות

בתפקיד שלהם פתאום זה מתגלה הפוך בלי בושה כל מיני אנשי ביטחון למשל, לא רוצה להזכיר שמות כל אחד יבין לבד שבנו עליהם שהם שומרים על ביטחון המדינה הם ידאגו לאינטרסים הם זה הם זה כשמגיע השלב של המשא ומתן פתאום הם עושים מפות כל מיני דברים לתת לא היית מאמין לדבר כזה היית מאמין ממישהו אחר אבל לא האנשים האלה מה קרה פה? מה הולך פה? הסחף הזה, ההתפוררות המוסרית של הפרט ושל הכלל הולך ולוקח אותנו את כל החברה שלנו לפי התהום

אני לא יודע איך אנחנו נצא מזה חוץ מאשר עבודת נפש ושאישים יתחילו לבנות את עצמם ולהיות ברמה אחרת אם ממשיכים ככה כמו שזה לא ישאר כלום פשוט לא ישאר שום דבר וזה אין תחום או אין מחנה שלא נגוע אין מחנה שהוא לא נגוע אם מדובר על גיור שמגיירים אנשים שהם לא ראויים אם מדובר בכל דבר בכל תחום אין תחום אחד אפילו את תחום הכיס שבדרך כלל אומרים הכל טוב עד שנוגעים בכיס אפילו בתחום הכיס המדינה לא דואגת לעצמה ולא דואגת לאזרחים שלה הם דואגים לכל מיני מליונרים של חוץ לארץ כל מיני מעצמות כל מיני אינטרסים זרים הם לא דואגים למה שפעם קראו לזה כחול לבן ולחברה שלנו פה לאלה שגרים פה זה משהו הכל מטושטש, הכל.

"אין בן דוד בא עד שהמלכות תהפוך למינות" כנראה שאנחנו בשלבים כאלה השם יעזור ולכן בחנוכה צריכים להתפלל שהשם יתן לנו את הכוחות האלה שהיה לחשמונאים לקום ולהגיד מספיק ולהתחיל לשנות בצורה פנימית בצורה מעשית על פי האמת על פי התורה כי בסחף הזה הנורא האדם אומר טוב אני אציל את נפשי לפחות מה אני אכנס מה אני אכנס לברוך מצד אחד אנחנו מצווים על הגבורה כתוב "לא תגורו מפני איש" נכון מצד שני היו צדיקים כמו שמואל הנביא כשהוא הלך למשוח את דוד המלך למלך הוא פחד שמא שאול יהרוג אותו והשם יתברך הסכים איתו ואמר לו תעשה לך תחבולה וגם המקובלים אומרים שכשיוצאים למלחמה נגד הקליפה צריך להעריך האם יש לנו כוח לעמוד במלחמה הזאת אולי לא? אולי ניפול?

עם כל זה אנחנו רואים שהחשמונאים לא עשו חשבון הם יצאו ועשו את השינוי ומרדכי היהודי איש אחד מאיפה היה לו כוח לעמוד בזה ומזכירים אותו ומזכירים אותו בחנוכה, איך היה לו כוח למרדכי היהודי לעמוד נגד כל העולם נגד כל העם נגד עם ישראל גם, כי הרבה מעם ישראל לא תמכו בו ולא לכרע ולא להשתחוות זה דבר לא טבעי לא נורמלי לא הגיוני לא יודע מאיפה הם לקחו את הכח הזה אני לא יודע רק כוח משמים כנראה ואנחנו רואים גם אצל חטא העגל שתי תופעות: חורבן של מרים שהוא יצא נגד המושחתים שמה שהתחילו לעשות עבודה זרה, הרגו אותו.

אהרון הכהן כתוב בספרי הפנימיות היה צריך למסור את נפשו, לא מסר את נפשו והוא נענש בכל זאת הוא חי היה לו אפשרות לעשות כל מיני תיקונים אחר כך ודברים חשובים ואם היו הורגים אותו אולי זה היה יותר גרוע בשביל עם ישראל אם הוא היה יוצא כנגד ומנסה לעצור אותם הוא עשה איזה פוליטיקה כמו שאומרים היום תחבולה כדי שמה יחזור בינתיים.

קשה מאוד הדבר הזה. אז אנשים אומרים טוב מה צריך להיות פחדנים האמת שאנחנו מחויבים גם לזהירות לא מחויבים להיות פחדנים התורה אוסרת על היהודי להיות פחדן אבל להיות זהיר כן להיות זהיר ולעשות תחבולה ולכן כאשר שמואל חשש השם תמך בו אמר לו נכון יש פה חשש המורד במלכות חייב מיתה אם הוא ידע שהלכת לשמה הוא יכול לחסל אותך למרות שהשם שלח אותו אליו הוא החליט להזהר

קל וחומר בן בנו של קל וחומר אנחנו אנשים פשוטים שהשם לא שלח אותנו לשום מקום ומה אנחנו מה חיינו מצד שני אם כולנו נשתוק על כל מה שקורה בפרט ובכלל ניחנק פה כולנו ביחד. השם יעזור השם ישמור וקשה מאוד למצא אנשי אמת צריכים להתפלל בזכות הנרות חנוכה שיתעורר באמת האמת בתוך עם ישראל בפרט ובכלל ויהיה לנו אומץ אישי ציבורי רוחני לעשות מה שצריך וחכמה בינה ודעת איך לעשות כדי לא להיכשל ולא לתת כוח ליצר הרע ושלא יכניס אותנו לאיזה פח לאיזה מוקש שבמקום שיצא תועלת לעם ישראל חלילה יצא הפוך אבל צריכים לעבוד על העניין הזה שיהיה אנשי אמת אנשים עם אומץ שיוכלו לעמוד בפרץ ולעשות מה שצריך לעשות.

יהי רצון שהשם יתברך יאיר את עיננו ונעשה את המעשים הנכונים ולא נעבר גבולות לשום כיוון מצד שני שהמימסד שלנו יתוקן ובאמת ידאגו לעם ישראל, בזכות נרות חנוכה.

נר שמיני של חנוכה

אנחנו בנר שמיני של חנוכה זה בחינת שלמות כל ההארות בשלמות ככה בעזרת השם בגאולה הקרובה כל היהודים יאירו את ההארה המיוחדת שלהם וכך כל כנסת ישראל תהיה מוארת.

בימים ההם בזמן הזה אפשר להגיד שהחשמונאים אם מסתכלים על זה באופן חיצוני נלחמו מלחמת שחרור זה היה מלחמה של מיעוט שרוצה להשתחרר מהעול של הכובשים, להבדיל כל האומות יש להם מלחמות שחרור וגם כן יש אנשים גיבורים גם היום שעושים מלחמת שחרור וטוענים שהם עושים מלחמת שחרור אז מה ההבדל מה הנס ומה הסיפור פה? עכשיו בימים האלה יש את המשפט של הטרוריסט שהרג 90 איש בערך בכל הפיגועים שלו, טרוריסט ותיק, תפסו אותו והוא אומר "חס וחלילה הוא לא טרוריסט הוא לוחם חירות הוא אידאליסט הוא פרו פלסטיני והוא לנינסטי והוא נלחם לשחרר את העשוקים בעולם", זה נשמע יפה מאוד גם החיזבללה האלה מהצפון גם אומרים אותו דבר הם לוחמה של שחרור, מלחמת שחרור מהכובש הציוני

וגם שאר הארגונים גם זה שבעזה גם הוא טוען שהוא לוחם חופש לוחם שחרור הוא לא רוצח הוא לא משמיד ילדים וזקנים חפים מפשע הוא לוחם אז אם כן מה ההבדל? זה מעלה אותנו על סוגיה שמתבררת בימים אלה בעולם סוגיה של בירור רוחני מה ההבדל בין ישראל לאומות? מה ההבדל? מה ההבדל בין תורת ישראל לבין התורות שלהם? מה ההבדל בין אלוקי ישראל לאלוקי האומות מה ההבדל בין עם ישראל לבין האומות? הם טוענים שיש להם דת שיש להם נביאים שיש להם גילוי משמים ואנחנו טוענים אותו דבר הם טוענים שארץ ישראל שלהם ירושלים שלהם שאנחנו גנבים הם טוענים שהם צריכים להשתחרר מעול הכובש האכזר הציוני אז אולי הם צודקים או שהם צודקים או שאנחנו צודקים יש כאלה שרוצים להגיד ששנינו, שני הצדדים צודקים

מי שטוען שזה מלחמת שחרור של הפלסטינאים נגד הכובש הציוני הוא טען בעצם שהתורה שלנו והתורה שלהם אותו דבר או ההיפך אפילו התורה שלהם עדיפה על התורה שלנו הוא טוען שהקדוש ברוך הוא בחר בהם לא בחר בנו ונתן להם את האדמה הזו ולא לנו הוא טוען שעם ישראל ככל העמים בעצם לנו יש לאום ויש לנו מקום שאנחנו צריכים להתישב בו כמו כל עם גם העם הספרדי רוצה את הארץ שלו גם העם האמריקאי נלחם בשביל שחרור מהאנגלים גם בארגנטינה הייתה מלחמת שחרור מהספרדים שבאו שמו וניערו אותם אז זה אנחנו ככל העמים עוד מלחמת שחרור יש פה איזה מלחמה בפשט שני עמים שנתקעו בפיסת אדמה קונה ואוכלים אחד את השני עד שהחזק מנצח או שעושים פשרה וזה כל הסיפור ובה נגמר ולכן הם אומרים ברגע שנפתור את הבעיה הזאת נחלק את הארץ לשני חלקים ניתן לכל עם את הביטוי שלו יהיה שלום ונגמר הסיפור.

לעומת זה אנשי התורה ואנשי פנימיות התורה בעיקר אומרים שלא היה ולא נברא לא כך העניין אנחנו לא ככל העמים ואלוקינו לא כאלוקיהם והתורה שלנו היא תורה משמים ולא התורה שלהם והארץ ניתנו לנו ולא ניתנה להם והנביאים שלנו אנחנו מאמינים בהם ולא בחכמים שלהם ובעיקר מלחמת השם בעמלק זה בכלל לא יגמר גם אם ניתן להם את הכל זה לא יגמר כי יש לסיטרא אחרא רצון להילחם בעם ישראל כל עוד שעם ישראל בעולם הזה.

בחוץ זה נראה אותו דבר בדיוק לכן צודקים האנשים הדמוקרטיים והאנשים שהם נגד גזענות ואומרים אסור להיות גזעני מה אלה יש להם גוף גם לכם יש גוף שתי עיניים גם לנו

שתי עיניים אף יש לכולם אז מה אתם רוצים מה אתם עושים פה הדם זה אותו דם גם מותר לקחת בהחלט דם של גוי ולקבל עירוי דם מהגוי אין שום בעיה מבחינה פיזית אין שום בעיה אין שום הבדל לא נראה שום הבדל חוץ מהברית מילה שזה לא נולדים עם ברית מילה זה עושים אז הם צודקים כולם נבראו בצלם ודאי כולם נבראו בצלם כולם יש להם זכות קיום וזכות בחירה, נכון מאוד רק ההבדל הוא בתפקיד הוא לא בקטע הגזעני כי עובדה שאם גוי הוא רוצה להיות יהודי באמת ולשמור על התורה הוא יכול להתגייר להיות יהודי וזהו, אם הוא רוצה להיות גוי טוב יש לו שבע מצוות בני נח אם הוא רוצה להיות חסיד אומות העולם אז הוא יעזור לעם ישראל אין פה שום גזעניות אין פה שום כלום רק היום יש טשטוש בעניין של התפקידים של כל צד והבירור הזה עולה לנו בדם זה בירור שיש בימים ההם, היה אז, וגם בזמן הזה לא נגמר הבירור הזה בכלל לא נגמר ממשיך

עד שלא נהיה מודעים לעניין הזה ועד שלא יודע מה תפקיד עם ישראל ומה תפקיד האומות ואיך הם צריכים לשתף פעולה ובאמת לחיות בשלום כי זה המטרה "ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים" לעבוד את השם יתברך שכם אחד זה המטרה אז אם אנחנו נשכיל להבין את זה בעצמנו היהודים וגם נשכיל להסביר את זה לאחרים ובסיעתא דשמיא אז כל דבר יבוא על מקומו בשלום לא יהיה מריבות על ירושלים ולא על שכם ולא על חברון ולא על שום דבר אבל אם אנחנו בעצמנו אין לנו את המוחין הפשוטים האלו ולא יודעים שזה כך ואפילו חכמים ורבנים גדולים לכאורה יושבים איתם ונותנים להם את ההרגשה שאנחנו ככל העמים דתנו ככל הדתות כולנו בני איש אחד ולא מסבירים את האמת כמו שהיא וחושבים

שככה הם יוכלו להביא שלום הם עובדים רק על עצמם כי הגויים לא מאמינים בזה הגויים צוחקים על זה הם יודעים כל גוי יודע שיהודי זה יהודי תשים מאה גויים יהודי אחד באמצע תערבב זה יהודי הם יגידו לך הם לא יגידו זה איטלקי זה ספרד זה אמריקאי יגידו זה יהודי אנחנו יודעים את זה אני בן חו"ל עברתי את זה על בשרי והם יודעים גם מה ההבדל בין יהודי לגוי רק אנחנו לא יודעים לא תמיד זוכרים אז זה התיקון עכשיו שצריך לכוון וזאת החנוכה שיהיה הארה וההארה הזאת תתפשט בכלים יכירו וידעו כל יושבי תבל מה זה תורת ישראל מה זה עם ישראל מה זה אלוקי ישראל על זה נלחמו המכבים יש הבדל של שמים וארץ בין הלאומיות של האומות לבין הלאומיות של עם ישראל אנחנו לא לאומנים הלאומיות שלנו זה כנסת ישראל זה משהו אחר לגמרי זה משהו קדוש ומקודש זה לא איזה גאות יחידה פשוטה שכל עם יש לו את הפולקלור שלו את המאכלים שלו את הבגדים שלו וזהו ואחרי זה אם הוא עובר למדינה אחרת הוא אחרי שתי דורות הוא כבר שכח שהוא בא מספרד שכח שהוא בא ברוסיה הוא כבר אחד מהמקום החדש ולא כן עם ישראל אפילו כשרוצים לא יכולים לשכוח לא נותנים לנו לשכוח 2000 שנה אנחנו בגלות וזה יהודי זה יהודי תראה הוא לא מפה הוא יהודי ומתפלאים שהיהודי מדבר את הלשון של אותה אומה איך זה יכול להיות ככה זה על זה הולך הכל. אחד השלבים של הגאולה זה גאולת האמת וגאולת האמת יש לה סור מרע ועשה טוב סור מרע- סור מכל הדעות הכוזבות מכל הטמטום המח הזה שטיפות המח וטמטום המח. ועשה טוב - תבחר באמת כמו שהיא זה האמת אל תאמין בדעות כוזבות תאמין בדעות האמיתיות שהם בתורה ולצערינו זה קצת טושטש כל זה.

אז עם ישראל זה עם השם הוא עם עם ישראל הוא עם לא רק קבוצה של אנשים ששומרים הלכה או לא שומרים הלכה או אוכלים לטק'ס וקובה בשבת עם ישראל הוא עם הוא עם קבוצה קבוצה של נשמות שביחד מהוה נשמה אחת בחינת כנסת ישראל בחינת השכינה וזה שונה מאוד מאוד מהלאומיות החילונית של האומות וזה דבר קדוש ומקודש

ועל זה נלחמו המכבים ועל זה אנחנו בוכים היום ומשלמים בדם היום מאז שעם ישראל התחיל לחזור לארץ להתארגן כחברה יהודית פחות או יותר ועל זה נלחמים בנו האומות בעצם הם רוצים לטשטש אבל את החלק האלוקי שיש בתוך עם ישראל את התפקיד האלוקי רוצים לטשטש את זה ולהגיד שזה לא שאנחנו סתם ככל האומות אפילו אנחנו לא היהודים האמיתיים אנחנו כוזרים וכל מיני דברים אנטישמיים ששונאי ישראל מפיצים ואנחנו צריכים שיהיה לנו מוחין דקדושה להבין את הדבר לאשורו כמו שהוא באמת ולא לסטות ימין ולא לסטות שמאל להבין את התפקיד של עם ישראל כאומה אחת כחטיבה אחת כמו שכתוב בגמרא מסכת ברכות שאנחנו עשינו את השם יתברך חטיבה אחת והוא עשה אותנו חטיבה אחת וקודם כל זה לא היה ככה לכתחילה הוא קודם הציג את אותו עניין לאומות והם לא רצו אומות העולם לא רצו חיזר על פתחיהם של כל אומות העולם להציע להם את התורה והם לא רצו לקבל ככה כתוב בגמרא אז אתם בחרתם בי ועשיתם אותי חטיבה אחת זאת אומרת אנחנו מאמינים בשם אחד ושמו אחד אז אני בוחר בכם אתם העם שלי אתם העם שלי זה עם ממלכת כוהנים וגוי קדוש זה לא סתם עם, עם סגולה, אומנם אם העם הזה לא מקיים את תפקידו כמו שצריך אז זה גרוע מאוד.

אם טרם הגיע למלא את תפקידו כמו שצריך אז אוי ואבוי לנו אבל זה לא אומר שהשם יתברך זנח אותנו או בחר במישהו אחר הוא בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו נתן לנו את ארץ ישראל ונתן לנו את התפקיד לתקן עולם במלכות ש-ד-י לא נתן את זה לשום גוי אחר כי גם שום גוי אחר לא רצה לקבל על עצמו לא רצו לעמוד בעול הזה, לא רצו. אנחנו קיבלנו סוחבים את זה "כי עליך הורגנו כל היום" ושילמנו מחיר כבד בשביל התפקיד הזה זה לא איזה תפקיד של התנשאות זה תפקיד של תיקון הדבר הפשוט הזה נראה מטושטש כל כך היום שזה פלא פלאים ואפילו אצל רבנים גדולים מחנות שלמים לא מבינים את האמת הפשוטה הזאת מה זה עם ישראל ושיש חלק לאומי של עם ישראל מה זה לאומי? כללי יש כלי אחד כללי שכולל בו את כל הכלים ועל זה מסתובב היום העולם זה הנקודה של הבירור כשהבירור הזה יתגלה זה הסוף עכשיו בוחרים אנחנו בוחרים או לצד של האמת או לצד של השקר כל אחד מאיתנו מעמידים אותו בבחירה האם הוא מאמין בשם האם הוא מאמין בתורתו האם הוא מאמין בעמו האם הוא מאמין בארצו או לא ברגע שהבחירה הזאת תיגמר והיא עומדת להיגמר אז ישאר הבירור מי שמבורר לטוב ומי שמבורר לצד השני מי תומך בשם מי תומך בסיטרא אחרא זה בימים הקרובים זה לא יקח שנים

ואותם היהודים שיטעו יצטרכו לעשות תשובה על זה במשך הזמן השם יתן להם בטח הזדמנות וזה יוצא הכל חטיבה אחת אם תתעמקו אז מגיעים לעומק אז מה זה העולם הזה העולם הזה זה סתם איזה כדור כזה חומרי שנוצר מאיזה פיצוץ או האם יש מנהיג לבירה האם יש מטרה לבריאה האם יש בורא עולם ומה הקשר שלו עם הבריות ומה הוא רוצה מהבריות או זה או זה זה הולך על הציר הזה עד הסוף אלה שחושבים שהעולם הזה זה סתם איזה כמה חידקים שיצאו לא יודע מאיפה והוציאו את העולם הזה מהכח אל הפועל אז משמה כל השאר יש להם את הדרך סלולה לדרך שלהם לעומת עם ישראל שמאמין בשם יתברך ובבריאת העולם ובנתינת התורה ובכל השלבים כמו שצריך או זה או זה ולכן בזמן הזה מאוד מאוד חשוב לא לטשטש את האמת לא חייבים לשבת אם המנהיגים שלהם הרוחניים אם לא רוצים אם לא יכולים להגיד להם את האמת אז שלא ישבו איתם בשביל מה לשבת איתם בשביל לתת להם יניקה? בשביל לתת להם הרגשה שהם צודקים לתת להם הרגשה שאנחנו באמת גנבים?

אם אנחנו גנבים אז גנבנו גם את ת"א לא רק את שכס ואת חברון גנבנו הכל מה ההבדל הרי הפלשתינאים ההם ישבו בכל ארץ ישראל פחות או יותר מה ההבדל אז אם אתה מכיר בזה שגנבת אז תכיר בכל הגניבה וכתוב שלעתיד לבוא האומות יגידו שאנחנו יושבים פה בגניבה שגנבו מהם זה כתוב מראש כתוב בתורה והנה זה מתקיים וזה הבירור הזה הוא קשה מאוד ומי שמוכן היום לוותר ומי שמוכן היום לדאוג רק לעולם הבא שלו ולתורה שלו וזהו או לקהילה שלו מקסימום הוא נופל בבחירה הזאת הוא נופל זאת נפילה זאת אומרת הוא מחזק את הצד שכנגד הוא לכאורה הפך התורה זמנית לפחות הוא לא מבין מה זה עם ישראל ומה זה ארץ ישראל ומה זה תורת ישראל ומה התפקיד של עם ישראל כביכול עוד דת בעולם עוד לאום שנלחם על הזכויות שלו במקרה יש פה מדינה יהודית במקרה פה יש ממשלה רוב יהודי יכל להיות גם טורקי זה לא משנה במקרה הכל במקרה.

השם יעזור ובזכות נרות חנוכה יאיר את המוחין של כולנו שלא נטעה בבחירה.